

Mê Dông

WWW.META.VN

Hãy cứ đi!

Có nắng siêu lành!

Mục lục

Chương 1: Cái Đờ Háo Sắc Quên Bạn

Chương 2: Tớ Có Thể Yêu Anh Ta Không?

Chương 3: Lừa Giận Của Thừa Tâm

Chương 4: Tại Sao Anh Không Là Cậu Ấy ?

Chương 5: Món Quà Sinh Nhật Không Được Tặng

Chương 6: Gặp Chuyện Nguy Hiểm

Chương 7: Thừa Tâm, Cậu Ở Đâu?

Chương 8: Sự Trùng Phùng Kỳ Lạ

Chương 9: Gặp Lại Happy Angel

Chương 10: Sự Thật Tàn Khốc

Chương 11: Thì Ra Em Có Thể Yêu Anh

Chương 12: Câu Chuyện Về Chiếc Xe Lăn

Chương 13: Vĩ Thanh

Chương 14: Ngoại Truyện: Dành Cho Khương Tài Hoán

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cái Đồ Háo Sắc Quên Bạn

Đáng ghét! Tức chết đi được! Sao mình lại xui xẻo thế cơ chứ!? Đồ chết tiệt! Tại sao chỉ phạt mình mình dọn dẹp nhà vệ sinh? Hơn nữa... hơn nữa còn là một tháng! Đúng là quá đáng thật mà! Rõ ràng không chỉ là lỗi của mình, đều là do cái tên đó hại! Tất cả là tội của Hàn Thừa Tâm! Là hắn đã hại mình ra nông nỗi này! Đáng ghét! Sống trên đời này mười bảy năm rồi chưa bao giờ nhận được “ưu đãi đặc biệt” kiểu này! Hàn Thừa Tâm, ta không tha thứ cho nhà ngươi! Ôi mẹ ơi! Tức chết mất thôi... hu... xui xẻo quá đi!!!

U hu... mình đúng là xui xẻo chết được!

Tôi tức giận đùng đùng dọn dẹp sạch sẽ nhà vệ sinh, trong đầu không dừng được hồi tưởng lại chuyện xảy ra cách đây một giờ...

Bắt đầu quay ngược lại...

“A! Mình sắp trễ rồi!”

Tôi “ối” một tiếng bò dậy khỏi giường, thấy trên màn hình điện thoại di động hiện thị 7 giờ 50 phút, suýt tí nữa là thổ huyết.

Mẹ ơi! Phen này chết chắc rồi!

Đáng ghét! Cái đồng hồ báo thức chết tiệt lại bãi công với mình! Tức chết đi thôi! Bữa sáng cũng không ăn, đến xe buýt cũng không bắt kịp!

Càng quan trọng hơn là đến cả đầu tóc cũng không có thời gian chải chuốt cho đẹp nữa! Huhuhuhu... Hình tượng của tôi, hình tượng của tôiiii! Trời ơi! Sao mình lại xui xẻo đến thế!

Chạy chạy chạy! Tôi chạy chạy chạy!

Đáng chết! Tôi chỉ có thể liều mạng chạy về phía trường học! Ông trời ơi, hãy phù hộ nhất định đừng để con trễ học! Làm ơn làm ơn! Không thì con chẳng biết sẽ bị giáo viên chủ nhiệm đáng sợ răn dạy thế nào nữa!

Tôi, Doãn Đa Lâm, năm nay mười bảy tuổi! Bố, mẹ và em trai đã đi du lịch vòng quanh thế giới rồi, chỉ còn lại mình tôi ở trong ngôi nhà rộng lớn trống trải đó thôi!

Thật ra... họ cũng đã rủ tôi cùng đi du lịch, chỉ có điều... chỉ có điều tôi từ chối họ rồi, là vì có lý do không muốn rời khỏi nơi này... hơn nữa... là một lý do vô cùng quan trọng.

“Này! Doãn Đa Lâm...”

Một giọng nói quen thuộc không lẫn vào đâu được vẳng đến từ sau lưng.

Nhìn đi nhìn đi, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, tên đó chính là nguyên nhân mà tôi không muốn rời xa đây.

“Doãn Đa Lâm! Cậu phải đợi tớ chứ! Có nghe không hả? Này! Tai cậu bị chó gặm rồi à?!” Giọng nói đó từ sau lưng nóng nảy nhe nanh giờ vuốt vọng tới.

Hu... Không phải tôi không muốn quay lại đợi cậu ấy... chỉ là...

“Tớ sắp trễ học mất rồi, Hàn Thừa Tâm! Năn nỉ cậu đừng cản trở có được không? Nếu trễ thì tớ phải làm thế nào?” Tôi vội vàng hoảng hốt hét

to lại, càng tăng tốc độ bước chân chạy nhanh hơn.

Không sai! Tên này là Hàn Thừa Tâm, là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn của tôi, cũng là người mà từ nhỏ tôi đã thầm thương trộm nhớ, chính xác mà nói, cả đến bản thân tôi cũng không biết rốt cuộc là thích cậu ta từ khi nào nữa. Nói tóm lại, khi tôi phát hiện ra điều này thì tôi đã sớm mơ mơ hồ hồ thích cậu ta mất rồi!

“Này..... Doãn Đa Lâm, cậu đứng lại đó cho tôi! Có nghe chưa hả? Dừng lại! Cậu muốn chết rồi phải không?” Hàn Thừa Tâm sau lưng tôi vẫn cố chấp gào lớn.

“Xin lỗi mà, Thừa Tâm, cho dù cậu nói gì tớ cũng không thể dừng lại được, vì tớ chết cũng không thể trễ giờ được! A...” Tôi tuyệt vọng kêu lên một tiếng, định thần lại thì phát hiện mình đã bị Hàn Thừa Tâm đuổi kịp, nhắc bóng lên.

“Doãn Đa Lâm cậu muốn chết rồi hả? Cậu lại dám bất chấp mệnh lệnh của tôi à? Tôi thấy da của cậu lại ngứa ngáy rồi phải không?!” Hàn Thừa Tâm nhắc bóng tôi lên lưng chừng hét như tóm một con chim vậy.

U hu... thương đế ơi! Cảm giác mất đi lực hút trái đất quả không dễ chịu tí nào! Hai chân tôi giống như hai cọng mì vừng vẩy tuyệt vọng giữa không trung.

“Này..... thả tớ xuống thả tớ xuống, tớ sắp trễ rồi! A! Cậu xem cậu xem kìa! Đã đến giờ rồi! Hàn Thừa Tâm! Cậu còn không mau thả tớ xuống!” Tôi liều mạng chống cự trong tay cậu ta, bị nhắc lên giữa chừng thế này đúng là mất mặt quá!

Thế là...

Hai đứa chúng tôi giữa đường ồn ào lộn xộn như thế đến hơn hai mươi phút...

.....

.....

Đức Mẹ Maria của tôi ơi!

Hừ hừ... hừ hừ... cho nên à, chỉ có mình tôi bị trừng phạt dọn dẹp nhà vệ sinh trong thời gian kỷ lục 1 tháng!

Đáng ghét! Đáng ghét! Xui xẻo! Xui xẻo!

Điều càng khiến tôi bức bối hơn là, tại sao cái tên tiểu tử thối Hàn Thừa Tâm đó lại không bị phạt chứ? Rõ ràng là đều trẻ giờ như nhau, tại sao chỉ phạt có mình tôi? Thế đúng là quá không công bằng!

Để nghĩ thử xem... chẳng lẽ mẹ hãnh ta lúc Tết đã tổng nghẹt phong bao cho cô giáo rồi? Wa a... đúng là việc làm bỉ ổi!

Trong những tiết học vô vị, tôi chỉ có thể cùng đám bạn chuyển đi những mảnh giấy nhỏ cũng chán ngắt chẳng kém, may mà sau lưng cô không có mắt, chứ nếu bị cô phát hiện ra những mảnh giấy đáng yêu cứ bay qua bay lại, tôi sẽ liên lụy đến không biết bao nhiêu nhiệt huyết tuổi thanh xuân đây (làm việc xấu thì để lại tiếng nhớ vạn năm mà).

Hai tay khoanh lại, thở dài...

Chẳng bao lâu sau, tiếng chuông ăn trưa giống như phát điên reo lên lanh lảnh, phòng học thoát biến thành một tổ chim sẻ ồn ào.

Đúng lúc này, cửa lớp học của chúng tôi ầm một tiếng bị một người nào đó đẩy mạnh ra, sự xuất hiện của người đó chính là cảnh tượng gọi là sao chổi Harley đâm vào trái đất, cái tên con trai trăm năm cũng khó gặp được một lần ấy.

“Vũ Tuyết, Vũ Tuyết, chúng mình ăn cơm chung đi!” Thừa Tâm nhe răng cười ôm hộp cơm trưa chạy đến bên Thành Vũ Tuyết.

Ồ... quả nhiên là cậu ta!

“Bạn đến rồi, Thừa Tâm. Được thôi, chúng mình cùng ăn nhé!” Vũ Tuyết đặt cặp mắt kiếng gọng đen vẫn dùng khi học xuống bàn, mỉm cười đón lấy hộp cơm của Thừa Tâm.

Cắt – ớn cả da gà đây nè! Nói gì mà khoảng cách sinh ra chân thực đẹp đẽ, đúng là thối hoắc! Người ta hai người ngày ngày gặp nhau đến phát chán cũng chẳng có rạn nứt nào nữa là... hơn nữa tình cảm mỗi ngày mỗi ấm áp thêm. Hây hây... Thừa Tâm đúng là buồn nôn! Gọi thân mật như thế, sợ người khác không biết được mối quan hệ của hai người hả? Xì!

Hứ! Tôi không thèm để ý đến cảnh tòi tệ đó nữa, mở hộp cơm của mình ra ăn.

Nhưng ... haizzzz ... tôi cúi thấp đầu, vừa nắn nắn lại mấy miếng lòng trong hộp đồ ăn vừa buồn rầu nghĩ đi nghĩ lại... đành phải thừa nhận một việc, đó là gương mặt của con nha đầu Thành Vũ Tuyết ấy rất dễ thương. Tuy không thể coi là mỹ nữ tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, nhưng có thể tính là ưu mỹ xinh tươi..... Một đôi mắt to đẹp như búp bê, hàng lông mi cong rợp uốn nhẹ, sống mũi cao như của các tài tử minh tinh Hàn quốc, đôi môi nhỏ xinh hồng như cánh anh đào, lại còn có mái tóc vừa dài vừa đen nhánh như công chúa bạch tuyết nữa... Điều khiến tôi không thể tin nổi là, bọn Hiền Chu đều nói Thành Vũ Tuyết rất giống tôi trước đây, tôi nghe xong suýt tí nữa nôn hết bữa sáng ra ngoài.

Gì? Thành Vũ Tuyết giống tôi?

Chà... không thể không thể! Đây căn bản chính là trời đất khác xa nhau! Đúng thật là truyện cười quốc tế! Nếu như thế, chẳng phải nói người Thừa Tâm thích là “tôi trước đây” à?... Xì... có nhầm không đó?... Hơn

nữa Thành Vũ Tuyết rất dịu dàng rất ân cần với Thừa Tâm, khi trời lạnh thì mua cà phê cho cậu ta, trời nóng thì mua cho chai coca lạnh... so sánh à, tôi cần bản đầu không nổi cô ta...

Chẳng trách Thừa Tâm thích cô ta đến thế... so sánh với cô ta, cả đời tôi có thể cũng không hi vọng gì nổi!

Nghĩ đến đây, tôi hơi buồn phiền thở ra một hơi dài.

“Ôi... Đa Lâm, đồ ăn cậu làm nhìn ngon quá!” Đúng lúc tôi đang thở dài, Hiền Chu ngồi bên tròn hai mắt nhìn vào hộp đồ ăn của tôi tò mò, tôi thật rất sợ cô bạn không cẩn thận sẽ rơi cả nước miếng xuống mất!

“Ờ... cậu muốn ăn không?” Tôi vội vã rời khỏi những suy nghĩ để trở về với thực tế, tôi nháy nháy mắt, dùng đũa chấm chấm vào hộp cơm.

“Muốn.....”

Cái đó, không phải lừa gì các bạn độc giả đâu, cái câu “muốn...” ở trên ấy là do cái tên đáng chết Thừa Tâm nói đấy, còn nhào tới cười với tôi thấy mà ghê, lại đặt mông xuống ngồi trên bàn tôi lựa tới lựa lui trong hộp cơm nữa chứ.

Trời ơi! Món lòng yêu quý của tôi!!!

“Này này này! Cậu làm cái quái gì thế hả? Tớ đâu có nói cho cậu ăn đâu! Đủ rồi đó, này! Này! Trời ơi, đũa của cậu có vệ sinh không hả, đừng có bới lung tung trong hộp cơm của tớ chứ! Cậu không biết bệnh sida lây nhiễm từ khoang miệng hả?!!” Tôi giằng lấy hộp cơm yêu quý của mình tránh cậu ta đang thở háo hức vì thềm ra xa.

Cái tên này rốt cuộc có ngốc không vậy trời? Quả là ngốc gấp đôi! Tôi đúng là bị cậu ta làm cho tức muốn chết được!

“Doãn Đa Lâm, cậu đừng có nhỏ mọn thế, ăn có chút lòng thoi mà, có gì ghê gớm đâu. Thật là, chúng ta chẳng phải là bạn sao?” Vừa nói cậu ta vừa ngoác mồm ra cắn tới, suýt tí nữa là cắn luôn vào tay tôi đang cầm hộp cơm.

Nhóp nhép nhóp nhép!

Thừa Tâm tọng một đồng vào miệng rồi sau đó còn gắp thêm mấy cái? Chạy đến trước mặt Thành Vũ Tuyết, tên này, dám đem đồ ăn của mình cho người yêu hả? Quá đáng thật mà! Hu hu...

“Vũ Tuyết, Vũ Tuyết, mau thử cái này đi, vị được lắm, mình ăn thử rồi, không có độc đâu, yên tâm yên tâm!” Thừa Tâm dùng thái độ dụ dỗ cực kỳ, chưa bao giờ nói với tôi được như thế.

Chiu chiu! Chiu chiu!

Tôi cảm giác trên đầu mình có bao nhiêu là nộ khí đang bốc lên phùng phùng!

Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Hàn Thừa Tâm! Ta nguyện rửa nhà ngươi suốt đời cũng không bao giờ có được tình yêu chân thực! Hứ!

“Được rồi, cảm ơn bạn, Thừa Tâm!” Vũ Tuyết gắp miếng lòng, híp mắt cười.

“Ồ... hà hà hà hà... thì ra lúc Thừa Tâm cười, phía dưới mắt có hai lúm đồng tiền, đáng yêu thật!” Hiền Chu đập vào đầu như đột nhiên tỉnh ngộ, lộ ra biểu cảm “thì ra là thế!”

“Cắt! Đáng yêu cái gì? Có cái gì đáng yêu nào? Lấy đồ ăn của người ta đem cho người khác, người gì chứ! Đúng là khiến người ta khinh bỉ! Tớ

khinh thường hẳn! Đáng chết, a a, tức chết mất thôi! Sau này tớ quyết định lên sân thượng ăn cơm!” Hai mắt tôi tóe lửa, tức giận dùng đũa giày xéo miếng lòng tội nghiệp!

Tim của tôi, huyết áp của tôi! Chẳng lẽ tôi phải đặt dấu chấm hết cho quãng đời thanh xuân tươi trẻ của mình sớm thế sao? Thương đế ơi, chủ nhân tôi ơi...

“Đừng thế mà, Đa Lâm, cậu phải thông cảm cho Thừa Tầm chút chứ, phải biết là lấy lòng người con gái mình thích là chuyện quan trọng lại rất tốn công, cho dù cậu ấy quả thực rất đẹp trai rất đáng yêu, nhưng cũng đâu thể quá tùy tiện được! Một thằng con trai quá kém thì sao có bạn gái nào thích nổi chứ! Yên nào yên nào, con trai đối với người con gái mình thích đều hết lòng hết dạ thế đấy! Hà hà... cậu có tức chết cũng chẳng làm gì được!” Hiền Chu thông cảm vỗ vỗ lên vai tôi, còn tiện tay gấp mất tiêu hai miếng lòng nữa.

“Đáng yêu? Hàn Thừa Tầm?” Tôi nheo mắt hỏi, lại có người dùng danh từ thần thánh như thế để hình dung về tên đó sao.

Thật là... nha đầu Hiền Chu này bị điên không vậy? Có nhầm lẫn không đó?

“Ừ ừ! Đương nhiên là đáng yêu! Như thế này nè... woa... miếng lòng này ngon thật đó! Mua ở đâu thế, đúng là quá ngon!” Hiền Chu căn bản không thèm để ý đến câu hỏi của tôi, đúng là... làm gì mà tôi hỏi đông lại trả lời tây thế! Ghét!

Cạch!

Lúc này, cửa sau bị mở ra, Hiếu Anh – bạn tôi – như con sóc đất thò đầu vào.

“Này! Này! Đa Lâm, Hiền Chu, chúng mình đi đánh bi da đi!” Hiếu Anh là người ủng hộ trung thành môn bida, trưa nào cũng phải đến phòng chơi bida làm vài ván.

“Được thôi được thôi, cậu đợi tí, tớ đi ngay.” Tôi gập đĩa lại đặt vào trong hộp cơm rồi đứng dậy, cũng may đang không thích nhìn thấy cảnh Thừa Tâm và Vũ Tuyết thân mật thế.

“Còn cậu, Hiền Chu?” Hiếu Anh cười hà hà hỏi.

“A... tớ... các cậu đi đi, tớ không đi đâu, lát nữa tớ phải đi tìm Chính Hạo rồi, hà hà.” Hiền Chu cười, lắc lắc tay. Thật là... nha đầu này, có người yêu rồi thì quên cả bạn bè.

Hứ! Cái đồ háo sắc quên bạn, trong lòng chỉ nghĩ đến mỗi Mẫn Chính Hạo, cũng không chê bai gì.

“Này, này, cậu đi đâu đó?” Thấy tôi từ cửa sau linh ra ngoài, Thừa Tâm chau mày một cách chán ghét.

“Để ý nhiều chuyện làm gì thế? Đương nhiên là đi ăn cơm rồi!” Tôi chỉ chỉ vào hộp cơm, phóng một tia nhìn thiếu thiện cảm vào cậu ta.

“Ăn cơm? Lừa tớ à, tớ thấy cậu lại đi đến phòng bi-da thì có?” Vừa nói, cậu ta càng tức giận nâng cao giọng hơn.

Á... tên này thật sự nhìn ra sao? Hắn có khả năng đặc biệt à?

“Cắt! Đừng có quan tâm vớ vẩn! Mau đến ăn cơm với Thành Vũ Tuyết của cậu đi! Còn để ý đến tôi nhiều thế à! Hay là nói chuyện trên trời dưới đất với cục cưng của cậu ấy!” Tôi như nửa cười nửa không nói.

“Đồ ngốc!” Tiểu tử đó tức giận ùng ùng nhảy nhồm lên khỏi bàn, quay người đầy ác ý đụng vào tôi, ra khỏi lớp học.

Cái gì thế này? Hắn ta lại giở trò trẻ con gì ra đây, còn biến bản thân thành bé trai trong vườn trẻ ai thấy cũng yêu à? Hắn ta tưởng tôi sẽ theo hắn suốt đời chắc? Cắt! Nói tôi ngốc nữa chứ, chẳng hiểu ai ngốc hơn ai đây! Tôi giả làm mặt quỷ cực kì lớn đằng sau lưng hắn.

Hàn Thừa Tầm! Cậu mới là kẻ ngốc nhất!

“Đa Lâm Đa Lâm, cậu ta bị sao thế?” Hiểu Anh nhìn theo Thừa Tầm đang đi ra, khuôn mặt buồn bực.

“Hứ, tớ làm sao biết tên đó bị gì! Hình như hắn không thích tớ đi chơi bi-da... thôi đi, để ý hắn làm chi, phiền phức chết được, tên đó ngày nào chả phát khùng lên! Tớ đâu rảnh mà quan tâm hắn!” Tôi nổi nóng hươ hươ tay, tiện nhét một miếng lòng vào miệng, thật không muốn để tên đó tồn tại trong tim mình tí nào, haizzz... Làm sao tôi có thể thích một tên con trai không tim không óc lại điên khùng cực độ như thế nhỉ? Đúng là trời đổ kị người tài mà... giống như Doãn Đa Lâm tôi đây là đại mỹ nữ như thế tại sao lại phải chịu cực hình yêu đơn phương hả? Hu hu...

“Cậu làm gì mà nói cay đắng thế? Nhìn điệu bộ Thừa Tầm nổi giận như thế... ừ, chẳng lẽ... Thừa Tầm cậu ta thích cậu rồi?” Hiểu Anh dò hỏi, gương mặt lộ ra nét cười bí hiểm vô cùng kỳ quái.

“Ặc...”

Phản ứng đầu tiên của tôi là phun hết toàn bộ lòng dồi trong miệng ra, dính cả lên tường.

“Trời ạ, Đa Lâm, cậu cũng mất vệ sinh quá đi...” Vẻ mặt Hiểu Anh giống như đập phải đồng phân, không không, phải nói là nhìn thấy đồng phân mới đúng.

“Hãy hãy, cậu, cậu nói chuyện ngu ngốc gì thế, giữa tớ với hắn đâu có phân biệt giới tính, hắn vốn đâu coi tớ là con gái! Hắn, hắn làm sao có thể

thích tớ được? Cậu đừng có hiểu lầm! Còn nữa, người trong tim hần, hừ, bên kia kia!” Tôi gắng sức quệt quệt miệng, hơi quạu quọ mạnh bạo dùng đũa chỉ chỉ Thành Vũ Tuyết ở cách đó không xa.

“Cái gì? Thành Vũ Tuyết? Cậu nói Thừa Tầm thích con nha đầu đó hả? Ha ha ha ha...” Hiếu Anh ôm bụng cười ngặt nghẽo, còn dùng cả động tác khoa trương đập đập vào tường nữa, này này, làm gì thế, lời tôi nói có gì đáng cười đâu? Đợi lát nữa cô giáo đến nói cậu đập vỡ tường xem cậu khóc thế nào nhé!

“Thôi được thôi được, nhìn cậu cười kia, coi như tớ chẳng nói gì đi, thật là...” Tôi quả thực không muốn nói đến chuyện Thừa Tầm thích ai nữa, thế này giống như tự tôi khoét vết thương của mình ấy, là hiện thực mà tôi vẫn đang gắng sức hết mức để trốn tránh.

Haizzzz... Hiện thực đúng là tàn khốc, nói mình không muốn đổi diện cũng khó... Doãn Đa Lâm, đó chính là cuộc đời đấy!

.....

Nói thực, đánh bi-da cũng không thú vị gì lắm, chỉ là để giết thời gian thôi, có điều thú vui duy nhất của tôi cũng chỉ có giết chết thời gian thế này.

Haizzz! Cuộc đời vẫn nhàm chán và vô vị thế sao? Í ? Câu này sao mà chua chát thế? Sao tôi có thể như biến thành bà già thế này?

Thôi đi, đánh bi-da cho xong! Ủ... tôi bò lên bàn bi-da, uốn người xuống, nheo mắt, liếm liếm môi, một, hai, ba, nhắm trúng! Tới nào!

Bốp...

Lọc cọc lọc cọc...

Bi số 5 màu đỏ như mọc thêm chân chạy lung tung không ngừng trên bàn.

Chạy trái, chạy phải, quẹo trái, quẹo phải...

Ai da... không được, đánh hụt rồi, chạy lung tung thế mà rốt cuộc cũng chẳng vào được lỗ.

“Này này, Doãn Đa Lâm, cậu đánh dở quá, đầu óc đang nghĩ gì thế hả?”

“Ồn chết đi, da! Trịnh Hiếu Anh! Cậu ngậm miệng lại, đừng làm tởm phân tâm!” Tôi nhe nanh giơ vuốt gào với cô bạn, tiếp đó cúi đầu đánh tiếp. Chết tiệt... thật là, con nha đầu này, còn chê ở đây không đủ ồn hả?

Đáng ghét! Tại sao đánh mấy lần vẫn không vào, chẳng lẽ kỹ thuật chơi của mình thật lù à? Hừ... không thể chứ, cô gái vừa đẹp vừa thông minh như mình sao có thể kém đi được?

“A... Chị Đa Lâm, hôm nay sao rảnh rồi đến đây chơi thế, đúng là lâu quá không gặp rồi!” Bỗng nhiên, một giọng nói âm âm kỳ quái từ trên vọng tới.

Cái gì? Chị Đa Lâm? Mình già đến thế sao? Hay là đàn em của mình?

Tôi ngước mắt lên nhìn nhìn cái tên đang nói, người gầy nhom, còn nhuộm nguyên cái đầu vàng khè, mới nhìn đã biết là dạng đào hoa công tử.

Hừ! Cái tên này từ đâu thò đầu ra thế? Tôi chẳng quen biết, không cần thiết phải quan tâm chuyện ruồi bu làm gì.

Đúng! Đúng! Vừa nói, tôi ngoảnh đầu đi không thèm để ý hẳn nữa.

“An Hiền Tuấn! Sao chỉ chào hỏi Đa Lâm thôi thế, chẳng lẽ cậu không thấy đại tử ta ư?” Hiếu Anh đứng một bên bực tức liếc xéo, tôi lại chẳng để

tâm tới, tiếp tục đánh bi-da.

“Vâng vâng! Chị Hiếu Anh, cũng lâu không gặp chị nhỉ. Đúng rồi, lần trước chẳng phải đã hứa sẽ giới thiệu em với chị Đa Lâm sao? Chị Hiếu Anh không quên đấy chứ?” Cái tên ruồi muỗi gọi Hiền Tuấn gì gì ấy sao lải nhải mãi thế, nếu là đàn em thì phải hiểu biết chút chút, tránh xa ra, cứ đứng đây ồn ào phiền đến mình, bà cô ta đây tâm tình hôm nay không được tốt đâu đấy!

“Thật là...! Chẳng lẽ cậu không thấy hả? Trên mặt Đa Lâm của mấy chị đây rõ ràng viết là chán ghét bực dọc, bảo tôi làm sao giới thiệu được? Chị đây không thể tự chuốc phiền phức đâu!” Hiếu Anh ngồi trên bàn bi-da đánh một gậy vào bi số 5 màu xanh, í ? Đây chẳng phải là bi tôi vừa đánh vào sao? Đáng ghét! Sao cô ta có thể lấy ra thế hả?

“Chị Đa Lâm, hây hây, em và anh Thừa Tâm gặp nhau mấy lần rồi, thật là ngưỡng mộ anh ấy quá, cái đó, em nghe nói... chị là bạn gái của anh ấy?” Con “ruồi” này còn huých huých vào cây gậy tôi đang chuẩn bị đánh.

“Này, ồn chết đi được, có phải là bạn gái hẳn ta không thì liên quan gì đến cậu?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đúng là làm mình bực hỏa thật!

“Hà hà, em nghĩ chắc có lẽ không phải mới đúng, nếu chị là bạn gái của anh ấy, thế chẳng phải em rất tội nghiệp sao?”

“Bệnh thần kinh!” Tôi không nhịn được phun ra một câu.

“Hà hà, cảm ơn chị Đa Lâm quá khen!” Chết tiệt, cái thằng này chẳng lẽ bị bệnh thần kinh phân liệt rồi hay sao? Sao cứ mặt mày hớn ha hớn hở cười mãi thế!?

“A a a! Trời ơi là trời! Trịnh Hiếu Anh, sao cậu có thể quen biết cái tên này? Buồn nôn chết đi được!” Tôi vừa nghi ngờ lại vừa bực tức lên án,

sao cậu ta có thể kết bạn với cái dạng ghê tởm thế này? Lú lú lú lú, nhiều chuyện như chim sẻ ấy.

“Cũng không quen thân lắm.” Hiếu Anh nhếch nhếch môi nói với tôi.

“A! Xin chào tiền bối!” Chẳng biết thế nào, con chim sẻ cạnh tôi đột nhiên kính cẩn nói với phía trước, hơn nữa còn quay ngoắt 90 độ.

Hử? Tiền bối?

Tôi cũng hiếu kỳ nhìn về phía trước, là một tốp con trai mặc quần loe, đang cầm những cây gậy bida đi về phía bàn của chúng tôi.

Trong đó có một tên rất chói lóa đi đầu, một đầu tóc vàng, da rất trắng, lông mày dài mảnh, mắt đen nhánh như hạt trân châu... đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng, miệng còn nhai kẹo bông gòn, quả thực là dạng vừa cao vừa đẹp trai, là hình mẫu điển hình, đẹp trai thật đấy, không ngờ trên đời này ngoài Thừa Tầm ra còn có một anh chàng đẹp trai siêu cấp thế, trong lòng tôi không kiềm được hét lên.

Có điều... nhìn anh ta có vẻ như thuộc dạng không dễ tiếp cận, hơn nữa, còn có cảm giác của một loại hồ ly nữa chứ.

Hu hu... bị con chim sẻ này quấy rầy, lại còn có thêm một đám xâm nhập địa bàn của mình, phút chốc tôi chẳng có hứng chơi nữa.

“Này, Trịnh Hiếu Anh, chúng mình đi về đi!” Tôi ngoác mồm ra gọi Hiếu Anh.

Chẳng ngờ Hiếu Anh không trả lời, đám con trai đó đột nhiên dừng bước, toàn bộ đều dồn hết ánh mắt về phía tôi, ối chao... phút chốc tôi sờn tóc gáy, kỳ quặc, tôi gọi to quá chẳng? Làm gì mà đều nhìn tôi thế?

Ực Ực!

Tôi hơi căng thẳng nuốt nước miếng xuống.

“Này, nha đầu! Thấy tiền bối mà không chào hỏi hả?” Tên con trai đứng giữa cũng đang nhai kẹo bông, trừng mắt quan sát tôi một chốc, sau đó nhìn nhìn con chim sẻ kia, con chim sẻ đó cũng vội vội vàng vàng hành lễ.

Người trong phòng chơi đều nhìn về phía chúng tôi, thật là..., có phải là hoạt động phi pháp gì đâu, nhìn cái gì mà nhìn! Có gì hay đâu mà nhìn? Tức chết đi được!

“Đúng, con thỏ nhép kia, không nghe thấy anh Tải Hoán muốn cô chào hỏi hả? Còn không mau lễ phép đi? Lỡ tai diếc rồi à?” Một tên mặt mày hung tợn, lông mày đậm xếch lên, giống y cái điện thoại di động chỉ tôi hét, không phải chứ? Hả không gọi tôi là “nha đầu chết tiệt”, cũng không mắng tôi là “ngu ngốc”, lại dùng từ dơ bẩn để chửi con trai ra hình dung giai nhân tuyệt sắc như tôi sao?!?

Có nhầm không đó? Đúng là quá đáng mà! Ai da da da da! Doãn Đa Lâm tôi tức giận quá! Hậu quả rất nghiêm trọng rồi đây!

Lúc này, Hiếu Anh đã đến bên cạnh tôi, cậu ta cố gắng lay lay tay tôi, ý ngầm bảo tôi nên mau chào hỏi đi. Mà tên con trai đang nhai kẹo bông cũng đang nheo nheo mắt nhìn tôi.

“Chào anh!”

Còn quay ngoắt 90 độ hơn con chim sẻ kia nữa, tôi chỉ là không tình nguyện gật gật đầu một cái, cho là đã chào hỏi xong rồi.

“Này! Con thỏ nhép kia! Thái độ của cô là sao đó? Dám chào hỏi anh đây thế hả? Muốn chết rồi phải không?”

Này, ông chú kia, rửa sạch sẽ miệng mồm đi có được không, ông có biết giọng ông khó nghe lắm không, như mỏ vịt chết ấy, đúng là ngu ngốc, thật không biết ai mới là thỏ nhép đây!? Hừ!

“Đa Lâm, cậu làm gì thế hả? Muốn tỏ anh hùng giờ này cũng có ích gì đâu, lỡ bị đánh thì sao? Hả?” Hiếu Anh căng thẳng kéo tay tôi, còn không ngừng đưa mắt ra hiệu, sợ gì chứ? Tôi không sợ thì sao cậu ấy lại căng thẳng đến mức sắp chết thế? Hu... cái này gọi là hoàng thượng không gắp mà thái giám sợ đến chết đây!

Hừ! Không sợ! Không sợ! Tôi không sợ đâu!

“Tên gì thế?” Anh đẹp trai nhai kẹo hỏi tôi.

“À... tôi... tôi à...” Tôi thuôn người, quay đầu trái phải nhìn quanh quất tứ phía, có chút không chắc chắn chỉ vào mũi mình.

Cái tên vừa nãy gào thét om xòm ấy tôi không sợ, nhưng cái tên có nụ cười chứa đầy dao găm này sao đáng sợ thế, trời, trời ơi... chắc tôi sẽ không có gì nguy hiểm đến tính mạng đó chứ?

“Đúng, chính là cô.” Anh ta cười nham hiểm.

“Doãn... Doãn Đa Lâm...” Tôi hơi do dự trả lời, ôi mẹ ơi ... nhưng sao cái tên này dọa người ta ghê thế!

“Ô, Doãn Đa Lâm? Hình như nghe ở đâu rồi, ừ... tên nghe quen lắm, để tôi nhớ lại để tôi nhớ lại xem... A, đúng rồi... Hàn Thừa Tâm, có quen không? Anh ta là gì của cô?” Anh ta sờ sờ cằm nhìn tôi dò xét.

“Thừa Tâm? Anh quen Thừa Tâm?” Tôi càng thêm kinh ngạc há hốc miệng, không phải chứ? Thừa Tâm lại quen biết con người đáng sợ này sao?

“Đương nhiên... đã quen biết nhau rồi.”

“.....” Ôi, Thừa Tâm, có phải cậu nợ tiền tên này không, hẳn đòi nợ mình phải không? Ôi, chắc chắn cậu đã nhắc tên mình với người ta rồi, bảo đi đòi mình rồi! Có nhầm không đó? Cậu nợ người ta bao nhiêu tiền, trả cho người ta không tốt hay sao, làm gì mà phải liên lụy đến kẻ tội nghiệp này chứ?!

“Được rồi, không có chuyện gì đâu, cô gái xinh đẹp, các bạn đi đi.”

“Cái gì! Tải Hoán, anh để bọn nó đi à? Đơn giản thế thôi hả?” Cái điện thoại di động chết tiệt, ồn ào cái đít gì thế hả! Anh có ý kiến gì chứ?!?

“Bye bye, thiên sứ đáng yêu của tôi!” Tên kia không thèm để ý đến ngoác miệng hét lớn, vẫy vẫy tay với tôi, sau đó quay người đi cầm theo gậy đánh bi-da.

“Chết tiệt, con thỏ nhép kia, hôm nay coi như tha cho cô đấy! Lần sau mà để anh đây thấy thì sẽ cho cô biết mùi!” Điện thoại di động nhăm nhe hăm dọa tôi, hu hu... tên này bị bệnh thần kinh phân liệt à?

“Này, này! Kim Thành Uyển, cậu đang làm gì thế? Mọi người đang đợi kìa, mau đến đây đi!” Mở miệng ra nói câu đó là một tên con trai tướng mạo nho nhã, ôi chao, vẻ ngoài của đám con trai này có thể lấy được huy chương vàng đây.

Nhìn đám con trai đang dần dần đi xa, bắt đầu chơi bi-da ở bên kia, hu... đám này đúng là đáng sợ thật, tóc không nhuộm vàng thì nhuộm xanh, có phải là học sinh trường mình thật không? Giống như một bầy yêu quái thì đúng hơn...

Bước ra khỏi phòng chơi, tim tôi mới bắt đầu đập bình thường trở lại.

“Đa Lâm, hôm nay hình như cậu khiến đại ca tức giận rồi.” Hiểu Anh nhìn tôi vừa thông cảm vừa chỉ trích.

“A! Cái gì? Bọn họ là ai thế? Cái gì mà đại ca, nhưng hình như mặt rất quen, có phải tớ đã gặp họ ở đâu rồi không?” Tôi hồi tưởng lại, hình như đã gặp đám này ở đâu rồi, nhưng nghĩ không ra.

“Đó là Khương Tải Hoán tiền bối, Khương Tải Hoán!” Hiểu Anh giương mắt lên nhìn, vẻ như không thể tin được trí nhớ của tôi.

“Khương Tải Hoán? Khương Tải Hoán nào? Ai vậy?” Tôi trợn tròn mắt hỏi, xem ra tên nghe rất quen, hình như nghe ở đâu đó rồi, nhưng không nghĩ ra nổi đã nghe ở đâu.

“Chính là người nhai kẹo bông, nhuộm tóc vàng, lỗ tai đeo mấy cái khuyên đấy!”

“Sao? Học sinh trường mình hả?”

“Ừ, đúng thế! Năm ba vừa tốt nghiệp rồi, hồi trước gặp rồi mà.”

“Ôi, đều tốt nghiệp rồi hả, nếu thế thì không tính là học sinh trường mình nữa, sợ cái gì chứ?” Phù... tôi như cát được tảng đá nặng trong tim ra, nói sớm đi, tôi còn lo bọn họ sẽ đến tìm, gây phiền phức cho tôi nữa chứ!

“Nhưng nghe nói Tải Hoán tiền bối đã làm thủ tục nhập học lại rồi, bắt đầu học lại năm ba để chuẩn bị thi tốt nghiệp, vì năm ngoái đúng lúc thi thì anh ấy bệnh, nên chỉ có thể thi lại lần nữa.”

“Thế cũng có nghĩa là... bọn mình và anh ta... sắp...” Tôi ngập ngừng nói, vì cái lưỡi cứ cứng đơ.

“Đúng, sắp cùng học một trường, chính là cái gọi là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.”

Trời ạ! Không thể! Chiều hôm nay tôi không dám tin lại có chuyện thế này, khiến tôi đụng phải việc như thế, cái tên Khương Tài Hoán gì đó, rõ ràng không phải là đèn tiết kiệm dầu rồi.

Không chào hỏi tiền bối là tử tội sao? Không đến nỗi bị giết bằng chín cách chứ, làm gì mà phải lo sợ thót tim thế? Không chừng đến lúc đó chết cũng không thừa nhận là xong! Đúng, giải pháp tuyệt vời thông minh! Vỗ tay vỗ tay!

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tớ Có Thể Yêu Anh Ta Không?

Tan học ra khỏi cổng, tôi đã thấy Thừa Tầm dẫn đầu một tốp nam sinh năm ba tụ tập trước cổng trường, không biết đang làm gì, các bạn học lập tức bị dọa đến không dám thở mạnh, tất cả đều rất thận trọng bước ra khỏi cổng trường, chỉ có tôi kéo tay Hiền Chu hăm hờ đi ra (tôi và Hiếu Anh không học cùng lớp, bạn ấy và Thừa Tầm cùng một lớp).

Tiếp đó, bạn thân nhất của Thừa Tầm là Chính Hạo nhìn thấy chúng tôi, ngoác miệng gọi to:

“A! Này này ! Nghỉ học rồi các cậu tính làm gì?”

“Về nhà.” Cái tên này đầu óc bị đổ nước vào rồi hay sao vậy? Nghỉ học không về nhà thì đi đâu nữa? Thật là... Hiền Chu sao lại thích tên ngốc này chứ?

“Về nhà? Không phải chứ, chẳng có ý nghĩa gì vậy. Hiền Chu, bạn cũng muốn về nhà à?”

Nhìn đi nhìn đi, tôi biết ngay mà! Tên Chính Hạo này hỏi Hiền Chu thế mới đúng là mục đích chính, ai khiến hấn thích Hiền Chu dễ thương của bọn tôi làm chi, hơn nữa gần đây còn triển khai kế hoạch tấn công ác liệt, Hiền Chu của bọn tôi sức đề kháng lại rất yếu, cuối cùng đã bại dưới gấu vấy thạch lựu của Mẫn Chính Hạo thái tử “thân kinh bách chiến” (kinh qua trăm trận chiến) rồi (í... so sánh kiểu này có phải không thích hợp lắm không?).

“VẬY CHÍNH HẠO, BẠN ĐI ĐÂU?” HIỀN CHU NGỢNG NGỪNG HỎI.

“HÌ HÌ... ĐƯƠNG NHIÊN LÀ VỢ YÊU CỦA TỚ ĐI ĐÂU THÌ TỚ ĐI ĐÓ RỒI.”

“ẶC... BUỒN NÔN QUÁ ĐI! TỚ QUẢ THỰC KHÔNG NGHE NỔI NỮA RỒI! NẶN NỈ MẤY NGƯỜI LÀM ƠN ĐỪNG THẾ NỮA CÓ ĐƯỢC KHÔNG? DA GÀ DA VỊT TỚ NỔI HẾT LÊN RỒI NÈ!” TÔI CÚI ĐẦU BẮT ĐẦU NÔN ỌE DỮ DỘI.

Hai cái tên này lần nào gặp nhau cũng diễn trò ghê chết đi được! Thật khiến người ta tự sát chết từ từ đấy! Hay là mau chia tay cho xong đi, không thì mình chẳng biết một ngày phải chết bao nhiêu lần nữa đây! Huhu...

“NÀY, DOÃN ĐA LÂM CẬU BỊ SAO THẾ HẢ, LÀM GÌ LÍT CHÍT LẢI NHẢI MÃI THẾ, CÓ PHẢI LÀ CÃI NHAU VỚI THỪA TÂM KHÔNG? HAI NGƯỜI LẠI CÃI NHAU À?”

Thừa Tâm đang đứng một bên, nhưng tôi vẫn không dám nhìn cậu ấy, sắc mặt cậu ta thế nào tôi hoàn toàn không biết.

Tôi lập tức giả như chẳng có chuyện gì, ưỡn thẳng lưng lên, phui phui vết dơ trên gấu váy, đặng hăng giọng, từ từ nói: “HỀM HỀM, VẬY GIAO HIỀN CHU CHO CẬU CHĂM SÓC ĐÓ, TỚ KHÔNG KHỎE LẮM, PHẢI VỀ NHÀ TRƯỚC ĐÂY!”

“ẬY DA, SAO CÃI NHAU MÃI THẾ, HAI NGƯỜI KHÔNG MỆT À? TỚ ĐỦ MỆT RỒI ĐÂY NÀY! CHO DÙ MUỐN CHỨNG MINH QUAN HỆ TỐT CŨNG KHÔNG CẦN THẾ CHỨ, ĐÚNG LÀ ĐẦU ÓC CÓ VẤN ĐỀ HẾT RỒI!”

Nói xong câu này, tên hư đốn Chính Hạo kéo tay Thừa Tâm đặt lên vai tôi.

“Điên hả?” Toàn thân tôi như bị điện giật, nhanh như cắt nhảy tránh sang một bên.

“Ha ha! Thật vừa khéo! Thừa Tâm hôm nay cũng nói cậu ta không khỏe, không đi với bọn mình được, hai người cùng nhau về nhà đi! Hì hì! Hiền Chu, chúng mình đi hát karaoke nhé!” Không đợi tôi nói gì, Chính Hạo liền đẩy tôi đến bên Thừa Tâm, còn vội vã kéo tay Hiền Chu đang đứng cạnh tôi.

Trời... làm cái trò gì thế này!

“Ừm... Được đấy!” Hiền Chu híp mắt cười trả lời.

“Thế... Thừa Tâm, Đa Lâm, bọn mình đi đây, bye bye nhé!”

Chính Hạo vừa đi vừa ngoái đầu lại giơ tay lên làm động tác “cố lên” với Thừa Tâm nữa, cắt! Có nhầm không đó? Tên này đầu óc tổng đầy thứ gì không biết nữa, làm gì mà thích đẩy tôi đến bên Thừa Tâm thế, chẳng lẽ cậu ta cho rằng tôi và Thừa Tâm đúng là một cặp sao? Người gì thế này!

.....

Đường đi đông đúc chật chội khiến tôi đành phải nép sát vào Thừa Tâm, nhưng cậu ta vẫn không mở miệng nói gì, khiến tôi thấy lạnh lẽo quá, ôi trời ơi, ngọt ngọt chết đi thôi!

“Hàn Thừa Tâm, cậu có thể đừng nhỏ mọn thế được không?” Cuối cùng tôi nhịn không nổi không khí căng thẳng này nữa, hét lớn lên.

Hàn Thừa Tâm mặt vẫn không tỏ ra biểu hiện gì, lúc này mới liếc xéo về phía tôi.

“Cậu đang giận à?” Tôi dò hỏi.

“Không.”

Ôi! Trời ạ... Cậu ta muốn biến tôi thành cây kem chắc? Nói chuyện không ấm áp được chút nào sao? Thế còn nói là không giận? Quỷ mới tin

cậu!

“Tớ không phải đến phòng chơi bi-a đâu, làm gì mà phải thế, cậu cũng hay đi mà!”

“.....” Thừa Tầm vẫn không biến sắc.

“Này này, hì hì hì hì... cậu có biết hôm nay tớ ở đó đụng phải ai không? Hà hà... có muốn biết không nào?” Tôi cố ý khơi gợi sự tò mò của hắn.

“Làm sao tớ biết cậu gặp ai?”

“Này... thật đúng là... cậu lãnh đạm thế thì bảo tớ nói chuyện với cậu sao được?” Gì chứ, người ta còn muốn hỏi sao cậu lại quen biết Khương Tải Hoán tiền bối mà, nhân vật trong truyền thuyết ai cũng biết như thế lại không thèm nói mình nghe!

“Doãn Đa Lâm, cậu nói xem cậu có thể học đệ dàng tí được không? Cả ngày cứ léo nhéo mãi, điệu bộ cậu thế này thì làm gì có thằng con trai nào dám thích cậu chứ!” Thừa Tầm ở bên cạnh bực tức lên án, còn quăng cho tôi một cái nhìn đầy tròn trĩnh!

Trời... tôi mới nói có một câu, cậu ta lại ném cho tôi nguyên một sọt! Thật là...! Cậu ta làm gì mà để ý đến chuyện tôi có bạn trai hay không chứ, tôi có làm ni cô thì cũng là tự do của tôi mà! Tôi vui là tốt rồi!

“Hứ! Không ai thích thì không ai thích, tớ đâu có cần! Ghét nhất là bọn con trai hư hỏng các cậu cứ tự nghĩ là mình hay ấy, mau về mà làm nũng với Vũ Tuyết của cậu đi!” Tôi hình hình mũi bắt đầu châm chọc cạnh khóe, ai bảo cậu ta cứ khoét vết thương lòng của tôi mãi làm chi.

“Cậu nói cái gì?” Thừa Tầm lạnh lẽo dội ra một câu, giọng điệu như báo trước cậu ta sắp sửa nổi giận.

“Sao, tớ nói không đúng à?”

“Nói lại xem!” Tệ thật, hình như cậu ta nổi giận thật rồi.

“... À... thôi... thôi đi thôi đi, coi như tớ chưa nói gì, người ta chỉ nói đùa với cậu thôi mà, thật là... giận cái gì chứ? Chẳng có khiếu hài hước gì cả, tên này...” Tôi mất bình tĩnh trừng mắt nhìn cậu ta, sau đó hùng hổ tiến về phía trước.

“Này! Doãn Đa Lâm! Đứng lại!” Đột nhiên cậu ta gọi lớn.

“Làm gì?” Đúng! Đúng! Mình nhất định phải giả như đang lơ đãng mới được, để tên kia cảm thấy mình hoàn toàn không để ý đến hắn, đúng thế! Đúng thế! Chính là phải vậy đấy!

“..... Tớ muốn hỏi cậu chuyện này.” Thừa Tâm nhìn tôi chăm chăm, trong giọng nói có sự trịnh trọng hiếm thấy.

“Được... được mà...”

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch!

Tim tôi không kiềm chế nổi đập điên cuồng không ngừng.

Gì chứ, sao thế này, cậu ấy muốn nói gì với mình, chắc không thể là... chắc không thể là tỏ tình chứ, ghét quá! Người ta chưa kịp chuẩn bị tâm lý hết mà!

Đợi một chút nào, Thừa Tâm, tớ vẫn chưa nghĩ ra mà! Thật là...! Trời ơi, chuyện này phải làm sao mới được chứ? Bình tĩnh, bình tĩnh! Doãn Đa Lâm, mày nhất định phải bình tĩnh mới được! Tôi vô cùng căng thẳng ôm lấy mặt mình.

“Cậu thấy... tớ kết thân với Vũ Tuyết thì thế nào?”

“Cái... cái gì, cậu nói gìiii... Ôi trời! Ôi ôi...” Tôi sửng sốt dừng bước, thật không tin nổi nữa, đến mức cổ họng tôi như bị bị câu nói đó làm cho phát nghẹn lại, vừa nãy tôi còn như một con ngốc đang ở trên mây ấy, giờ tình trạng này giống đang ngồi trên mây mà bị máy bay đâm cho rơi nhào xuống đất vậy .

Hắn... hắn dám hỏi tôi chuyện này sao? Quả thực tôi không dám tin mình vừa nghe thấy những gì nữa.

“Tớ nói là, tớ định chính thức ngỏ lời với Vũ Tuyết, cậu thấy tớ có nên làm thế không?” Thừa Tâm như chẳng để ý gì nhìn tôi, sắc mặt không biểu lộ gì lại hỏi lại lần nữa.

“Hãy hãy! A... hỏi tớ làm gì, tớ... tớ là gì của cậu hả, thích cô ta thì đi mà nói ấy, tớ... tớ chúc các cậu thuận lợi nhé!” Tôi vỗ lên đầu đang trống rỗng nói thế, không thể để Thừa Tâm nhận ra, tuyệt đối không thể, không được khóc, Doãn Đa Lâm!

“Thật không? Cậu nghĩ như vậy thật chứ?” Thừa Tâm như không tin câu trả lời của tôi, bức tôi phải nói tiếp.

“Tớ nghĩ vậy thật đấy, thật rất hi vọng hai người kết thân với nhau! Hơn nữa tớ còn chúc hai người có thể bách niên giai lão ! Đông con đông cháu nữa! Như thế được chưa hả?” Tôi ném lại cho cậu ta một cái nhìn, bức dọc trả lời, tôi là một cô gái không phong độ đấy, nên đừng có làm tôi điên lên nữa, Hàn Thừa Tâm, cậu muốn tôi phải dẫn vật đau khổ đến mức độ nào mới được đây? Cậu quá đáng lắm!!!

“Thế tớ và bạn ấy kết thân thật nhé?”

“À! Kết thân đi kết thân đi! Sao cậu lãi nhãi mãi thế, có phải người điếc đâu, muốn tớ phải nói bao nhiêu lần mới nghe rõ đây? Tớ thành tâm mong hai người kết thân!” Tôi cười ngoài mặt mà lòng đau khổ gào lên, có

điều chỉ cần có người tinh mắt thì vừa nhìn sẽ nhận ra ngay đây không phải là nụ cười có thiện ý từ tận đáy lòng.

“VẬY... tớ biết rồi, cảm ơn cậu!” Thừa Tầm lạnh lùng nói, làm gì mà phải nói cảm ơn tôi, nếu cậu ta không nói thì tôi còn cảm thấy dễ chịu chút chút.

Trong lòng trống rỗng quá... Khó chịu quá, cảm giác như có bàn tay vô hình bóp nghẹt trái tim mình... Hu! Tôi ngẩng đầu lên thở ra một hơi dài.

“Đối xử tốt với Vũ Tuyết nhé.” Dường như câu nói đó phát ra từ họng từ mắt tôi vậy, lúc này, tôi chỉ có thể mạnh mẽ không thể rơi nước mắt, nhưng Hàn Thừa Tầm ngu ngốc đó, tại sao lại phải hỏi tôi, tại sao chỉ dẫn dắt tôi chứ?

“Tớ...”

“Được rồi, bọn mình... bọn mình về nhanh đi!” Thấy Thừa Tầm như muốn nói thêm điều gì nữa, tôi vội vã cắt ngang lời cậu ta, sợ rằng câu nói tiếp sau của cậu ấy càng làm tôi đau lòng hơn thôi.

.....

Tiếp đó, mãi cho đến lúc tôi vào nhà, chúng tôi chẳng ai nói thêm lời nào nữa, không khí nặng nề ngượng ngập.

Sau khi về nhà rồi, việc làm đầu tiên của tôi là rút dây điện thoại ra, tắt di động, trốn trong chăn để không ai làm phiền rồi thoải mái khóc một trận đã đời.

Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ ngốc! Hàn Thừa Tầm cậu là thằng ngốc đáng chết! Tớ hận cậu! Tớ ghét cậu! Đi chết đi! Tốt nhất là cậu đi chết đi!

Huhu... Tại sao lại thế này? Sự việc sao lại thế này? Huhu... Hàn Thừa Tâm, tớ sẽ không quan tâm đến cậu nữa đâu! Cậu cứ việc mãi mãi ở bên Vũ Tuyết của cậu đi! Tớ phải tuyệt giao với cậu! Tuyệt giao!

Huhuhuhu... huhuhu...

— Thừa Tâm —

“Bình!”

Cửa nhà bị Thừa Tâm đập mạnh ra, cậu mệt mỏi dựa lưng vào cửa, chau mày thở ra một hơi thật dài.

Hừ... cậu quả thật không dám tin, nha đầu Doãn Đa Lâm đó lại sảng khoái chấp nhận chuyện cậu và Vũ Tuyết qua lại với nhau... Tại sao cô ấy lạnh nhạt thế chứ? Thậm chí còn không hỏi cậu nguyên nhân do đâu? Thậm chí không giữ cậu lại? Chẳng lẽ cô ấy không hề cảm nhận được gì ư? Chẳng lẽ đối với tất cả những chuyện của cậu, cô đều thờ ơ sao? Hoặc là... hoặc là những gì cậu biểu hiện vẫn chưa đủ rõ ràng? Sao lại thế này, tại sao lại thành ra thế này?

Ngoài Đa Lâm ra, bây giờ ngoài Đa Lâm ra, cậu còn có tinh thần làm gì được nữa?

Nhưng mà... nhưng mà ngay cả Đa Lâm cũng vứt bỏ mình rồi... Cậu cảm thấy bây giờ mình chẳng còn gì cả... quả thực không còn gì nữa rồi...

Hu... thôi xong!

Thừa Tâm nặng nề cúi thấp đầu, co chặt nắm tay.

Doãn Đa Lâm... cô ấy không thể thích cậu... cô ấy, nhất định là từ trước tới nay chưa hề để ý đến cậu... chỉ có mình cậu cứ như một tảng ngốc mà thôi...

Nghĩ đến đây, Thừa Tâm thấy đầu óc mình đau nhức vô cùng. Cậu mệt mỏi cởi giày, vừa bước vào phòng khách đã đụng ngay bố cậu lúc đó cũng vừa bước ra.

Cha con nhìn nhau, sắc mặt nặng nề.

“Bố, con về rồi.” Thừa Tâm cúi đầu, vội vã gọi một tiếng rồi chuẩn bị linh vào phòng ngủ.

“Đứng lại.” Bố của Thừa Tâm, Hàn Hạo Thành gọi sau lưng cậu. “Làm gì mà gấp về phòng thế, mà lại làm chuyện gì xấu ở ngoài rồi phải không?”

“Không.” Thừa Tâm nhạt nhẽo trả lời một câu, nhấc chân lên đi về phía trước.

“Không à? Thế thằng nhóc con này sao mặt mũi mà lại như cá chết thế kia? Có phải là lại đánh nhau rồi bị thầy cô bảo gọi người nhà lên gặp nên mới thất thế thế chứ gì?” Trong lời nói Hàn Hạo Thành đầy sự nghi ngờ và không tin tưởng.

Thừa Tâm dừng bước, nắm đấm càng co chặt hơn, ngày hôm nay tâm tình cậu đã đủ tệ hại lắm rồi, không ngờ vừa về đến nhà lại bị bố cậu lên lớp thế này, tuy quan hệ giữa cậu và bố mẹ vẫn rất khách khách khí khí lãnh đạm nhạt nhẽo, nhưng tự nhiên lại bị ngờ vực vậy, nộ khí của cậu chẳng hiểu sao bốc lên bùng bùng .

“Hừ hừ... bố, bố nghĩ con hư hỏng đến độ đó sao? Bố để trái tim trong bụng là được rồi, cho dù con có giết người, cũng sẽ không báo cáo với cảnh sát tên của bố đâu!” Thừa Tâm quay đầu lại, giọng điệu sắc cứng nói với Hàn Hạo Thành.

“Thằng oắt con hư đốn, mà đang nói với ai đó hả?” Lửa giật ngàn ngọn, Hàn Hạo Thành lao về phía trước đưa cao tay phải lên muốn đánh

Thừa Tâm.

“Đánh đi... Ông chỉ có đánh là giỏi! Nếu không, tôi không phải là con của...” Thừa Tâm không chịu thua nhổ ra một câu.

Chát...!!!

Không đợi cậu nói hết, một tát tai chớp nhoáng, khoe miệng Thừa Tâm chảy ra một dòng máu tươi. Hàn Hạo Thành cũng giật mình, ông cũng không ngờ mình lại ra tay mạnh đến thế, đánh Thừa Tâm đến chảy cả máu miệng.

Thừa Tâm cúi đầu, má trái đau nhức đỏ như phải bóng.

“A... ông ơi, Thừa Tâm... hai người làm sao thế hả? Có chuyện gì xảy ra? Trời... chảy máu rồi, Thừa Tâm, con đừng thế được không?” Lúc này, mẹ của Thừa Tâm – Giang Mỹ Trân – nghe được tiếng động trong phòng khách, cuống quýt chạy ra.

Bà hơi căng thẳng tiến lại gần Thừa Tâm, nhưng lại bị Thừa Tâm lạnh lùng gạt ra: “Đừng tới gần tôi!”

“Thừa Tâm...” Giang Mỹ Trân sắc mặt khó chịu gọi.

“Mày... thằng nhóc này dám nói chuyện với mẹ mày thế hả!” Hàn Hạo Thành tức giận quát.

“... Đủ rồi, thật sự đã quá đủ rồi.” Thừa Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lẽo quăng lại một câu sau chót, quay ngoắt người tiến vào phòng mình.

“Mày... thật càng ngày càng chẳng ra cái giống gì! Thằng oắt con hư hỏng, có chuyện gì mày cũng đừng thò mặt ra! Tốt lắm, tốt lắm! Sau này mày không cần về cái nhà này nữa!” Ngoài cửa, Hàn Hạo Thành kéo dài giọng quát lên âm ỉ.

Thừa Tâm chau chau mày, nhào đến vùi đầu vào chiếc giường mềm mại.

Hừ... đây chính là nhà của cậu sao? Đây chính là những người gọi là “bố” và “mẹ” của cậu à? Tại sao lại thấy đau khổ thế này?

Cậu... rốt cuộc có được một ngôi nhà đúng nghĩa hay không?

Cổ họng Thừa Tâm nghẹn lại, cậu đưa tay ra, chăm chăm bịt chặt hai mắt, thở ra một hơi thật dài:

“Đa Lâm...”

“Quý khách đi ạ!” Chị nhân viên bán hàng trong siêu thị nhiệt tình nói.

Hàn Thừa Tâm, tất cả đều là do cậu làm ra, Vũ Tuyết Vũ Tuyết, cậu chỉ biết có mỗi mình con bé Vũ Tuyết, phí công tốn bao nhiêu năm nay thầm thương trộm nhớ cậu, đáng ghét! Quá đáng quá mà! Vì cậu mà tốn khóc đến hai mắt đỏ quạch như hồ đào đây, nếu như có thể, tớ thật muốn trước kia chưa hề quen biết cậu! Tớ thật muốn từ trước tới nay chưa hề thích cậu!

Hừ hừ hừ hừ!

Trên đường tôi nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khó chịu.

Đúng thế, khi con trai thất tình thì cái họ cần là thời gian và một người con gái khác, nhưng điều con gái chúng tôi cần chính là khóc một trận xong thì về nhà uống rượu, nên tôi đã mua một túi đầy bia, để chúc mừng cho sự thất tình ngày hôm nay...

Đúng, tối nay uống rượu xong phải chấn chỉnh lại, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, tốt nhất là quên sạch sẽ tên kia! Đúng ! Đúng!

Chính thế! Chính thế!

Doãn Đa Lâm, quên cái tên hư đồn Thừa Tầm đó đi! Đừng nhớ đến hẳn ta nữa, đừng gặp hẳn ta nữa, đừng hy vọng gì ở hẳn ta nữa!

Đúng thế, quên hết tất cả về hẳn ta đi! Quên sạch sẽ luôn! Tất cả đều quên hết! Chỉ nghĩ đến khuyết điểm của hẳn! Quên hết mọi ưu điểm của hẳn!

Đúng! Thừa Tầm cậu ta rất lười, không hề biết làm việc nhà! Cậu ta lại ở dơ, việc ghét làm nhất là giặt bát tất của chính mình! Hơn nữa cá tính cậu ta rất tồi, hễ động đến là sừng cồ lên như con nít! Còn nữa! Còn rất nhiều rất nhiều...

Nhưng mà... tại sao, đến cả khuyết điểm của hẳn mình vẫn cảm thấy thích thế?

“Này, này! Gì thế này... Này!”

Lúc này, tôi nghe thấy sau lưng mình vọng tới một tràng tiếng gọi quái dị, đang kêu tôi à?

Hừ... sao có thể được! Nhất định là bị Hàn Thừa Tầm hại đến mức tinh thần hỗn loạn rồi, nếu không làm sao tôi có thể thấy ảo giác được, thêm nữa gần nhà chúng tôi đâu có người nào đặc biệt thân thuộc, tất nhiên ngoài cái tên đáng chết kia ra, nhưng mà, bây giờ tám phần mười hẳn đang ở bên cạnh Vũ Tuyết bảo bối của hẳn rồi.

“Đúng rồi! Nhớ ra rồi...! Đa... Doãn Đa Lâm!”

Í? Doãn Đa Lâm? Đây chẳng phải tên mình sao? Quả nhiên đang gọi mình à? Ừ... giọng nói này hình như nghe quen quen, nghe ở đâu rồi nhỉ.

Tôi hiểu kỳ quay đầu lại nhìn, ôi mẹ ơi! Người mà tám gậy cũng đánh không nổi đây mà... Sao anh ta lại có mặt ở đây? Thượng đế ơi! Đừng đối xử tàn nhẫn với con có được không?

“Chào... chào anh!” Tôi cố giấu túi bia ra sau lưng, sau đó rất miễn cưỡng chào hỏi anh ta.

Chắc các bạn lúc này đã đoán ra anh ta là ai rồi phải không, chẳng sai chút nào, hu hu hu hu! Đúng! Anh ta là Khương Tải Hoán!

“Tôi gọi cô không nghe thấy à? Kỳ quặc, cô ở gần nhà Thừa Tâm hả?” Khương Tải Hoán thở hồng hộc hỏi, chỉ chỉ tôi, sao anh ta lại có vẻ hơi hưng phấn thế?

Không phải chứ, anh ta thấy vui vì gặp mình à?

“Phải... đúng thế, hà hà hà hà, nhà tôi và nhà Thừa Tâm rất gần, a, đúng rồi! Tiền bối sao chỉ ở đây có một mình vậy?” Nói thực, tôi rất sợ cái tên thâm hiểm gian ác này.

“Không phải, bạn tôi đều trong siêu thị, tôi chỉ thấy bóng ai rất giống cô, sau đó mới đuổi theo, không ngờ lại đúng là cô!” Khương Tải Hoán cười rất thân thiện nói vậy, nhưng tôi cảm thấy anh ta cười giả quá.

“Ồ... thế à, ha ha ha ha!” Làm gì thế? Mình đang cười ngốc nghếch cái gì? Nhưng tôi thật rất mong Thừa Tâm mau đến đây, cứu tôi với, Thừa Tâm, cậu sẽ như là thiên sứ vậy! A men a men!

“Thừa Tâm sẽ không đến chứ?”

“Ồ? Sao?” Mẹ ơi! Sao anh ta lại biết mình đang nghĩ gì chứ? Chẳng lẽ anh ta có siêu năng lực? Quỷ vương kinh khủng chuyển thế chẳng? Trời ơi!!!

“A, ha ha, tôi muốn hỏi là, Thừa Tầm bình thường có đến đây không? Mua đồ gì gì ấy.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Tôi ra sức gật đầu. Hu... hu... quả là dọa tôi chết khiếp, nhưng sao anh ta lại nói mấy câu thừa thế, Thừa Tầm không đến nơi gần nhà mua đồ, chẳng lẽ lại đến gần nhà anh ta chắc?

Nhưng, nhìn kỹ thế này, anh ta còn cao hơn cả Thừa Tầm, Thừa Tầm đã rất cao rồi, hơn nữa anh ta cũng rất gầy, giống y như Thừa Tầm, khung người đều giống nhau đến kỳ lạ, chẳng lẽ bây giờ đều thịnh hành con trai gầy thế sao? Ủ ừ, vóc dáng anh ta rất đẹp, chẳng có tí thịt mỡ nào, quần áo cũng rất thời trang cá tính, hơn nữa mắt cũng rất sáng, quả thực rất đẹp trai, da cũng rất đẹp, dùng loại kem dưỡng da nhãn hiệu nào thế nhỉ? Là loại kem Ngọc Lan “chống lại bảy loại nếp nhăn” sao?

Hu... nếu như không phải đã được báo trước, tôi nhất định sẽ nghĩ anh ta là một người mẫu nổi tiếng, không chừng còn xin chữ ký nữa ấy chứ.

“Đừng nhìn nữa, yêu tôi rồi thì làm sao đây?” Khương Tải Hoán đột nhiên cười híp mắt nháy vào trong tư tưởng đang hỗn độn của tôi.

“Í? Ồ... đúng thế đúng thế, ha ha ha ha!” Thật ra tôi vốn không nghe rõ anh ta đang nói gì.

“Cô thích kiểu này nhỉ! Cười ngốc nghếch ‘ha ha ha ha’ ấy?” Anh ta hơi nghi hoặc giương mắt quan sát tôi.

“Gì chứ? Ha ha ha ha, không phải thế đâu!”

“Nhìn đi, nhìn đi! Cô lại đang cười ngốc kìa!”

Ôi... đúng là... tôi thích cười ngốc thế đấy, chẳng lẽ không được à? Hỏi nhiều như thế làm gì! Hừ! Ghét! Toàn để ý chuyện vợ vãn!

“Tôi hỏi như thế, chắc có lẽ cô sẽ cảm thấy tôi thích quan tâm chuyện vợ vãn nhỉ?” Khương Tải Hoán dò hỏi.

“Sao? Không... không đâu không đâu!” Tôi ra sức lắc đầu, trời ạ, có ai nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không, tại sao những lời tôi thầm mắng chửi trong lòng mà anh ta cũng biết? Hu hu...! Trời, có nhầm lẫn không vậy hả! Đến cả quyền tự do đánh giá người khác tôi cũng không có sao?

“Đúng rồi, cô có di động không?”

“Có.” Hic... đã đến thời đại nào rồi, ai mà không có di động chứ.

“Số di động?” Vừa nói, Khương Tải Hoán móc ra di động của mình.

“139xxxxxxxx” Tôi chẳng nghĩ ngợi gì bô lô ba la nói ra một dãy số dài, hừ hừ hừ, tôi ngu thế à? Nói cho anh ta biết số di động thực của tôi? Khà khà khà khà, ngây thơ thế!

“Được, tôi lưu lại rồi.” Khương Tải Hoán cười với tôi, sau đó bỗng nhiên đưa di động lên tai.

Á... động tác này... anh ta... anh ta muốn làm gì? Chẳng lẽ...! Không thể chứ!?

“Alô? Xin hỏi đây là điện thoại của Doãn Đa Lâm phải không? Cái gì, không phải à? Xin lỗi đã làm phiền!”

“A ... à... tôi...”

“Di động của cô không kêu, người trong điện thoại lại nói không phải Doãn Đa Lâm, đây rốt cuộc là sao hả?” Hu hu... Khương Tải Hoán, anh quả thực đáng ghét quá đi mất, rõ ràng đã biết tôi đang nói dối, tại sao còn làm điệu bộ như rất tin tưởng tôi nữa chứ? Cái tên nham hiểm như anh...!

“Ừ, tôi... tôi biết rồi.”

Chẳng còn cách nào khác, đã đến nước này rồi thì tôi đành phải đưa số di động cho anh ta thôi, hu hu hu... Quả thật tôi đã hiểu thế nào gọi là “tự làm điều ác thì sống không nổi” rồi.

“Hà hà, sớm làm thế thì có phải tốt không, con gái phải ngoan một chút mới dễ thương chứ!”

Hừ... da gà da vịt trên người tôi dựng đứng lên từng lớp rồi nè...

“À, cô đang cầm gì sau lưng thế?” Khương Tải Hoán đảo mắt ra sau lưng tôi.

“A! Cái đó ... là... là đồ Thừa Tâm dặn tôi mua về, tôi... lát nữa tôi phải đưa cho anh ta ấy mà! Ha ha ha ha...” Tôi cố ý nũng nịu nói thế, hy vọng anh ta sẽ thả cho tôi đi.

“Ô... thật à?” Khương Tải Hoán nghi ngờ nhếch một bên lông mày lên, dường như có chút gì đó không tin tưởng.

“Thật mà, thật mà!” Tôi nghiêm túc gật đầu, cứ gật mãi gật mãi như đang giả vờ.

“Vậy được, tôi giúp cô mang đến nhà cậu ta!” Vừa nói anh ta vừa đưa tay ra giật lấy, chết tiệt, tại sao đến cả tính cách ngang ngược này của anh ta cũng giống y như Thừa Tâm thế này, kiếp trước tôi đã tạo nghiệp chướng chẳng?

“Á... không cần đâu...” Chưa đợi tôi nói hết, anh ta đã tóm lấy cánh tay tôi đang cầm túi đồ.

“Ô... hà hà, không ngờ tay của cô cũng rất đẹp nhỉ.” Anh ta cầm tay tôi đưa lên trước mắt quan sát thật kỹ.

“Tiền... tiền... tiền bồi!” Tôi cố gắng hết sức giật mạnh tay lại, con người đáng ghét này, chẳng phải quen thuộc gì, thế mà lại sờ tay tôi! Không cần sĩ diện à! Đồ biến thái!

“Ha, xin lỗi nhé, cô đừng giận mà, tôi không có ác ý gì đâu.” Khương Tải Hoán hơi lúng túng sờ sờ mũi.

Hừ! Không có ác ý à? Ai mà tin anh chứ! Tôi đâu phải đứa trẻ lên ba! Lừa quỷ à!

“Tải Hoán! Cậu đang làm gì thế, mau đến đây!” Đối diện siêu thị vắng đến tiếng gọi của bạn anh ta, còn tôi nghe thấy thì, quả thực đúng là quỷ khóc sói tru.

Khương Tải Hoán phóng mắt về phía bọn họ, lại quay đầu lại nói với tôi: “Hà hà, bạn tôi hình như đang vội gì đó, xin lỗi, tôi đi trước một bước đây! Bye bye!”

Nói xong, Khương Tải Hoán nham nhở cười với tôi rồi vọt đi trước. Tôi nhìn theo bóng anh ta dần xa, chỉ cảm thấy – ôi hạnh phúc quá, tai nạn cuối cùng cũng đã kết thúc rồi, thì ra thượng đế vẫn chưa bỏ rơi mình! Hu...

Ôi! Thượng đế ơi, nếu sau này ngài không để con đụng phải anh ta nữa, con nhất định sẽ là tín đồ trung thực của ngài! A men! A men!

Có điều nói đi nói lại, anh ta đối với đứa con gái nào cũng thế cả, lời ngon tiếng ngọt... thật không biết nên nói anh ta là công tử đào hoa hay là đồ biến thái nữa.

Thôi được thôi được, mình còn rảnh đến mức đi quan tâm mấy chuyện nhảm nhí này nữa à, hành hạ tôi thế này, tôi quên mất tiêu luôn mình mua rượu về nhà để làm gì nữa đây.

Hừ... Hàn Thừa Tâm! Tên thô nhãi nhép như cậu ấy à! Đều là lỗi của cậu! Cậu không chỉ hại tôi ngày ngày đêm đêm rơi nước mắt vì cậu, cậu còn hại tôi gặp phải tên điên! Nếu không phải vì cậu, tôi có cần phải đi mua bia không? Tôi có cần chạm mặt Khương Tải Hoán không? Tôi có cần lãng phí thời gian với anh ta ở đây không chứ hả?

Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Được rồi, Doãn Đa Lâm! Mau về nhà chúc mừng mày thất tình đi! Đã nhiều năm như thế... chúc mừng mày cuối cùng đã thất tình rồi! Hu... quá tuyệt vời! Mày cuối cùng đã được giải phóng ra khỏi mối tình đơn phương rồi đấy! Woa ha ha ha ha...

Hu... thất tình rồi, cuối cùng... thất tình rồi... hu hu hu... Hàn Thừa Tâm, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho nhà người đâu, ta nguyện rửa người, ta thành tâm thành ý nguyện rửa người... hu...

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lửa Giận Của Thừa Tâm

1. Ngày thứ hai ở trường.

Không ngoài dự kiến, quả nhiên tôi vẫn thấy Thừa Tâm ở cổng vào của trường, nhưng chẳng biết vì sao, hôm nay thấy tâm tình của cậu ta lại không giống trước nữa, hơi nặng nề, lại có chút trống trải.

Thừa Tâm cậu ấy bây giờ, đã là bạn trai của người khác rồi... không còn là thanh mai trúc mã cùng điên cùng cười với tôi như trước nữa... Cậu ấy đã là của cô gái khác rồi...

Chỉ cần nghĩ đến đây thôi, tim của tôi đã thấy rất đau rất đau!

"Sao thế?" Thừa Tâm nhìn thấy tôi, cười hỏi.

"Không có gì đâu." Tôi cố cười tỏ như mạnh mẽ, thực ra chỉ là miễn cưỡng bản thân phải cười lên thôi, hi vọng đừng cười đến nỗi khó coi là được.

"Thế mắt cậu bị sao vậy?" Cậu ta nghi ngờ chỉ chỉ vào mắt tôi.

"Ồ? Cái gì, mắt gì? Sao tớ không biết nhỉ?" Tôi vội vã đưa tay lên che mắt, cố gắng quýt trả lời, hôm nay lúc soi gương cũng cảm thấy mình quá cũng hơi giống quốc bảo (gấu trúc).

"Cậu bị đánh à?" Thừa Tâm kinh ngạc như phát hiện ra một châu lục mới.

"Cái gì? Nói nhảm gì thế? Cậu... cậu mới bị đánh đó!" Cái tên này sao lại nói vậy, làm sao tôi có thể bị đánh chứ!? Bệnh thần kinh!

"Thế là do cậu khóc hả?"

"Gì? Khóc? Tại sao phải khóc? Tớ sống tốt thế này làm gì mà phải khóc? Cậu bị bệnh hả? Tránh ra!" Cuối cùng bị cậu ta nói trúng chỗ đau rồi, để bảo vệ sự tôn nghiêm của mình, tôi tức giận trừng mắt nhìn, lửa giận đầy bụng bốc lên bừng bừng, cậu ta nhất định phải làm thế à?

"Làm gì thế hả? Cái cậu này bị gì thế? Mới sáng sớm đã uống thuốc nổ à, tớ quan tâm cậu mà! Làm gì thế hả..." Thừa Tầm không chịu thua nói.

"Quan tâm gì mà quan tâm! Muốn quan tâm thì về nhà mà quan tâm Vũ Tuyết của cậu đi! Tránh ra, chó ngoan không cản đường! Tớ phải đến lớp rồi." Tôi thờ hờn hển đẩy cậu ta ra để vào trường.

"Thật là... phát điên cái gì thế hả, tớ lại làm sai gì à..." Cậu ta còn rời hơi đứng đó mà lái nhái nữa chứ, đây là do ai hại đây, Hàn Thừa Tầm! Cậu là thằng ngu siêu cấp!

Đúng! Doãn Đa Lâm, đời mày đã lật sang trang khác rồi, tiếp đó còn có cả một cuộc sống tốt đẹp hơn đang chờ mày đó, chân trời chỗ nào mà không có cỏ, hà tất phải đơn phương một cành hoa?

Không sai! Phải làm cho cái tên ngu ngốc kia biết bỏ rơi mày là chuyện đáng hối hận biết bao nhiêu! Mày phải tìm một người bạn trai còn đẹp trai còn khí chất, đánh nhau còn lợi hại hơn hẳn ta! Mày không cần vì một cái cây như hắc mà phải bỏ qua cả một khu rừng rậm!

Ừ! Ừ! Chính thế, chính thế!

Vì cuộc sống hoa hồng xán lạn và tươi đẹp sau này, Doãn Đa Lâm, cố gắng phấn đấu! Cố lên! Cố lên! Ai cha! GO!

Phù...

Vào đến lớp học, tôi theo quán tính nhìn về phía Thành Vũ Tuyết, đập vào mắt tôi chính là hình ảnh cô ta đang học hành rất chăm chỉ!

Nói thực, tôi rất muốn giết chết cô ta và Thừa Tâm, sau đó tôi cũng tự sát luôn, vì bọn họ đã làm tổn thương nghiêm trọng lòng tự tôn của tôi! Thù này không báo không phải Doãn Đa Lâm! Tuy là tôi cứ đờn phương người ta, không sai... hà... nhưng mà ai bảo hấn ta tàn ác quá làm chi! Tôi thích hấn ta một thời gian dài như thế, cho dù tôi không chủ động nói ra, hấn cũng nên tự phát hiện ra chứ? Đáng ghét! Hấn Thừa Tâm, cậu là tiểu tử thối độc ác siêu cấp!

Thành Vũ Tuyết, học sinh ưu tú như cô ta chẳng phải nói ghét nhất là dạng học sinh bất lương sao, hơn nữa cô ta còn là đứa con gái mũi hếch lên trời... tại sao cô ta lại thích Thừa Tâm chứ? Đúng là khiến người ta không thể hiểu nổi... Hừ... tôi phải nói với bọn Hiền Chu và Hiếu Anh chuyện này mới được... ôi, tôi thấy hay là nên thôi đi, bọn nó mà biết thì thế nào cũng truy hỏi tới cùng, đến lúc đó chắc chắn sẽ phiền phức chết đi được! Không chừng bọn nó còn nghĩ cách để chia rẽ Thừa Tâm và Vũ Tuyết nữa... Haizzz... không nghĩ nữa không nghĩ nữa, đau đầu!

2.Được rồi, tiết học này mình quyết không thể ngủ, phải nghe giảng thật chăm, nghiêm túc nghe, chuyên tâm nghe... Được rồi được rồi, ngủ năm phút cũng có thể, năm phút thôi cũng được, sau năm phút chắc chắn... chắc chắn... chăm chú nghe giảng...

zZZzzz...zZZzz... Tiếng cô giảng trôi tuột đi, trong ý thức mơ hồ của tôi, âm thanh ấy giống như đang niệm chú "ngủ đi ngủ đi, bảo bối yêu quý của tôi".

zZZz ...zZZz ...zZZz ...zZZz ...

"Doãn Đa Lâm!"

"... .. Dạ dạ!"

Một âm thanh điếc cả tai đánh sập giấc mơ yên tĩnh đẹp đẽ của tôi, tôi dụi dụi hai mắt đỏ quạch từ từ đứng dậy.

"Em! Lại đây, lại đây! Đến chỗ tôi đây này!" Hả? Rõ ràng là tiết của cô Anh văn, từ lúc nào lại biến thành cô dạy số học thế này? Không... không phải chứ! Chẳng lẽ trong lúc mơ màng không hay không biết, tôi đã ngủ hết hai tiết rồi sao? Ối chao! Đây cũng quá kinh khủng rồi, hậu quả của việc thất tình quá kinh khủng!!!

"Gọi em đến đây, không nghe thấy hả? Em còn đang ở đó mơ màng ngu ngốc gì nữa?" Cô dạy Số học ánh mắt như cọp tức giận dùng thước dạy học chỉ chỉ tôi, chỉ còn thiếu mỗi tròng đen cũng lồi ra thôi.

Ôi... đáng sợ quá... tôi chỉ có nước thuận theo thôi, làm sao lại không cần mạng sống cho được, cũng chẳng thể cứ đứng đó mà giả điên giả ngốc nổi.

Tôi ngượng ngập lóng ngóng tiến lên bục giảng, trong lòng cứ thầm nguyên rủa bà cô dạy số học đáng chết, phải hiểu cho người ta chứ, những ngày tháng của bà gái già còn trinh thế này hoàn toàn khó chịu, cho nên bà ta không phải là cố kéo dài thời kỳ thanh xuân mà còn già đi trước tuổi, nhưng có ai có thể nói cho tôi biết, tại sao tôi lại xui xẻo như thế không...

"Em dám ngủ trong giờ học của tôi hả, cái con nha đầu này đúng là lợi hại thật đấy! Mau xem xem đây là cái gì? Nước dãi chảy đầy tay áo kia kìa! Ôi trời ơi, thật buồn nôn chết được, dơ ơ là dơ! Em... em có còn là nữ sinh không đấy?" Vừa nói, bà cô dạy Số học vừa kéo ống tay áo tôi đưa lên cho cả lớp cùng thưởng thức.

"Ha ha ha ha... ha ha ha ha... ha ha ha ha..."

Trong phòng học thoát chốc biến thành một nồi cháo, tôi hận không thể nhào tới tức khắc cắn chết bà gái già này, ai da, chết tiệt! Thành Vũ Tuyết còn lấy sách che nụ cười nữa chứ, đúng là mất mặt quá đi mất, làm sao tôi có thể xuất hiện trong tình cảnh bi đát thế này? Ừ hừ... tường ời, tường đang ở chỗ nào? Mau đến đây cho tao đập đầu vào đi!

"Ôi chao ôi chao, Doãn Đa Lâm, không phải tôi muốn nói em đâu! Em... em đúng là dơ quá! Quả thật là dơ chết đi! Dưới gầm trời này sợ là không tìm ra nữ sinh nào dơ hơn em nữa đâu!" Bà cô số học nhếch nhếch miệng, mặt làm vẻ bất lực đẩy đẩy tôi ra.

"Đúng... xin lỗi nhé." Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu này, đáng ghét! Bà cô thối này, bà còn muốn đến nước nào nữa, đủ rồi đấy!

"Thái độ của em là thế nào đấy? Hả? Nha đầu chết tiệt, sao em chẳng lễ phép gì cả thế, người nhà em rốt cuộc là dạy em thế nào hả, dám nói với thầy cô giáo thế à? Có phải em sống không nổi nữa phải không? Cha mẹ em chẳng lẽ không nói em biết làm người thế nào à?" Bà cô nháy chồm đến trước mặt tôi, lấy cây thước trong tay gõ vào đôi vai yếu đuối của tôi.

Không khí trong phòng học nháy mắt trở nên nặng nề, dường như bây giờ chẳng còn ai đang làm bài nữa, tất cả đều không dám thở mạnh nhìn chúng tôi, sắc mặt của Hiền Chu đúng gọi là tái mét đến cực điểm, nếu không phải sự việc như thế này, tôi còn tưởng là mình đã làm chuyện gì kinh thiên động địa quý khóc thần sầu nữa cơ, thế thì Chính Hạo không giết tôi mới lạ!

A di đà Phật... thiện tai thiện tai!

"Nhìn cái gì mà nhìn hả? Còn không mau làm bài đi, hả? Mau làm bài đi! Chuyện người khác mà dòm ngó cái gì? Làm bài tập cho tôi!" Bà cô số học hét, tất cả mọi người đều rụt cổ lại tiếp tục làm bài.

"Nha đầu chết tiệt, em có chịu nhận lỗi không, nhận không hả? Giờ học mà ngủ đã là lỗi rồi, có phải tôi nên thưởng quà cho em không?" Sự giận dữ điên cuồng của bà cô số học, tôi chỉ cảm thấy vừa tức thở vừa khó chịu, giống như có cái gì đó đang nghẹn lại trong cổ họng, khiến mũi tôi càng lúc càng cay, càng lúc càng cay...

Không được khóc... Doãn Đa Lâm, mà tuyệt đối không thể thua ...

"Kịch..." một tiếng, hình như cửa lớp học chúng tôi bị ai đó đẩy ra, tất cả mọi người dường như đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía đó, sau đó bắt đầu xì xầm bàn tán.

"Này! Hàn Thừa Tâm! Em đến lớp tôi làm gì?"

Cái gì??? Thừa Tâm???

Tôi vội vã dụi dụi đôi mắt đang ướt sũng của mình, quay đầu lại nhìn - Trời ạ! Quả nhiên là cậu ấy!

Chuyện gì thế nào? Sao cậu ấy lại đến lớp chúng tôi, không phải mình đang nằm mơ đấy chứ, cậu ấy đến cứu mình phải không? Cho dù thế nào đi nữa, bây giờ cậu ấy đã thành công trong việc di chuyển tầm nhìn của bà cô này rồi, nhỉ? Nhưng cậu ấy chắc đang học bên lớp kế bên mới đúng chứ, chỉ thấy cậu ấy dùng ánh mắt vừa giận dữ vừa bất lực nhìn tôi mãi không thôi, giống như đang trách móc tôi vậy, làm gì thế, tại sao lại nhìn tớ bằng ánh mắt đó? Bây giờ tớ là người bị hại mà!

"Hàn Thừa Tâm! Mau về lớp của em đi!" Bà cô số học hươ hươ cây thước trong tay gọi.

"Cô, cô có biết giữa hai lớp chỉ cách nhau một bức tường không?" Thừa Tâm đột nhiên nói rất lễ phép, nhưng trong nụ cười tuyệt đối có chứa dao!

"Thế thì sao, còn không mau về đi!"

"Đã biết thế thì sao còn la hét trong lớp học thế, cô có biết là tiếng của cô bên lớp chúng em nghe rất rõ không?" Rõ ràng là ngữ khí mang theo sự hằn học, Thừa Tâm nói rất chua cay, vì trong giọng nói của cậu ấy không phải như bình thường.

"Em, em nói cái gì?" Bà cô nhỏ giọng hỏi, xem ra bà ta hoàn toàn tin lời Thừa Tâm rồi.

"Đúng vậy ạ, tiếng cô dạy dỗ học sinh, thầy lớp chúng em nghe hết rồi, gì mà 'Em là nha đầu chết tiệt, sao không có lễ độ như thế' 'Chẳng lẽ cha mẹ em không dạy em cách làm người sao?', mấy tiếng đó đều nghe thấy hết, quả thật rất là ồn ào, chúng em thực không thể nhịn nổi nữa, thầy mới kêu em sang đây nói với cô một tiếng, xin cô có thể nào hạ bớt giọng xuống một chút được không, hà hà, nếu không em sẽ không đến làm phiền cô đâu." Thừa Tâm mặt không đỏ tim không đập, rất bình tĩnh nói.

"Thật đúng là... a, trời ạ trời ạ, thế này thì làm sao đây, làm sao bây giờ... sự việc sao lại thế này?" Bà cô số học lo lắng hoảng sợ, bà ta đang lo lắng gì chứ?Ồ - đúng rồi, tôi nghĩ ra rồi, giang hồ đồn hình như bà ta âm thầm đơn phương thầy dạy lớp Thừa Tâm! Không ngờ thì ra lại đúng là thế!

"Thưa cô, xin đừng ồn ào như thế nữa, hãy chú ý hình tượng một chút, cô nói xem đúng thế không? Nếu đồn đại ra bên ngoài thì không hay chút nào, hà hà, thế thì không cần dạy dỗ học sinh nữa đâu ạ! Được rồi, em cũng về lớp đây, chào cô!" Vừa nói, Thừa Tâm liếc xéo tôi một cái rồi nhanh chóng mở cửa bước ra.

Phù...

Ông trời ơi, may nhờ có tên Thừa Tâm này con mới có thể thoát thân, cảm ơn trời cảm ơn đất, cảm ơn cậu, Thừa Tâm! Tớ nhất định sẽ báo đáp

cậu, tuy là do cậu tớ mới khóc suốt cả một tối, tuy rằng cậu bây giờ đã chui vào vòng tay của kẻ khác, nhưng tớ vẫn sẽ tiếp tục thích cậu, quả thực cậu rất cừ đấy! Hà hà hà hà!

Nháy mắt cái đã đến giờ giải lao.

Hiền Chu bên cạnh tôi cứ nguyên rửa bà cô Số học, tôi phải cảm ơn bạn ấy đã quan tâm mới đúng, nhưng tôi lại cảm thấy sao mà ờn quá... Nha đầu này quả đúng là phiên bản nữ của Đường Tăng, Chính Hạo, đúng là khổ cho cậu quá, ngày nào cũng phải nhẫn nhục nghe lải nhải thế này...

Cách, cửa sau lớp bị đẩy ra, trong lớp rất loạn, cho nên âm thanh có lớn đi nữa cũng chỉ như tiếng muỗi kêu.

"A, Thừa Tâm, cậu đến rồi." Hiền Chu vội vã gọi to một tiếng.

"Hôm nay thực rất cảm ơn cậu." Hai tay tôi gấp lại, cảm kích vạn phần nói.

"Cảm ơn? Gì mà cảm ơn?" Cậu ta lại tỏ ra hoài nghi.

Tên này làm việc tốt mà còn giả ngốc gì đây? Hà hà...

"Chính là tiết Số học..."

"A, a! Tớ biết rồi, cậu nói chuyện đó hả? Cậu đừng có hiểu lầm nhé, tớ vì Thành Vũ Tuyết nên mới làm thế thôi, phải biết rằng như thế sẽ ảnh hưởng đến Vũ Tuyết chúng tôi học hành chứ! Cô giáo dạy số học giáo dục cậu lớn tiếng thế sẽ ảnh hưởng đến Vũ Tuyết của chúng tôi mà!" Chưa đợi tôi nói hết câu, Thừa Tâm đã ngắt lời.

"Ồ, thế cơ đấy..." Hà hà, Doãn Đa Lâm, mày đúng là đồ ngu! Xem ra, tất cả đều là mày tự suy diễn ra rồi.

Hừ! Có gì mà hay ho chứ, còn "Vũ Tuyết của chúng tôi" "Vũ Tuyết của chúng tôi", gọi thân mật quá nhỉ, Hàn Thừa Tâm cậu đúng là buồn nôn quá đấy! Tớ khinh bỉ cậu! Từ tận đáy lòng khinh bỉ cậu!

Thấy tôi không nói gì nữa, Thừa Tâm cũng không đếm xỉa, quay người băng băng đến chỗ Vũ Tuyết.

"Này, Hàn Thừa Tâm! Tiểu tử nhà cậu tay chân nhanh nhẹn lên đi, rốt cuộc đã tỏ tình chưa hả?" Tôi cố ý nhíu mày nheo mắt với Thừa Tâm, lúc này tôi quả thực cũng ngưỡng mộ bản thân, có được mấy người bị thất tình mà còn cứng rắn được như tôi.

"Cái gì cái gì, Đa Lâm, cậu đang nói gì với Thừa Tâm thế? Cái gì mà tỏ tình?" Hiền Chu không cầm lòng nổi tò mò hỏi.

"Ồ! Hiền Chu, cậu còn chưa biết sao, thực ra là thế này, hôm qua Thừa Tâm nói với tớ, cậu ấy muốn qua lại với Thành Vũ Tuyết! Cậu ấy còn hỏi tớ, thấy Vũ Tuyết thế nào, qua lại với bạn ấy có được không?" Tôi hăm hè cao giọng nói.

"Ấy... đúng là nhảm quá, tớ còn tưởng sẽ là loại tốt thế nào, Hàn Thừa Tâm, mắt cậu chỉ mọc tới gót giày thôi à?" Hiền Chu ác ý hỏi.

Thành Vũ Tuyết rất tức giận liếc Hiền Chu một cái, sau đó lại trừng mắt nhìn tôi. Ôi đáng sợ quá, tôi cố ý giả làm bộ mặt vô tội "tớ không biết gì đâu nhé".

"Đúng thế, Hiền Chu, nếu mắt của tớ mọc tới gót giày, thế mắt của Chính Hạo há chẳng phải mọc trong bát tất sao?" Mặt xấu của Thừa Tâm lúc này thật ác.

"Cái gì? Cậu nói cái gì?! Này! Hàn Thừa Tâm! Hôm nay cậu phải nói rõ ràng cho tớ! Cậu... rốt cuộc cậu có ý gì?" Hiền Chu dường như bị chọc

giận rồi, nhìn thấy tình hình lúc này, lòng tôi rộn lên cảm giác không yên tâm.

"Ô hô! Hà hà, các bạn dự định sẽ qua lại với nhau từ hôm nay à? Chúc mừng cậu nhé, Thừa Tâm!" Để bảo vệ tâm lý cho Hiền Chu, và cũng để tránh xảy ra cuộc chiến tranh chán ngắt, tôi vội vã cười hí hí chuyển đề tài, còn thuận tay vỗ mạnh lên vai Thừa Tâm một cái.

Thừa Tâm lập tức dùng cặp mắt bốc lửa giận dữ nhìn tôi, tôi có thể nhìn thấy lửa giận cháy bùng bùng trong mắt cậu ấy.

Hừ! Hàn Thừa Tâm, ai cần cậu và Vũ Tuyết thân mật quá thể trước mặt tôi chứ! Đây chính là báo ứng đấy! Báo ứng tôi dành cho cậu đấy! Tôi nhất định phải để cậu thấy sự lợi hại của tôi!

"Ấy? Thừa Tâm, hôm nay không có em thỏ nhỏ bé nhút nhát năm nhất nào gửi thư tình cho cậu sao? Vũ Tuyết, canh chừng cẩn thận Thừa Tâm đi nhé, đừng để cậu ấy chạy trốn mất với người khác đó, thực ra cậu ấy rất đào hoa, không chừng lúc nào đó sẽ hồng hạnh vượt tường đấy! Hà hà, thực ra cũng chẳng sao, quả thực không được, cậu phải chặt chân cậu ấy đi! Hì hì hì hì..."

"Đủ rồi, Doãn Đa Lâm!" Thừa Tâm đột nhiên hét lên với tôi.

"Á? Thừa Tâm, cậu giận rồi hả? Cậu giận rồi phải không? Đừng như thế mà, rất dễ để lại nếp nhăn đó! Tớ chỉ đang nói đùa với cậu thôi mà! Hà hà! Nghiêm túc thì không vui đâu!" Cho cậu tức chết đi! Cho cậu tức chết đi! Tôi phải sống để cậu tức chết đi! Hàn Thừa Tâm, tôi muốn cậu phải tức giận đấy! Khà khà! Thật dễ chịu!

"Đa Lâm, cậu đang nói gì thế? Chân tướng của sự việc không phải như thế đâu, tớ nghe Chính Hạo nói, mấy ngày trước bạn ấy vẫn còn nhìn thấy Thừa Tâm cầm một đồng thư tình và quà đi về nhà đó, hơn nữa chẳng

chia cho Chính Hạo cái nào! Quả thực quá đáng ghê!" Yeah! Làm tốt lắm! Hiền Chu, Hiền Chu, tớ yêu cậu, giống như chuột yêu gạo!

"Thật không? Hiền Chu, thế thì Thừa Tâm cũng hư quá! Cậu nói có phải không, rõ ràng có bạn gái rồi, sao còn có thể nhận thư tình và quà của nữ sinh khác chứ, sao như thế được? Và lại cũng chẳng tặng cho Chính Hạo để thương mấy cái cho vui! Đúng là quá đáng thật đấy!" Tôi cố ý làm ra điệu bộ không-thể-tin-nổi, dương dương đắc ý nhìn Thừa Tâm và Vũ Tuyết (dương dương đắc ý? Chắc là tràn đầy khiêu khích mới đúng!).

"Ừ! Phải nói là, Thừa Tâm quá hư đốn, cậu ấy là một món ăn danh tiếng đúng với thực tế, Vũ Tuyết cậu thật đáng thương, bị bạn trai lừa dối như thế, mình thực tình rất thông cảm với cậu đó!" Hiền Chu nhìn Vũ Tuyết bằng cặp mắt rưng rưng, đây đúng là giết người không thấy máu như người ta vẫn nói đấy, còn may còn may, tôi chưa từng đắc tội với Hiền Chu...

Mắt nhìn thấy Thành Vũ Tuyết giống như đang tức giận cùng cực, Thừa Tâm cũng có vẻ tỏ ra không biết đâu mà lần... Hứ hứ hứ hứ, cho hai người qua lại đấy! Tôi cho hai người qua lại đấy! Tốt lắm tốt lắm, hai người qua lại với nhau đi! Để tôi xem hai người sau này còn có ngày nào tốt đẹp không? (Độc nhất cũng không qua nổi trái tim phụ nữ...)

3.Đúng vào lúc tôi và Hiền Chu kẻ tung người hứng, cửa trước lớp học không biết bị ai đẩy mạnh ra, trong lớp thoát chốc yên lặng hẳn, sau đó hùng hổ tiến vào một đám con trai vừa cao vừa gầy, chính là học sinh năm 3 của trường chúng tôi, mẹ ơi! Tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay tên con trai dẫn đầu đám đó!

A! Là Khương Tải Hoán, ông trời ơi! Anh ta đúng là âm hồn không tan mà!

"Xin chào tiền bối!" Nam sinh trong lớp tôi đều lễ phép nhã nhặn chào hỏi anh ta, còn có bạn gái lấy cả điện thoại ra chụp Khương Tải Hoán "lách tách" "lách tách" nữa chứ! Hà hà, rất ý nghĩa chứ hả?

Tôi muốn trốn sau lưng Hiền Chu, nhưng đã không kịp nữa rồi, vì mắt tên kia không phải là cặp mắt được sử dụng bình thường, trong cả đám nữ sinh mặc đồng phục như nhau nhiều như vậy mà nhận ngay ra tôi thần tốc như thế...

"Này này, Doãn Đa Lâm, đại ca đến thăm em đây này!" Vừa nói, anh ta hưng phấn đi về phía tôi, tất cả các bạn trong lớp đều nhìn tôi bằng cặp mắt vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ.

"X... xin chào anh!" Tôi cúi đầu chào anh ta, hic... không ngờ đồng phục đen trắng lại có thể khiến tà khí của anh ta giảm đi nhiều đến thế, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi sợ cái tên có bộ mặt nham hiểm này...

"Anh... anh tìm tôi có việc gì không?"

"Không có gì, muốn nhìn thấy em thôi."

Nhưng tóm lại tôi vẫn thấy nụ cười anh ta thật xảo trá, anh ta chắc muốn tìm tôi để gây thêm phiền phức thì có? Tên này tìm tôi rồi cuộc sống có thể có được chuyện gì tốt xảy ra chứ...

"Thừa Tâm? Thừa Tâm cậu cũng học ở lớp này à? Đúng là chuyện lạ nhỉ!" Khương Tải Hoán hình như rất vui khi thấy Thừa Tâm.

"....." Thừa Tâm không nói câu nào, giống như chẳng nhìn thấy sự tồn tại của Khương Tải Hoán.

"Đa Lâm, hôm nay em tan học rồi có rảnh không?" Khương Tải Hoán rất hiếu tình thế, Thừa Tâm người ta không vui vẻ đón tiếp thì anh ta bèn chuyển mục tiêu sang tôi.

"À cái đó... hôm nay... tôi..."

Ư hừ... tha cho tôi đi, tôi thật không muốn đi với tiền bối đâu, rất khó chịu anh có biết không hả?

"Này, Doãn Đa Lâm, cậu quen tên này à?" Thừa Tầm bỗng nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tuy là đang nói với tôi, nhưng cậu ta lại nhìn chăm chăm lạnh lùng vào Khương Tải Hoán, thật lòng muốn dùng ánh mắt giết chết người ta sao? Anh ta là đàn anh của cậu mà...

"Ồ... chuyện đó... thật ra, cũng... cũng không quen thân lắm." Tôi bất lực giải thích, nếu như có thể, tôi tình nguyện nói chuyện với Khương Tải Hoán trên mạng còn hơn.

"Đừng quen biết cái tên này, đừng nói chuyện với tên này, cái tên mặt người dạ thú." Thừa Tầm dẫn mạnh từng câu, ánh mắt lạnh lẽo.

Khương Tải Hoán không biểu lộ tình cảm gì, nhìn Thừa Tầm; chắc anh ta bây giờ giận dữ lắm đây? Anh ta sẽ đánh Thừa Tầm chứ?

"Hàn Thừa Tầm, cậu không thấy mình hơi quá đáng rồi sao?" Khương Tải Hoán rốt cuộc đã lộ ra bộ mặt thật rồi, lông mày anh ta hơi cau lại, trong lời nói đều phát ra sát ý.

Tất cả mọi người đều nín thở, lặng lẽ quan sát hai luồng sóng mắt giao nhau giữa hai tên con trai, tôi cũng không ngoại lệ.

"Quá đáng? Ha, chẳng phải anh mới càng quá đáng hơn à?"

"Chuyện của hai năm trước, cậu phải biết đó không phải là do chủ ý của tôi." Khương Tải Hoán đáp trả lại một câu, làm tôi chẳng hiểu gì cả.

Hai năm trước? Cái gì hai năm trước?

Hàn Thừa Tâm mắt không hề chớp, đột nhiên nhảy ra khỏi bàn dùng một nắm tay đấm mạnh vào gương mặt đẹp trai của Khương Tải Hoán.

Bốp---

Khương Tải Hoán loạng choạng lùi lại mấy bước, ngã mạnh xuống mặt bàn, suýt chút nữa là ngã luôn xuống đất!

Trời ơi!

Tôi suýt kêu lên, vội vã bịt chặt miệng lại, các bạn học khác trong lớp đều há hốc mồm không tin nổi. Thừa Tâm! Đó là tiền bối đấy! Anh ta sẽ không nổi điên chứ?!

Khương Tải Hoán sờ sờ vào khóe miệng vừa bị đánh đến sưng đỏ lên, lập tức thay đổi sắc mặt, chẳng biểu lộ tình cảm gì, lạnh lẽ nói với tôi một câu:

"Gặp lại sau nhé."

Sau đó liền quay người bỏ đi.

Đám người còn lại ở đó bắt đầu chụm lại bàn tán ầm ĩ.

4."Thừa Tâm! Cậu muốn đi đâu? Đợi tớ với! Này! Hàn Thừa Tâm!" Đáng ghét! Cậu ta làm gì mà đi nhanh thế, tôi có chạy cũng không đuổi kịp cậu ta đi, ư hử! Đây chính là khoảng cách của vóc dáng cao thấp đấy! Ai bảo chân người ta dài quá làm chi!

"Hàn Thừa Tâm! Hàn Thừa Tâm! Cậu đứng lại cho tớ!"

Đối diện với tiếng gầm như sấm của tôi, Thừa Tâm vẫn không một mảy may quan tâm, vẫn sải từng bước dài trên sân trường hướng về phía trước, tôi gào hét ầm ĩ thu hút không biết bao nhiêu là ánh

mắt của các bạn cùng trường, tôi chỉ mong là các bạn nữ đừng vây quanh đạp lên tôi là tốt lắm rồi.

Mỗi lần đều là, cậu ta cứ hể tức giận lên là như thế, chẳng quan tâm đến ai, chỉ biết bản thân mình... Lần nào cũng là tôi chạy đuổi theo cậu ta cả!

Tại sao... tại sao giữa chúng tôi luôn là như thế!

"Thừa Tâm ..... A----- U hu... đau quá!" Chết tiệt, sao lại té ngã vào lúc này chứ, hơn nữa còn đụng chạm vô cùng thân thiết với cái đám đá sỏi cứng ngắc này nữa! Hu... đau... không phải là cái đau bình thường, đột nhiên tôi cảm thấy muốn khóc quá, mũi bắt đầu cay cay, trong cuộc đời tôi sợ nhất là bị chảy máu, thật là đau chết tôi mất thôi!!!

"..... Cái đồ ngốc này, sao cậu ngốc thế hả?"

Tôi ôm đầu gối đang chảy máu ròn ròn ngẩng đầu lên nhìn, trong ánh nắng chói mắt trông thấy Thừa Tâm đang tức giận bất mãn nhìn tôi chăm chăm, nhưng chẳng thấy sự lo lắng đâu cả!

"Còn không phải do cậu đi quá nhanh à... Này! Này! Đau chết mất, đồ ngốc! Cậu đừng có đụng lung tung! A! Đau quá!!!"

Thừa Tâm chẳng nói câu nào, chỉ quỳ một gối xuống, nhẹ nhàng giúp tôi thổi vết thương.

"Này! Như thế còn đau không?"

"Không... không... không đau nữa..." Nhìn thấy động tác này của cậu ta, tôi ngay lập tức thấy căng thẳng vô cùng, một dòng điện kỳ diệu vừa xâm nhập vào tim tôi.

Không được không được! Doãn Đa Lâm, mày tinh táo một chút có được không, đừng nghĩ lung tung nữa! Không thể để hành động nhỏ nhất thế này làm mê muội được! Tuyệt đối không thể được!

Hu... bộ dạng tôi lúc này chắc thê thảm lắm?!

Không được không được! Tinh táo tinh táo!

"Tránh ra! Chẳng phải không lo lắng gì cho tở sao? Làm gì mà lại quay ngược trở lại? Tở không cần cậu ra về thương hại!" Tôi đẩy Thừa Tâm ra, giận đùng đùng quay mặt sang một bên, không thể để cậu ta thấy mặt tôi đang đỏ bừng thế này, nếu không tên ấy chắc chắn sẽ cười tôi mất! Thật đúng là... Doãn Đa Lâm ngu ngốc, mày rốt cuộc đang ngốc nghếch chờ đợi điều gì chứ? Ngu ngốc! Điên khùng!

"Này này, tở thật phục cậu luôn đấy, cậu sống trên đời này để làm gì? Cậu nói xem ở đây có bậc thang không? Đến cả đường bằng phẳng mà cậu đi cũng bị ngã, cậu sống còn để làm gì nữa hả? Thật là... cậu ăn bánh tết có phải luôn bị nghẹn không?" Thừa Tâm bước đến tàn nhẫn vỗ vào đầu tôi hai cái, có nhầm không vậy trời? Cậu ta có gì bất mãn chứ, người bị ngã là tôi mà!

"Cậu làm gì thế? Lải nhải nhức cả đầu, tở đâu có bắt cậu công tở về, cậu có gì mà phải tức giận? Bệnh thần kinh!!!"

"Tở là vì cậu quá ngốc đấy, haizzzz, đúng là phải ngốc đến thế à, chính vì có sự tồn tại của dạng ngốc nghếch như cậu, xã hội mới biến thành suy yếu thế này đấy!" Tiếp theo đó, Thừa Tâm lại dùng hai đầu ngón tay tàn nhẫn cốc vào đầu tôi hai cái nữa, bộ dạng về "hận thép không thành gang".

Có nhầm không đó? Xã hội trở nên suy yếu với chuyện tôi có ngốc hay không rốt cuộc có quan hệ gì? Tên này đang nói nhảm gì vậy? Cắt! Đúng là...!

"Còn không phải do cậu chạy ra như thế, nếu không tớ đâu có phải đuổi theo? Tớ đâu bị ngã?! Đều là do cậu hết! Tất cả đều do lỗi của cậu!" Tôi chỉ vào cậu ta cố hết sức biện hộ.

"Này! Cậu nói có lý chút có được không? Tớ chạy ra là vì cái gì, là vì tức giận cậu, có biết không hả? Cậu còn quen biết cái loại như Khương Tải Hoán, tớ có thể không tức giận được sao?! Cậu nói thử xem! Tớ làm sai chỗ nào?!"

"Có phải là tớ muốn quen anh ta đâu, do một lần ngẫu nhiên mà quen thôi mà! Hơn nữa tớ với anh ta có thân lắm đâu, thế mà cậu chưa nghe tớ giải thích đã chạy đi mất!"

"Nếu không phải cậu nói chuyện với hắn ta, tớ có phải tức giận không? Quen ai không quen lại quen ngay cái loại hư hỏng đó, tớ lo lắng đồ ngốc như cậu sẽ bị hắn lừa gạt đấy, hừ, đáng chết, tên đó trước đây không phải lừa gạt với tình cảm con gái theo kiểu bình thường đâu... nói đi nói lại còn không phải là do lỗi của cậu hả?"

"Không phải lỗi của tớ mà! Tớ căn bản không thân với anh ta mà! Tớ không có lỗi!"

"Không thân? Thế anh ta làm gì mà phải đến trường tìm cậu? Làm gì mà trước mặt tớ còn rủ cậu ra ngoài chơi? Cậu nói đi!"

"Đó... đó là..." Ày... bị điểm trúng tử huyết rồi, tôi cúi đầu xuống không nói nổi câu nào.

"Thôi bỏ đi, nói mấy cái này với cậu có ích gì, cậu chẳng là gì của tớ cả, cậu có nghe lời tớ nói đâu?"

Lời nói của Thừa Tầm như mũi dao khoét sâu vào trái tim tôi, tim tôi lập tức đau nhói đau nhói... Không phải, nếu như bắt tôi chọn lựa giữa anh

ta và Thừa Tâm, tôi nhất định sẽ không hề do dự mà chọn Thừa Tâm, nhưng mà, người mà Thừa Tâm thích hoàn toàn không phải tôi...

"Hừm hừm hừm, xem xem bộ dạng cậu thất thần kìa, tớ nói không cho cậu đi gặp Khương Tải Hoán rồi à? Thích thì đi gặp là được rồi, làm gì mà ra vẻ thất vọng thế, nếu cậu mà biết nghe lời bằng nửa Vũ Tuyết thì... haizzz... thật là, tớ có thể hi vọng cậu tiến bộ được gì đây?"

Đột nhiên, nghe đến tên Thành Vũ Tuyết, tim tôi như bị đâm thật mạnh.

"Đúng! Tôi không biết nghe lời như Vũ Tuyết đấy, được chưa? Tôi chính là không biết nghe lời như cô ta đấy! Tôi muốn đi gặp Khương Tải Hoán đấy rồi sao? Tôi muốn đi gặp đấy! Muốn đi gặp anh ta đấy! Sao nào?" Tôi bị lời Thừa Tâm nói làm cho tức giận đùng đùng, tôi ghét nhất là bị cậu ta lấy đem ra so sánh với Vũ Tuyết, tuy đó chỉ là những lời vô tâm, nhưng nó vẫn khiến tôi khó chịu mấy ngày liền, cậu ta có biết cậu ta và Vũ Tuyết qua lại với nhau, đã quên lãng một tình yêu thế nào không?

Vứt bỏ thanh mai trúc mã là tôi đây sang một bên... cậu ta có biết tôi cảm thấy thế nào không?

"Này! Cậu... cậu thật muốn đi gặp tên đó à?" Thừa Tâm trừng mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Đúng! Tôi muốn đấy! Anh Khương Tải Hoán không biết là tốt hơn cậu gấp trăm hay vạn lần đây, một người con trai tốt như thế làm sao tôi không thích được? Anh Khương Tải Hoán là mặt trời của tôi, tôi thích đi gặp anh ta! Thích thích thích! Thích nhất đấy!"

"Doãn Đa Lâm!"

"Cậu đừng có hét to thế! Sao? Không được à? Tại sao? Tại sao cậu có thể có bạn gái mà tôi thì không thể có bạn trai? Tại sao tôi không thể đi gặp

anh Khương Tải Hoán? Tại sao? Cậu nói tôi biết tại sao đi? Hàn Thừa Tâm, cậu ích kỷ! Cậu vô liêm sỉ! Cậu vốn chưa từng nghĩ đến cảm nhận của người khác!" Tôi cơ hồ rút hết toàn bộ sức lực ra gào lớn những lời đó, cậu ta có biết mấy năm nay, nhìn thấy cậu ta đi bên người con gái khác, tôi đau khổ bao nhiêu thương tâm bao nhiêu không?

"Cái gì? Tớ ích kỷ? Tớ vô liêm sỉ? Tớ không nghĩ đến cảm nhận người khác? Doãn Đa Lâm cậu... hừ...chết tiệt!" Thừa Tâm tức giận bứt tóc, thở sâu một hơi, cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhẹ nhàng mà nói, "Tốt thôi, tốt thôi! Cậu đi gặp hắn ta là được rồi, cậu đi mà làm bạn gái của hắn đi, đồ ngốc nghếch như cậu, cậu đi thích anh ta đi! Tớ sẽ không can thiệp vào nữa, bạn Doãn Đa Lâm à! Chết tiệt, thật mong muốn từ nay về sau không phải gặp cái mặt cậu nữa! Thấy cậu chỉ làm tớ thấy bực mình thêm!"

Nói xong, Thừa Tâm liền đung mạnh vào tôi rồi bỏ đi một nước, nước mắt phút chốc rơi ra... tách, tách... tôi vội vã đưa tay lên chùi đi.

"Đồ ngốc... Hàn Thừa Tâm cậu đúng là một tên ngốc! Đại ngốc..." Tôi quay đầu lại nhìn bóng cậu ta khuất dần, lặng lẽ nói, đồ ngốc, cậu ta đúng là đồ ngốc, người tôi thích, là cậu đấy, Hàn Thừa Tâm... tại sao cậu chưa từng nhận ra? Sao có thể đối xử với tôi như vậy, sao có thể đối xử với tôi như vậy chứ?

Quá đáng thật mà!

Mọi người trên thế gian này đều có thể không hiểu được tôi, cả thế giới này có thể thù ghét tôi, cả thế giới này đều có thể vứt bỏ tôi, nhưng mà... nhưng mà chỉ có cậu là không được, Hàn Thừa Tâm, chỉ có cậu là không thể...

Không thể, không thể không thể... Đồ đại ngốc vô phương cứu chữa!

5.Đau buồn...

Tôi vừa vào nhà liền ử rữ quăng chùm chìa khóa lên mặt bàn vi tính, "phịch" một tiếng ngã nằm xuống giường.

Hàn Thừa Tâm... Tớ hận cậu! Cậu cứ đi chung sống suốt đời với đậu ngọt nhỏ Thành Vũ Tuyết của cậu đi! Hàn Thừa Tâm chết tiệt! Hàn Thừa Tâm hư hỏng! Hàn Thừa Tâm ngu ngốc! Tớ hận cậu! Tớ hận cậu!

"Tút tut... reng reng reng... tut tut..." Tôi mệt đến nỗi toàn thân rã rời, cái điện thoại nhà tôi mắc chứng gì mà réo loạn lên đúng lúc này chứ.

"Tút tut... reng reng reng... tut tut..." A..... phiền chết đi được! Rốt cuộc là ai vậy, hết như oan hồn ấy, mãi không ngớt, tôi thật lòng muốn lấy cái gối đầu đánh chết cái tên nào đang gọi điện thoại quá!

"Alo!" Tôi nằm trên giường, bực dọc nghe điện thoại.

"Trời ơi! Tai tôi... thật là...! Cậu uống thuốc nổ rồi à? Ai lại chọc giận cậu thế?" Chẳng cần đoán cũng biết ngay đó là con nha đầu chết tiệt Trịnh Hiếu Anh rồi.

"Không có chuyện gì thì tớ cúp đây."

"Này này, có chuyện có chuyện! Đừng cúp! Tớ còn chưa nói xong mà!" Hiếu Anh ở đầu dây bên kia cuống quýt hét to.

"Được rồi được rồi, cậu nói đi!" Tôi mệt mỏi đảo đảo tròn mắt.

"Làm gì mà mất bình tĩnh thế?"

"Này! Trịnh Hiếu Anh! Cậu xong chưa thế?" Ghét thật! Nha đầu này cố tình chọc tức mình hay sao ấy!

"Alo! Đúng rồi, Đa Lâm, nghe nói anh Khương Tải Hoán hôm nay đến lớp các cậu tìm cậu hả? Cậu đừng có chối đấy nhé, Hiền Chu nói hết cho tớ nghe rồi!" Ý đồ của Hiếu Anh rõ ràng không lẫn vào đâu được.

"Ừ. Tớ cũng không muốn chối... Cậu lại muốn nói gì đây?" (Hiền Chu cậu là đứa mồm to!) Lần này tớ không giúp cậu quản người ta nữa đâu, lần trước chính vì giúp cậu mà còn bị bạn trai cậu truy hỏi cả nửa năm, tớ không tìm đến rắc rối nữa.

"He he... Thừa Tâm chính vì chuyện này mới tức giận phải không? Chiều nay cậu ta cứ làm bộ mặt cá ươn, tớ sắp chịu hết nổi rồi! Bộ mặt thối đó, hết như cái giẻ lau vậy!"

"Cắt! Hắn ta có gì mà phải giận? Với lại, ngày nào mà hắn chẳng trưng bộ mặt cá ươn đó ra? Cậu đừng có mà sĩ nhục cái giẻ lau thế, hắn dễ thương bằng cái giẻ lau không? Giẻ lau còn có thể phục vụ cho con người, hắn ta thì có thể làm được những gì cho người khác?" Thật tức cười, tôi còn chưa tức giận thì hắn có tư cách gì để tức giận chứ? Đáng chết!

"Đừng như thế được không, Đa Lâm, các cậu đã là hàng xóm láng giềng của nhau 12 năm rồi, cho dù không thành người yêu của nhau được thì cũng là bạn mà, cậu đừng có cứ trách móc người ta mãi thế! Như thế Thừa Tâm tội nghiệp lắm, hơn nữa tớ cảm thấy cậu ta dễ thương hơn cái giẻ lau nhiều!"

"Này! Rốt cuộc cậu đã biết những gì? Cậu ta to đầu thế rồi tớ làm sao trách móc gì được? Còn nữa, cậu ta vốn chẳng đáng yêu bằng cái giẻ lau, cậu ta chưa từng giúp mẹ lau bàn mà! Cậu ta vừa lười vừa dơ vừa ích kỷ vừa vô liêm sỉ vừa tự cho mình luôn luôn đúng!"

Trịnh Hiếu Anh cái tên luôn bênh vực người ngoài này, tức chết mất thôi! Tức chết mất thôi! Huyết áp của tôi, tim của tôi!

"Thế thì cậu ta tốt hơn cái giẻ lau, giẻ lau vừa hôi vừa rách rưới, nhà cậu có dùng tấm giẻ lau rách đó để lau bàn không? Sao cậu có thể nói thế được?"

"Trịnh Hiếu Anh! Sao cậu đáng ghét thế, cậu không muốn sống tốt với tớ nữa phải không? Vậy hẳn ta dễ thương như cục c... à?" Ồi... cái này... có phải hơi nói quá rồi không?

"Được rồi được rồi, không nói nữa không nói nữa! Cậu có biết mai là ngày gì không?" Hử... làm gì thế? Sao mình hỏi đống nó lại trả lời tây.

"Ngày gì?" Tôi thờ ơ hỏi.

"Đồ ngốc! Đúng là chịu không nổi cậu, tự đi xem lịch đi, bye bye!"

"A! Này..."

"Tút tut tut tut..."

Cái gì thế này! Cứ cúp máy thế à? Rốt cuộc cậu ta gọi điện đến để làm gì? Chẳng hiểu cái quái gì cả, thần kinh cậu ta bị loạn rồi à? Hử...

Ngày mai? Ngày mai có thể là ngày gì nhỉ? Hình như có vẻ rất quan trọng... tôi ngẫm nghĩ một lúc, sau đó vội vã nhảy xuống giường xem lịch để bàn.

Ngày mai là mười sáu... tháng chín... đột nhiên tôi nhìn thấy ngày mười sáu được tô vẽ một vòng tròn đỏ bao quanh, ông trời ơi, mai là sinh nhật của Thừa Tâm!

Sao tôi lại không nhớ chứ? Ồi! Thượng đế ơi, cảm ơn cậu Hiếu Anh, nếu không phải cậu gọi điện thoại đến, quả thực mình không nhớ ra rồi, ngày quan trọng như vậy... hử... tôi đúng là đáng chết mà!

Thực ra...

Thực ra quà sinh nhật tôi đã chuẩn bị xong từ lâu rồi... là một tấm khăn quàng cổ tôi đan mất 3 tháng trời, màu trắng mà Thừa Tâm thích nhất, sắp đến mùa đông rồi, cậu ấy sợ lạnh như thế...

Nhưng mà, món quà cậu ấy mong nhận được, chắc không phải là khăn quàng cổ tôi đan chứ? Chắc là quà của Thành Vũ Tuyết mới đúng...

Nhưng, tôi đã phải cực nhọc vất vả học theo mẹ tôi, hơn nữa lại là học qua đường điện thoại quốc tế, phải gọi điện thoại mất tới ba tiếng tôi mới học được... Thừa Tâm à, xin lỗi, có phải là mình không nên khiến cậu có bất kỳ áp lực nào không? Có phải mình nên từ bỏ cậu không? Một người được yêu mến như cậu, đã có bạn gái như cậu, sao có thể hiểu được tâm tình của mình chứ...

Cậu, làm sao biết được mùi vị của tình đơn phương... Mới nghĩ đến đây thôi, trái tim tôi đã chìm xuống tận vực sâu rồi.

Tôi và Thừa Tâm... thật sự, thật sự chỉ có thể là thanh mai trúc mã suốt đời sao?

Chỉ có thể là... thế này mà thôi sao?

Tôi không cam tâm! Thừa Tâm mà từ nhỏ tôi đã ở bên cạnh... muốn tôi đem cậu ta tặng cho người con gái khác, tôi không cam tâm! Tôi sẽ không cam tâm đâu...

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tại Sao Anh Không Là Cậu Ấy ?

“Thím ơi, có thể giúp cháu sửa dải khăn quàng cổ này ngăn đi năm phân được không?” Tôi cầm chiếc khăn quàng màu trắng đến tiệm giặt quần áo nằm dưới tòa nhà của chúng tôi.

“Năm phân à? Cái đó, thím thấy hay là sửa ngăn đi mười phân, chứ nếu có năm phân thì cháu quàng vẫn còn dài quá đấy!” Bà thím nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới ước lượng, nghiêm túc đưa ra ý kiến.

“Thím ơi, không phải cháu quàng mà, là tặng cho người khác đó.” Nói thật, tôi rất không tình nguyện đem chiếc khăn này tặng cho Thừa Tâm, vì căn cứ theo những gì tôi hiểu biết về tên đó thì hẳn chưa từng trân trọng đồ tôi tặng hẳn bao giờ, chắc chắn còn cười tôi một trận đã đời nữa chứ.

“Ồ, vậy à, thế thì người đó chắc cao hơn cháu nhiều nhỉ?” Bà thím dường như chẳng hề tin lời tôi nói... hic...

“Dạ! Cao hơn rất nhiều!” Tôi buồn phiền cực độ! Không phải chứ, tôi có chỗ nào lùn đến thế!

“Có thể giúp cháu sửa ngay bây giờ không?”

“Đợi thím sửa xong cái áo khoác ngoài của nam sinh này rồi giúp cháu sửa nhé.” Bà thím cười híp mắt chỉ chỉ vào đồng phục học sinh bị dè bẹp dưới bàn tay tôi.

Í? Tôi cúi đầu mở to mắt nhìn, đây... đây không phải đồng phục trường tôi sao? Của ai nhỉ?

“Cái áo này phải sửa gì ạ?” Tôi hỏi một câu như đang rảnh-rỗi-không-có-chuyện-gì-để-làm.

“Ồ, cậu bé học sinh này nói muốn bóp phần vai vào thêm chừng một phân.”

Học sinh trường à... có thể là ai nhỉ? Có thể là người tôi quen chăng?

Tôi nhẹ nhàng lật bảng tên lên xem, ồ! Là Mẫn Chính Hạo! Hà hà hà! Thì ra là tên Chính Hạo cơ đấy! Vì cả thế giới này chắc chắn chỉ có mình hăn viết tên mình y như cua bò thế này thôi! Woa ha ha ha ha, thực là khéo quá! Tên nhóc này đã nằm trong tay mình rồi, đây chính là báo ứng vì cậu đã cướp Hiền Chu của tớ đấy! Đúng vậy! Tôi phải báo thù! Cướp Hiền Chu yêu quý của tôi đi thì phải trả giá chứ! Khà khà khà khà...

“Thím ơi, thím bóp thêm năm phân nữa đi, hà hà, để cậu ta mặc vào đều bung hết chỉ ra!” Tôi nham hiểm xảo trá cười với bà thím.

Bà thím nhìn tôi, không ngừng được rùng mình một cái.

Đột nhiên, một cánh tay to lớn chẳng biết của ai nặng nề vỗ vỗ lên vai tôi.

“Á!” Tôi hốt hoảng kêu lên một tiếng nhảy lùi ra tránh.

“Sao vậy? Cậu đang trốn quý à?”

“A, là Chính Hạo à, hu... ha ha... tớ còn cho rằng thật sự có quý chứ! Ha ha!” Hừ, tên này làm trò gì thế, làm tôi giật mình chết khiếp đây này.

“Hi hi, tớ thấy thì trong tim có quý thì có.” Chính Hạo cố ý nhướn mày nhướn mắt, còn cốc lên trán tôi một cái.

“Xì... cậu mới là có quý trong tim ấy.” Nói thật, chính xác là trong tim tôi có quý... có điều tôi địch sợ cậu ta nghe thấy, hừ hừ! Đoán rằng cậu ta cũng đánh chẳng nổi tôi đâu!

“Trong tim tớ có trái tim ngọt ngào, nào có quý đâu, trong tim tớ chỉ có trái tim ngọt ngào thôi!”

Trái tim ngọt ngào á? Ặc... gì thế này!

“Trái tim ngọt ngào? Cái gì? Cái tên này cậu dám ngoại tình hả? Tớ phải nói với Hiền Chu, hôm nay cậu chết chắc rồi!” Tôi đập cậu ta một đập thật mạnh, sau đó liền làm động tác móc điện thoại ra.

“Này! Ui da! Đau chết tớ mất thôi! Đa Lâm... van xin cậu làm ơn nhận cho rõ tình hình đi có được không, trái tim ngọt ngào chính là Hiền Chu của tớ mà, đây là biểu hiện thân mật của chúng tớ thôi! Cậu đừng có phát bệnh thần kinh được không?” Chính Hạo vừa dỗ ngọt tôi vừa cố gắng xoa xoa chỗ bị tôi đập.

“Quý mới tin cậu! Tốt nhất cậu nên chuẩn bị tâm lý chết đi làm vừa!” Tôi tàn nhẫn liếc cậu ta một cái, thế này gọi là “biểu hiện trên mặt giết chết cậu trước đã!”

“Hả? Ồ, đây là gì thế? Khăn quàng cổ, còn màu trắng nữa chứ, ô hô! Đúng rồi, sinh nhật Thừa Tâm sắp đến rồi nhỉ! Hà hà, tớ nhớ là Thừa Tâm nói cậu ta thích màu trắng nhất!” Chính Hạo giống hệt như vừa phát hiện ra châu lục mới, chộp lấy dải khăn quàng ướm thử lên người.

“Ghét! Mau bỏ xuống đi, cái này không phải tặng cậu đâu! Cái tên này cậu còn không mau bỏ xuống ngay cho tớ!” Tôi cuống quýt giằng lấy, tên này thật đáng ghét, làm gì mà chòang lên trên người chứ, van xin cậu đẩy Hiền Chu, mau đến kéo tên này ra!

“Hi hi! Tớ biết, tớ biết mà! Cái này là quà tặng Thừa Tầm mà! Sinh nhật vui vẻ! Ô! Thừa Tầm! Tớ rất yêu cậu! Tớ rất yêu rất yêu rất yêu cậu đó!” Cái tên này túm lấy khăn quàng của tôi nhảy nhót hét vang lên mấy câu nhảm nhí chẳng biết học từ ai, có điều tôi thấy khó coi quá đi mất.

Đáng ghét quá! Đáng ghét quá! Cái tên Chính Hạo này rốt cuộc muốn làm trò gì đây? Ôi cha cha cha! Quả thực tôi bị hấn làm cho phát điên lên mất!

“Này! Mẫn Chính Hạo! Cậu còn không bỏ xuống là tớ nói cậu quấy rối tình dục đó!”

Ồi! Không khí đột nhiên ngưng đọng lại!

“Cái gì? Cô bé, cô nói quấy rối tình dục à? Là học sinh này sao?” Bà thím đột nhiên lộ ra nét mặt như đang bị ngứa răng, giơ cao cây thước đo quần áo trong tay lên trừng mắt nhìn Chính Hạo.

Ồi... a...

“A, cái này...” Tôi ngượng ngùng sờ sờ sau gáy, “hà hà hà hà, cái đó ấy mà! Cháu muốn nói là “sao chổi” *ấy, ngàn vì sao rất giống đuôi sao chổi, quấy nhiễu những chuyện bình thường, ha ha... chớp sáng chớp sáng như thủy tinh! Đầy trời là những đốm sao nhỏ! Ha ha ha ha!” Hư... lúc này tôi hâm mộ tài ứng biến và trí tưởng tượng phong phú của mình biết là bao!

“Ồ, ha ha, không việc gì là tốt rồi, thế các cháu nói chuyện tiếp đi.” Bà thím thoát chốc lại biến thành hiền dịu đáng mến.

“Chết tiệt, Dỗan Đa Lâm, cậu muốn tớ đi tù hả, coi như tha cho cậu đã nghĩ ra, cậu có tin nhắn này, còn nữa, van xin cậu lần sau làm ơn be bé cái giọng một tí, OK?” Trên mặt Chính Hạo đầy ắp tức giận cố giấu và sự bất lực.

“Ôi, hà hà, hà hà...” Tin nhắn á? Tôi cúi đầu nhìn qua, quả thực có tin nhắn... của một số máy tôi chưa từng thấy qua bao giờ...

Tôi vội vã nhấn nút đọc tỉ mỉ:

“Hạn cho em trong vòng nửa giờ phải xuất hiện trước mặt anh, anh đang đứng dưới nhà em, hiểu chưa? Khương Tải Hoán.”

Ôi trời ơi, sao lại là tên này...

“Ai thế?” Chính Hạo nghiêng đầu sang, xòe bàn tay tôi ra để nhìn rõ hơn.

“Ồi! Khương Tải Hoán??? Sao lại là hắn? Hai... hai người...” Chính Hạo làm gì tỏ ra sững sốt thế, hơn nữa còn ra dáng không-thể-tin-nổi.

“Hai người... hai người sao lại quen nhau?”

“..... Không biết nữa.” Tôi bất lực liếc cậu ta một cái, không vui vẻ gì trả lời, đều là cái tên Khương Tải Hoán này, nếu không tôi đâu có cãi nhau với Thừa Tâm, đều là do hắn hại mà ra.

“Hắn... có phải hắn có ý gì với cậu không? Há? Có phải không?” Chính Hạo à, nước bọt cậu văng hết lên mặt tớ rồi nè, làm ơn đi, cậu là bình phun nước hả?

“Tớ làm sao biết được... không thể đâu...” Tôi hơi vờ vịt cúi đầu nghịch nghịch mấy ngón tay.

“Cái gì? Sao cậu lại không biết? Cậu coi tớ là thằng ngu à?”

“Vốn là vậy mà, thực ra lúc mới đầu tớ ghét hắn vô cùng, nhưng bây giờ lại cảm thấy hắn ta cũng không hoàn toàn hư hỏng, ai da, tóm lại vẫn phiền chết được! Tớ cũng chẳng biết là chuyện gì nữa đây!” Tôi bực bội bứt bứt tóc.

“Cậu điên rồi hả?”

“Cái gì, tớ có nói tớ thích anh ta đâu!” Tôi cực lực biện hộ.

“Này này, cậu nhất quyết không thể thích anh ta được, nếu cậu làm thế thật, Thừa Tâm không chừng sẽ làm chuyện điên rồ đó! Chẳng lẽ cậu muốn nhìn thấy Thừa Tâm hiền lành phải chết trước mặt cậu à? Này! Doãn Đa Lâm, cậu không thể vô lương tâm thế được!” Chính Hạo dường như còn căng thẳng hơn cả tôi.

Á? Tôi vô lương tâm? Tại sao lại nói thế? Tôi nghi hoặc dụi dụi mắt.

“Cái gì? Cậu đang nói cái gì?” Trong lòng tôi chẳng hiểu sao lại dậy lên một tia hi vọng, chẳng lẽ... chẳng lẽ Thừa Tâm thích tôi sao? Nhưng mà, đây... đây hình như không thể mà? Người cậu ta thích chẳng phải Thành Vũ Tuyết à?

“À, khục khục... à... khục... cái này, ý tớ là, cậu, cậu nhìn mà xem... trên đời này Thừa Tâm ghét nhất là Khương Tải Hoán, mà cậu lại là bạn tốt từ nhỏ của cậu ta, sao cậu ta có thể chịu được bạn thân nhất lại phản bội mình chứ! Cậu nói xem có đúng không?” Chính Hạo nói còn lưu loát hơn cả trong sách vở, đây đều là gì đó với gì đó, từng chập từng chập, tôi còn ngây thơ tưởng Thừa Tâm đi thích mình, hừ... đúng là mơ giữa ban ngày!

“Còn nữa không?”

“Thừa Tâm còn đẹp trai hơn hẳn ta, tiền của Thừa Tâm nhiều hơn hẳn ta, Thừa Tâm biết đánh lộn hơn hẳn ta, Thừa Tâm trẻ hơn hẳn ta, Thừa Tâm cũng đào hoa hơn hẳn ta!” Chính Hạo — liệt kê ra một loạt ưu điểm của Thừa Tâm, có điều, điểm cuối cùng có phải là hơi...

“Thế thì sao nào, có liên quan gì tới tớ à?” Tôi chẳng hiểu gì, nói.

“A, chết tiệt, sao tớ lại không nói rõ chứ, không phải như thế, Đa Lâm, thực ra Thừa Tâm... thực ra Thừa Tâm cậu ta vẫn cứ... haizzzz, chết tiệt! Nếu tớ đem hết sự thực nói ra, Thừa Tâm có giết chết tớ không ta?”

“Cậu đang lăm băm nói gì đó, tớ chẳng hiểu gì cả, cậu đang đọc thần chú hả? Hay là đang sinh bệnh?”

“Đa Lâm, nếu tớ nói với cậu chân tướng sự thật, cậu có nói với Thừa Tâm là tớ nói không? Không chứ? Cậu sẽ không nói với cậu ta chứ?” Chính Hạo ra vẻ tội nghiệp hỏi tôi.

“Không đâu... chắc là không mà...” Tôi đột nhiên ngưng lại, không phải không muốn nói, mà là tôi thật sự không muốn nói với thằng con trai nào khác về chuyện người con trai tôi thích, sợ rằng sẽ càng bị hiểu lầm nhiều thêm.

“Chắc là??? Không thì là không! Không thể nói chắc là!”

Oài— trời ơi trời ơi! Là Khương Tải Hoán, bên cạnh còn có cái điện thoại di động nữa, làm sao đây, anh ta đến bắt tôi sao? Sao ba mươi phút trôi qua nhanh quá vậy???

“Chào anh, tiền bối, sao anh lại đến đây thế?” Chính Hạo nhìn theo ánh mắt của tôi, phát hiện ra bọn họ, lập tức cung cung kính kính chào hỏi, nhưng xem ra rất miễn cưỡng.

“Được một lúc rồi, hà hà, cục cưng, sao em mới nhìn thấy anh thế hả?” Vừa nói, Khương Tải Hoán liền giơ tay sờ đầu tôi, còn có điệu bộ rất khuất phục, ôi mẹ ơi, thật khiến tôi muốn ói ra toàn bộ bữa sáng nay quá! Thượng đế ơi, giáng cho con một tia sét cho rồi đi!!!

“Đại ca, Đa Lâm là bạn gái của Thừa Tâm!” Chính Hạo đột nhiên nói lạnh lẽo.

“Cái gì?” Khương Tải Hoán nheo mắt hỏi.

“Đại ca, anh và Đa Lâm là quan hệ gì thế? Nếu chỉ là bạn bè, không phải là người yêu thì tốt nhất là nên có khoảng cách, như thế này thì rất không tốt đấy!” Chính Hạo à, cậu muốn chết hả? Không thể nói thế được đâu! Cậu không cần mạng sống nữa hả? Tim tôi thoát nhiên chẳng hiểu do đâu lại bắt đầu hoảng loạn.

“Tiểu tử này, cậu rốt cuộc muốn nói gì hả?” Khương Tải Hoán dường như rất tức giận, vì anh ta đang cau mày.

“Ý tôi là, anh không thể ở bên Đa Lâm được, như thế Thừa Tâm sẽ không vui đâu!”

“Cái thằng nhóc chết tiệt này, thật chẳng biết trên dưới gì!” Điện thoại di động bị chọc tức, xắn tay áo lên chụp lấy cổ áo Chính Hạo.

Đừng, hãn muốn làm gì đây? Không được đánh Chính Hạo! Chính Hạo, cậu mau chạy đi! Tại sao mọi người lại hiếu chiến thế, đến cả đôi mắt Chính Hạo cũng ngùn ngụt lửa chiến đấu? Tóm lại là có hiếu làm không vậy?!

“Đa Lâm, cậu có muốn biết không?” Chính Hạo đột nhiên nhếch miệng cười, đồng thời nhìn Khương Tải Hoán một cách thách thức.

“Cái... cái gì?” Tôi cảm thấy giọng mình không ngừng run rẩy.

“Chẳng lẽ cậu không muốn biết hả? Tại sao Thừa Tâm lại căm ghét vị tiền bối Khương Tải Hoán trước mặt đây, cậu có muốn biết tại sao không? Đây là một câu chuyện rất thú vị đó, nếu mà muốn biết, bây giờ tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Rốt cuộc cậu ta muốn làm gì đây, tôi nghĩ muốn nát óc mà cũng chẳng nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì.

Khương Tải Hoán nghe xong câu Chính Hạo nói, gương mặt anh phút chốc trở nên còn răn hơn cả đá hoa cương, sau đó điện thoại di động giật dữ gầm to một tiếng, một quả đấm mạnh giáng xuống khuôn mặt nho nhả của Chính Hạo.

Tại sao lại thế này, chuyện lẽ ra không nên trở thành thế này chứ! Đều do tôi, do tôi cả...

“Này, đừng đánh chết nó, bẻ gãy tay là được rồi, xem nó còn dám nói năng lộn xộn không?” Khương Tải Hoán mặt vô cảm ra lệnh.

Ừ hư – Khương Tải Hoán! Cái tên độc ác này, sao anh lại làm thế! Còn dám nói ra câu đáng ghét này nữa! Thật quá đáng! Không phải người!

“Này! Chết tiệt, anh dừng tay ngay cho tôi! Cái đồ ngu ngốc chết tiệt này! Không được đụng đến Chính Hạo! Đừng đụng đến cậu ấy!” Tôi quỳnh quáng lên, tôi tháo một chiếc giày ra đập vào đầu cái điện thoại di động, còn kỳ diệu nữa là, tôi đập trúng!

Bộp..... Á!!!

Lúc này, tầm nhìn của điện thoại di động đã bị tôi dịch chuyển thành công, nhưng ánh nhìn hần học lại chuyển sang người tôi, mẹ ơi, đáng sợ quá! Tôi đúng là bồ tát qua sông khó bảo vệ nổi bản thân đây mà!

“Này, đủ rồi, cậu làm Mẫn Chính Hạo tàn phế là được!” Khương Tải Hoán đột nhiên thốt ra.

Cái gì?! Hần còn dám nói muốn Chính Hạo thành ra như vậy sao? Ai cha cha cha!

“Ê! Khương Tải Hoán, tốt nhất anh nên nói rõ cho tôi, nếu hôm nay anh dám đụng đến một cọng lông của Chính Hạo thôi, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh đâu! Mãi mãi mãi mãi không tha thứ! Tôi nhất định

sẽ giết chết anh! Sau đó tôi cũng tự sát luôn! Tôi muốn anh chết đi cũng không được bình yên!!! Anh hiểu chưa hả???” Tôi chỉ vào mũi Khương Tải Hoán vừa nháy chồm lên vừa hét.

Trời ạ, Doãn Đa Lâm, mày đúng là sống đủ rồi nhỉ, mày là đồ ngu hả? Ôi mẹ tôi ơi, bây giờ đây, tôi biết tôi thích hợp nhất nhất với 4 từ nào, không phải là “xả thân vì nghĩa” (nguyên bản: xả sinh thủ nghĩa) gì gì đó, mà là “chán sống quá rồi”!

“..... Anh thích thấy dáng điệu em tức giận thế này, thật là đáng yêu... có thể chết cùng với em, cảm thấy chắc là tuyệt lắm mới đúng! Em nói xem có phải thế không?” Khương Tải Hoán, anh là đồ cầm thú hả? Tôi phục YOU rồi đấy!!!

Xem ra cứng không được thì phải mềm thôi, vì Chính Hạo, cũng vì Hiền Chu, vì mọi người, tôi phải xuống nước thôi! Liều mạng thì liều mạng chứ! Woa ya...

“Anh à, em đi với anh được chưa, xin anh bỏ qua cho Chính Hạo đi, muốn em phải quỳ xuống xin anh sao? Chính Hạo cậu ấy là bạn thân của bạn thân em, cho nên cũng là bạn thân của em! Em cầu xin anh tha cho cậu ấy đó, cầu xin anh, đừng làm cậu ấy bị thương, thế... thế... em... em sẽ đi với anh! Anh thấy như thế được không? Please! Please!” Tôi vừa cố cười vừa nói, Chính Hạo, cậu và Hiền Chu sau này nhớ báo đáp tớ nhé! Đợi tớ chết rồi, đốt nhang thơm cho tớ nhiều một chút, đốt tiền vàng giấy bạc cho tớ nhiều nhé! Tớ hi sinh vì các cậu đó!

“... Thật không? Thật là em chịu đi với anh chứ?” Khương Tải Hoán nheo mắt nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Ừ ừ ừ...” Tôi vội vã gật đầu liên tục.

“Được thôi, Thành Uyển, tha cho thằng nhóc này, cậu về nhà đi, tớ đi trước đây.” Vừa nói, Khương Tải Hoán vừa choàng tay ôm vai tôi.

“Cái gì, Tải Hoán, cậu muốn tha cho thằng nhóc thối tha này sao?!” Điện thoại di động dường như có chút không-dám-tin trợn tròn đôi mắt to nhỏ như hạt đậu lên.

“Đúng, chẳng lẽ tớ phải nói lại lần nữa hả?” Khương Tải Hoán mất bình tĩnh nói.

“Đa Lâm!” Chính Hạo từ đằng sau gấp gáp gọi to một tiếng, tôi nhắm chặt mắt thở ra một hơi dài, xin lỗi nhé, Chính Hạo, nhưng không còn cách nào khác, đây là cách duy nhất cứu cậu đó, hi vọng cậu có thể hiểu, tớ cũng là vì không còn cách nào thôi!

.....

Khương Tải Hoán bảo xe taxi dừng lại trước cửa một nhà hàng nhìn rất đắt tiền ở bên ngoài trung tâm thành phố. Anh ta xuống xe rồi thì vòng sang bên tôi, rất ga-lăng giúp tôi mở cửa xe.

Haizzz! Tên này vẫn làm tôi không biết thế nào là tốt như thế đấy, tôi nghĩ cả đời này Thừa Tâm cũng không thể làm những việc khiến tôi rung động như thế được.

“Tôi đã nói rồi, tôi chỉ cùng anh đi ăn một bữa thôi, cũng may anh không bảo bạn anh làm Chính Hạo bị thương, nếu Chính Hạo thật xảy ra chuyện, tôi nhất định gọi cảnh sát tới bắt anh và cái điện thoại di động đó! Hừ!” Tôi còn làm động tác dứ dứ năm dăm.

” ‘Điện thoại di động’... là cái gì?” Khương Tải Hoán giương mắt nhìn tôi nghi hoặc.

“À, chính là... chính là tên bạn đầu to của anh đấy, mặt toàn hung thần ác quỷ! Không phải điện thoại di động thì là gì?” Đúng rồi, tôi quên mất biệt danh này là tôi lén đặt, hà hà...

“...”

Tôi cố ý chọn vị trí ngồi cạnh cửa sổ, nếu như thời cơ không tốt tôi còn có thể cầu cứu người bên ngoài.

Đúng thế! Chính là vậy đấy!

“Hà hà... thì ra em không phải bạn gái Thừa Tâm, anh biết mà.” Khương Tải Hoán một mặt cúi đầu nhìn thực đơn, một mặt thờ ơ nói, vừa như tự nói với mình vừa như đang nói với tôi.

“Không cần anh nói, tôi cũng biết.” Thật là! Anh ta làm gì còn khoét thêm vết thương lòng của người khác chứ, a a! Tôi biết rồi! Mấy chuyện này tôi biết cả rồi!

“Bạn gái cậu ta rất xinh đẹp... anh thấy mấy lần rồi, tên là Thành cái gì Tuyết phải không? Chính xác, cô ta và em không cùng một mẫu.” Khương Tải Hoán như không phát hiện ra sự thay đổi trên mặt tôi, vẫn lảm nhảm nói một mình.

“...”

Tôi mím chặt môi, không nói một lời.

Đúng vậy, đúng vậy! Vì sự thực là như thế, mẫu mà Thừa Tâm thích, căn bản không phải là mẫu người như tôi, mẫu cậu ấy thích là cô gái dịu dàng biết quan tâm, nhưng tôi vẫn thầm cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện có một ngày sẽ xảy ra kỳ tích, có một ngày... thượng đế sẽ khiến cho Thừa Tâm yêu tôi...

Ngại gì... ngại gì chỉ có một ngày cũng đủ rồi...

“Anh nói là, bạn gái của Thừa Tâm đó, mười thằng con trai thì hết chín thằng thích, em nói có đúng không?”

“Thế thì sao?” Tôi hơi bực tức gằn giọng.

“Sao thế? Giận rồi à? Anh chỉ là so sánh một tí thôi mà! Hà hà!”

“Hừ! Chẳng phải cũng còn một người không thích sao, đâu phải ai cũng thích cô ta!” Nước mắt lưng tròng, tôi thật không cam tâm, tại sao tôi không bằng Thành Vũ Tuyết chứ, rốt cuộc tôi có gì thua cô ta? Hay là, Thừa Tâm vốn chưa từng xem tôi như là một “cô gái”?

“Đúng thế, vẫn còn lại một!” Khương Tải Hoán mỉm cười nói.

“Người còn lại đó là đủ rồi!”

“... Người đó chính là anh!” Khương Tải Hoán ngẩng đầu lên, ánh mắt không rời khỏi tôi.

Tôi có phần không dám tin, mở to mắt nhìn anh ta.

Anh ta... anh ta nói thế là có ý gì? Rốt cuộc anh ta muốn nói những gì? Kỳ quặc... tại sao tôi lại thấy tim đập thình thịch thế này?

“À... tôi... tôi và anh mới quen nhau mấy ngày mà, như vậy... nói vậy không phải rất kỳ lạ sao?” Tôi nuốt nước miếng, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại.

“Đúng, em biết anh chỉ mới mấy ngày... nhưng anh quen em đã mười năm rồi đó, vậy mà em không biết chút gì à? Ha ha, thật là thú vị!” Khương Tải Hoán cười hi hi nói, hết như đang nói về chuyện của người khác.

“Mười năm? Ha ha, tiền bối thích nói đùa với tôi lắm phải không?” Sao có thể thế được, sao anh ta có thể biết tôi mười năm rồi chứ? Anh ta đâu phải Thừa Tâm!

Anh ta nhất định đang nói dối rồi, quả nhiên là không sai, anh ta quá thật thích đùa giỡn với con gái, đây cũng là một trong những kế sách nhĩ,

tôi... tôi sẽ không dễ dàng bị anh ta lừa bỡn thế đâu, Doãn Đa Lâm tôi đây sẽ không dễ bị lừa thế đâu! Đúng thế, Doãn Đa Lâm! Nhất định phải đề cao cảnh giác mới được! Ừ! Ừ!

“Uhm... được thôi, chuyện đã qua rồi thì không cần nhắc lại nữa, hôm nay chúng mình uống một ly cho vui đi, công chúa nhỏ của ta hình như có vẻ rất buồn phiền, sao thế, có phải đã xảy ra chuyện gì không vui à?” Khương Tải Hoán đột nhiên chuyển khỏi đề tài nhạy cảm.

Chuyện không vui à?

Đúng, lại khiến tôi nhớ đến Thừa Tâm rồi, tôi cũng không thể tin, không tin được đây là sự thật, tại sao chỉ để tôi thích cậu ta, như thế có phải là quá không công bằng không?

Ngày nào tôi cũng đau khổ, nhưng cậu ta lại cùng người cậu ta thích hi hi ha ha, tôi thật giống một con ngốc, người ngu ngốc nhất thế giới ... dần dần đi yêu thích một tên mà hẳn mãi mãi cũng không thể thích mình, dần dần yêu thích một tên không bao giờ thèm nhìn mình một cách nghiêm túc! Đúng là ngu chết đi được!

“Không có... không có chuyện gì hết... chẳng có gì...” Tôi cúi đầu càng thấp hơn nữa, giọng nói vô tình cứng nghẹn lại.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

“Cái gì? Tôi... tôi đâu có khóc, tôi có khóc bao giờ đâu!” Mới bị anh ta nói thế, tôi đã vô ý sờ sờ đôi mắt, mới phát hiện ra trên ngón tay là một giọt nước mắt nho nhỏ.

Tôi... sao lại khóc thế này? Thực mất mặt quá đi! Doãn Đa Lâm, mày không được trở nên như thế! Bị Thừa Tâm nhìn thấy, cậu ta nhất định sẽ cười mày đó!

“Nếu không chúng ta đi uống một ly đi, lúc tâm tình không tốt thì uống rượu là chuyện vui nhất đó!” Vừa nói, Khương Tải Hoán liền đưa tay kéo tôi ra khỏi chỗ ngồi.

“Không đi, tôi không đi đâu! Tôi đã nhận lời Thừa Tâm không uống rượu nữa rồi, không đi đánh bi-da nữa rồi!” Tôi giăng tay ra, lại ngồi xuống trở lại.

“Thế em muốn giữ tất cả mọi chuyện trong lòng, mãi mãi không nói ra hả? Em muốn thế sao? Như vậy em có thoải mái được không?”

Không biết, tôi không biết... Bây giờ tôi rất khó chịu, mới nhớ đến gương mặt Thừa Tâm thôi, tim tôi đã buồn lắm rồi... đã không thể trở lại chính mình như trước kia, chẳng biết bất cứ chuyện gì nữa rồi, đã không còn cách nào trở về như trước nữa... hừ... tôi thở ra một hơi thật dài.

Từ lúc bắt đầu tới giờ, chúng tôi đã uống rượu hai giờ liền rồi, tôi không biết mình đã uống hết bao nhiêu rượu nữa, chỉ biết trong mơ hồ rằng trước mặt tôi bày đầy một đồng bình, nào bia, nào rượu nấu, hà hà... nhiều thật nhiều thật...

“Một... hai... ba...” là do tác dụng của rượu chẳng, ngoài việc khiến tôi cười ngốc nghếch và ngồi đếm bình rượu ra, tôi thật không biết nó còn tác dụng gì nữa, có thể khiến tôi trong phút chốc quên đi Thừa Tâm được không? Thật sự có thể chứ?

Chỉ cần quên được Thừa Tâm, chỉ cần đừng để tôi đau khổ như bây giờ, chuyện gì tôi cũng nguyện làm cả! Chuyện gì cũng nguyện làm mà!

Hic... tôi bò từ bàn dậy rất khó khăn, lại cầm một bình rượu nấu nữa.

“Đừng uống nữa, em muốn uống đến chết hả?” Khương Tải Hoán tức giận giăng lấy bình rượu trong tay tôi.

“Đưa tôi...”

“Được rồi, đi thôi! Em mau đứng dậy đi, anh đưa em về nhà.” Vừa nói, Khương Tải Hoán vừa cầm ví tiền định trả.

“Mau đưa trả bình rượu cho tôi!” Tôi như một con điên, haizzz! Thật là muốn điên rồi đây! Sao tôi lại thành ra thế này? Đúng là mất mặt quá đi thôi!

“Em say rồi, biết không hả? Em say rồi đấy! Đừng có bướng nữa!” Khương Tải Hoán bất lực giữ tôi lại, giống như đang quát một đứa trẻ không biết nghe lời.

“...”

Không say không say, tôi không say... từ trước tới giờ tôi chưa hề tỉnh táo như lúc này! Nhưng mà, mí mắt sao càng lúc càng nặng thế này?

“Về nhà đi, được không? Ngày mai em còn phải đi học đó!”

“Tiền bồi... anh có hiểu không? Cảm nhận của tôi, anh có thể hiểu được không?” Tôi nhoài lên trên bàn, mơ mơ hồ hồ gào hét.

“Có thể anh mãi mãi cũng không hiểu được đâu nhỉ? Chắc anh chưa từng yêu ai đâu nhỉ, anh không biết được tình yêu là gì đâu... cũng đúng, cũng đúng...”

“Em uống nhiều quá rồi...”

“Bây giờ tôi rất tỉnh táo... chưa từng tỉnh như thế này bao giờ, tôi rất tỉnh táo!” Nước mắt lưng tròng, tôi chẳng nhìn rõ gì nữa, một màn mờ đục... tất cả đều là một màn mờ đục...

“Thừa Tâm...” Tôi hít một hơi thật sâu, cũng giống như đang thở dài, “Tôi thích Thừa Tâm... câu này tôi chưa từng nói với bất cứ ai, nó đã ở

trong lòng rất lâu rồi... Cho dù tôi có thể gạt tất cả mọi người, nhưng tôi không thể lừa dối bản thân mình...”

Thật sự... tôi thật sự sắp đến giới hạn rồi, ngày nào cũng phải gồng mình như thế, tôi đã quá mệt quá mệt rồi...

“... Tại sao lại nói với anh?” Giọng nói Khương Tải Hoán vừa lạnh vừa nhạt, nhưng anh ta vẫn vuốt nhẹ tóc tôi, để tôi bình tĩnh lại.

“Bởi vì... bởi vì tôi cảm thấy anh là người tốt, tiền bối là người tốt, không phải sao?”

“...”

“... Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi đã bắt đầu thích Thừa Tâm, chỉ cần dừng lại một chút là lại ngẩn ra nhớ đến cậu ấy, không hay biết thế nào ánh mắt lại dừng ở cậu ấy, muốn biết cậu ấy mỗi ngày làm gì, muốn biết cậu ấy đã ăn no chưa, muốn biết cậu ấy có bị bệnh không, muốn biết cậu ấy thích mẫu con gái nào... Đợi đến khi phát hiện ra thì, tôi đã sớm yêu thích cậu ấy rồi... Thừa Tâm cậu ấy... cậu ấy là người yêu đầu tiên của tôi... ha ha... tôi ngốc quá phải không, giấu tất cả những câu nói này trong bụng, quả thực là một con ngốc, phải thế không? Tiền bối cũng nghĩ như vậy chứ?” Tôi lại bắt đầu cười ngốc nghếch không ngừng nữa rồi.

“...”

“Nhưng mà... nhưng mà Thừa Tâm không hề thích tôi, cũng không thể trách cậu ấy được, vì cậu ấy không hề biết tôi thích cậu ấy mà. Nhưng... chỉ cần nghĩ đến đó, tôi vẫn cảm thấy rất buồn rất khó chịu... Ở trên thế gian này, tất cả mọi người đều có thể bỏ rơi tôi, tất cả đều có thể ghét tôi, nhưng chỉ có Thừa Tâm là không được, không đúng, Thừa Tâm sẽ không bỏ rơi tôi đâu... Cho dù cậu ấy có hư hỏng bao nhiêu, hoặc lạnh nhạt bao nhiêu, tôi cũng không để ý... Cho dù cậu ấy khiến tôi đau lòng đến thế nào, buồn phiền thế nào, tôi cũng không bao giờ rời xa cậu ấy... Dù cậu ấy

có thích người khác, tôi cũng không muốn xa cậu ấy...” Nói đến đây, nước mắt đã lăn dài trên mặt, cổ họng như có vật gì chặn lại, đau quá!

Rất lâu, rất lâu rồi đã không nói cho người khác nghe tiếng lòng mình như bây giờ... nói ra rồi sẽ tốt hơn chứ? Nhưng mà, tại sao tôi vẫn thấy nặng nề quá ?

“Thế thì, nếu có một ngày cậu ta kết hôn... em sẽ làm gì?” Giọng Khương Tài Hoán nhạt nhẽo, dường như còn nhẹ hơn gió.

“Vậy tôi sẽ tiếp tục chờ đợi cậu ấy, cho dù đợi bao lâu đi nữa... tôi vẫn sẽ ở bên cậu ấy.”

“... Nếu cậu ấy không quay lại thì sao?”

“...”

“Nếu cậu ấy không quay về bên em, thì em có thể làm được gì?”

“... Cậu ấy sẽ... chắc chắn sẽ quay lại, tôi tin cậu ấy... cậu ấy... nhất định sẽ quay lại, sẽ có một ngày... quay lại...”

“...”

“Tiền bối à... thật ra tôi rất muốn chạy đến trước mặt tất cả mọi người, hét to rằng: ‘Tôi thích Hàn Thừa Tâm’ nhưng tôi không làm được, tôi không biết phải dùng lời nào để bày tỏ tình cảm của mình với cậu ấy nữa... tôi sợ sau khi mình nói ra, cậu ấy sẽ bỏ đi mất, đến một nơi rất xa rất xa tôi, để tôi không thể tìm thấy... Như thế, tôi nhất định sẽ không sống nổi... anh có thể hiểu tôi không?”

Buồn ngủ quá... mệt quá... khóc rồi, muốn ngủ, mắt mở không nổi nữa... Thừa Tâm, Thừa Tâm... cậu đang ở đâu?

“Thừa Tâm...” Đột nhiên tôi ôm mặt khóc nức lên, nước mắt như thủy tinh trượt theo kẽ tay tôi rơi xuống tí tách. Thừa Tâm! Cậu là đồ ngốc! Tớ ghét cậu! Tớ ghét cái dáng vẻ làm bộ làm tịch của cậu!!

Trên đời này, tớ ghét nhất nhất là cậu!!!

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Món Quà Sinh Nhật Không Được Tặng

... Khi tôi mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình đã ở trên lưng của một người nào đó rồi.

Gió ban đêm lạnh quá...

“...Anh là ai?” Tôi mơ mơ hồ hồ hỏi một tiếng, tác dụng của rượu làm cả cái đầu tôi bãi công rồi.

“Tiền bối của em, Khương Tải Hoán.” Giọng nói đó rất nhẹ.

“Thừa Tâm hả?” Mắt tôi dường như bị sưng lên rồi, nặng quá nặng quá, mở không nổi nữa.

“Anh không phải...”

“Thừa Tâm!” Tôi hét to lên, nước mắt cuối cùng đã không chịu nghe lời mà trào ra rồi.

“... Anh đã nói rồi, anh không phải Hàn Thừa Tâm, anh là Khương Tải Hoán!”

“... Hu hu hu hu... Thừa Tâm, cậu không biết tớ bây giờ muốn gặp cậu thế nào đâu! Cậu có biết không, từ sau khi cậu nói cậu muốn qua lại với Thành Vũ Tuyết, tim của tớ đã tan nát rồi! Tại sao cậu lại đối xử thế với tớ? Tớ thích cậu đến như vậy, tại sao cậu còn qua lại với những đứa con gái

khác? Hu hu hu...” Vừa nghĩ đến chuyện này thôi, nước mắt tôi lại như cơn đại hồng thủy ào ra dữ dội.

“... Thế sao? Em... em thích Hàn Thừa Tâm đến thế à?”

“Thừa Tâm, cậu mới biết hả? Tớ thích cậu bao nhiêu, đến bây giờ cậu mới biết ư? Tớ vui quá, tớ cứ ảo tưởng rằng sẽ có một ngày được cậu công thế này, tớ có thể trèo lên lưng cậu thế này, tớ thật rất vui rất vui đó, dù ngày mai có bắt tớ chết cũng chẳng sao...” Tôi ôm chặt lấy vai của “Thừa Tâm”, nói như kẻ mộng du.

“...”

“Nhưng mà... Hàn Thừa Tâm! Tại sao cậu lại qua lại với những đứa con gái khác ngoài tớ chứ? Tớ ghét nhất cậu đó! Tại sao... lại dùng cách này để làm tớ tổn thương?! Tớ ghét cậu! Trên thế giới này, người tớ ghét nhất là cậu! Cậu... trái tim cậu chỉ có Thành Vũ Tuyết, chưa hề có tớ! Chưa hề có!!! Cái đồ ngốc nhà cậu! Cậu là đồ đại ngu ngốc!!!” Tôi phẫn nộ ngoác miệng ra mắng chửi.

“Đã như thế, vậy... tại sao em còn thích hẳn?”

“Cho dù là thế... cho dù là thế... Thừa Tâm, tớ vẫn thích cậu... dù bị cậu vứt bỏ, dù có như vậy, tớ cũng vẫn không quên được cậu, Thừa Tâm...”

“Ngốc ạ...”

“Thừa Tâm, cậu có thích tớ không? Từ nhỏ đến lớn, trong bao nhiêu năm trời, cậu có bao giờ... có bao giờ thích tớ không? Dù chỉ một chút, dù chỉ một chút xíu xiu không thể nhìn ra, có không? Rốt cuộc là có bao giờ chưa hả?” Tôi dường như vừa khóc vừa nói ra câu này.

“Anh...”

“... Có không? Van xin cậu, cho dù gạt tở cũng được mà, cho dù là giả dối cũng được mà, cậu nói tở nghe đi, cậu đã từng thích tở, cho dù là chỉ làm tở vui cũng được mà...” Tôi mơ mơ hồ hồ nói.

“Anh thích em.”

“Thật không? Thừa Tâm? Cậu đã từng thích tở? Cám ơn... cám ơn cậu... Dù tở biết là, cậu nhất định là vì muốn tở vui mới nói thế, nhưng cho dù là thế, tở cũng vui lắm lắm ...”

“Tại sao em chỉ nghĩ đến Thừa Tâm, hẳn rồi cuộc có điểm nào tốt hơn anh? ... thích hẳn ta đến như thế hả? Thật sự là thích đến thế sao?”

“... Thích, thích... thích vô cùng! Thừa Tâm... Thừa Tâm, tở muốn nhìn thấy Thừa Tâm...” Tôi nhắm mắt lại, cảm thấy giọng mình nhỏ dần, càng lúc càng nhỏ, cho đến khi ngay cả tôi cũng không nghe thấy nữa.

...

Thừa Tâm! Đại ngu ngốc! Ngốc nghếch... tở không bao giờ tha thứ cho cậu nữa đâu, không bao giờ, tở mệt quá... đã quá mệt rồi!

Cứ như thế, tôi nhắm đôi mắt nặng trĩu, đi vào giấc mộng.

...

A... Đã sáng rồi sao? Tôi chậm chậm bò dậy khỏi giường... hu! Trời ơi! Đầu của tôi, sao đau thế này? Thật là đau chết tôi mất thôi! Nặng trĩu...

Ánh nắng nhức mắt quá! Í ?! Kỳ lạ, ở đây... chẳng phải là nhà tôi sao? Sao tôi lại ở đây? Sao tôi về nhà được nhỉ? Chuyện gì thế này? Sao tôi chẳng có chút ấn tượng gì hết?!

Ở trường.

Kỳ lạ thật, sao tôi về nhà được nhỉ? Để tôi nhớ xem nào, để tôi nhớ kỹ lại xem! Ủ... tôi chỉ nhớ tôi đang uống rượu... chẳng lẽ là tiền bồi đưa tôi về nhà? Nhưng mà, sao anh ta lại biết nhà tôi chứ? Không thể nào, không thể nào... Thế thì tôi đã làm thế nào nhỉ? Được, được, để nhớ lại từ đầu xem, đầu tiên tôi gặp Chính Hạo... sau đó đi ăn cùng với Khương Tải Hoán... uống rượu... sau đó thì sao? Sau đó là gì? Uống rượu... uống rượu... hừ... tôi không nói nhảm gì chứ? Tôi không nói linh tinh gì chứ? Nhưng sao tôi chẳng nhớ được chút gì cả? Chết tiệt! Chuyện tối qua sao tôi chẳng có chút ấn tượng gì thế này?!

Ủ hừ...

“Này! Doãn Đa Lâm!!! Tớ đã gọi cậu mấy trăm lần rồi đấy! Làm sao thế? Trong tai cậu đầy lông heo hả?” Hiền Chu đột nhiên hét lên đầy bất mãn.

“Thật à...” Tôi chau mày, miễn cưỡng cắn vào ngón tay.

“Này này, rốt cuộc cậu bị sao thế? Có chuyện gì buồn phiền hả? Làm gì mà mặt mũi ỉu xìu thế?” Hiền Chu làm nhảm hỏi.

“Còn tệ hơn thế nữa.” Tôi trả lời rất thành thực.

“Nhưng kỳ lạ quá, hôm nay Chính Hạo không đến tìm tớ để cùng đi học, vả lại vừa nãy gặp cậu ấy, môi cậu ấy hình như bị rách, tớ có hỏi đã xảy ra chuyện gì nhưng cậu ấy không chịu thừa nhận là đã đánh nhau!”

“Hả? Cái gì? Chẳng lẽ Chính Hạo không nói cậu biết à?” Tôi trợn mắt lên nhìn Hiền Chu, nghi ngờ hỏi.

“Nói cái gì?”

Hừ... chẳng còn cách nào khác, việc đã đến nước này, tôi đành phải đem nguồn cơn sự việc kể hết cho Hiền Chu nghe – để cùng bàn bạc, vì

chính tôi cũng chẳng nghĩ ra đáp án, có thể là hơn một người thì thêm được một sức mạnh chẳng?

“Ôi... chẳng trách cậu thất thần thế, nhưng cậu quả thực chẳng nhớ gì cả sao? Chẳng hạn cậu và Khương Tải Hoán có vào khách sạn không ấy?” Hiền Chu cẩn thận thăm dò.

Hả? Vào khách sạn? Làm... làm gì thế?

“Ê! Cái con nha đầu nhà cậu này, có ý gì thế hả? Tớ có ngu đến thế nào cũng chẳng đi vào khách sạn với cái tên đó đâu! Chẳng lẽ tớ điên rồi à?! Tớ thấy cậu muốn chết rồi phải không?” Thật là... tôi muốn Hiền Chu giúp tôi hồi tưởng lại quá trình xảy ra sự việc chứ đâu có cần nó giúp tôi viết tiểu thuyết! Lại còn là tiểu thuyết sex nữa chứ! Có nhầm không đó!

“Trời ơi... lỗi tai tôi... tớ đang giúp cậu nhớ lại mà! Hơn nữa... hơn nữa chẳng phải cậu chẳng nhớ gì hết à? Làm gì mà dữ thế...”

“... Haizzz, nhưng mà! Nhưng mà tớ không có đi vào khách sạn với tên đó! Chuyện này dứt khoát không thể nghi ngờ!” Tôi mất bình tĩnh huơ huơ tay.

“Phải rồi, Đa Lâm, cậu không sang bên lớp Thừa Tâm à? Hôm nay là sinh nhật cậu ấy mà!” Hiền Chu tốt bụng thêm vào một câu, còn hất cằm lên chỉ chỉ chỗ ngồi trống không của Thành Vũ Tuyết, “Nhìn đi, con nha đầu đó nhất định đã đi tặng quà cho Thừa Tâm rồi.”

Ồi... đúng rồi! Sao tôi có thể quên bằng chuyện này đi nhỉ? Đều do tên Khương Tải Hoán...

Nếu như tôi nhớ không sai, món quà tôi định tặng cho Thừa Tâm, chắc chắn vẫn còn quàng trên cổ Chính Hạo mới phải! A hu... Chính Hạo! Cậu nhất định không được đưa cho Thừa Tâm, cả đời tớ chỉ cầu xin cậu việc đó

thôi! Nhất định nhất định đừng đưa cho cậu ta, tớ sợ hôm qua cậu đã làm nó biến thành màu đen mất rồi! Buồn quá đi...

...

Tôi ra khỏi phòng học, chậm chậm tiến đến lớp của Thừa Tâm ở sát bên, cửa sau của lớp bọn họ hơi hé mở, tôi lén lút nhìn vào, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt bên trong.

Trong lớp hầu như tất cả các nữ sinh đều đang tặng quà sinh nhật cho Thừa Tâm, còn Thừa Tâm đang cười hi hỏ đón nhận từng món quà một, biểu cảm đó của cậu ta thật có thể xem như là “mặt mày hớn hở” không sai tí nào.

Xong, tôi cũng không định tặng quà cho tên đó, năm nào cũng đều là tôi luôn nhớ sinh nhật cậu ta còn cậu ta thì chẳng nhớ sinh nhật của tôi, và lại cậu ta chưa từng trân trọng đồ tôi tặng, ngay cả món quà của một người lạ tặng cho, trong mắt cậu ta cũng đáng quý hơn quà tôi tặng gấp trăm lần! Không không, là một vạn lần! Tặng quà cho cậu ta thì chi bằng tặng tiền còn thực tế hơn, tối thiểu có thể gọi là quỳên tặng từ trái tim... Tôi buồn rầu nhếch nhếch mép.

“A! Đa Lâm Đa Lâm! Cậu đến rồi! Đến tặng quà cho Thừa Tâm hả?” Hiếu Anh vừa từ trong bước ra thì nhìn thấy tôi ngay.

“A... hà hà, không phải, tớ... tớ quên mất chuyện này! Hi hi, xin lỗi nhé, tớ quên mất hôm nay là sinh nhật cậu ta!” Tôi vừa cười trừ vừa trả lời cho qua chuyện.

“Cái gì?! Cậu quên rồi?! Hôm qua tớ chẳng đã bảo cậu đi xem lịch rồi sao?! Nha đầu chết tiệt, sao cậu có thể quên chứ?! Chuyện quan trọng thế này sao cậu có thể quên hả?! Con nha đầu này cậu thật quá đáng! Vậy mà lại dám quên!” Hiếu Anh chạy đến đá cho tôi một phát.

Ôi cha! Nó lấy đâu ra sức lực gớm thế! Chẳng phải là một món quà sinh nhật thôi sao...

“Á, đau quá, cậu làm gì mà tức giận thế! Vốn là quên rồi mà, cậu xem cậu xem, tên đó đã nhận biết bao nhiêu là quà, xem hấn ta cười toe toét kia, nếu tớ mà tặng cậu ta nữa thì miệng cậu ta chắc là rách toạc luôn quá! Thật là... làm gì mà phải tặng cậu ta nhiều quà thế, chẳng qua chỉ là một ngày sinh nhật mà thôi! Tớ thấy nên dùng tiền mua quà đi giúp những người vô gia cư mới đúng!” Tôi có phần giả vờ giả vịt, đối diện với tên Hiếu Anh đang hung dữ thế này, tôi sợ nói ra mà không thành thật thì sẽ bị bắt bẻ ngay.

“Hừ... cho qua đi, cái đồ vô tình vô nghĩa như cậu, còn biết được cái gì nữa? Sao tớ có thể làm bạn với thứ nha đầu như cậu được nhỉ? Thật là tức chết mất! Đến cả việc quan trọng là tặng quà sinh nhật mà cũng quên chuẩn bị, cái đầu cậu rớt cuộc là để làm gì hả!”

“Cậu... cậu nói gì vậy?” Nó bị sao thế nhỉ, không phải chỉ là quên tặng quà cho Thừa Tâm à! Đâu cần phải kích động đến thế! Thật là...!

“Được rồi, không nói nhiều nữa, tối nay mọi người mở một buổi tiệc sinh nhật cho Thừa Tâm, chuyện đó, cậu sẽ đến chứ?” Hiếu Anh thở dài, giống như đang cảm thán “con trẻ khó dạy bảo” vậy.

Hử? Còn phải tổ chức tiệc sinh nhật cho Thừa Tâm à? Chỉ nghĩ đến con nha đầu Thành Vũ Tuyết cũng sẽ đến... lòng tôi đã cảm thấy đặc biệt khó chịu rồi.

“Hừm, chuyện này... tớ nhất định phải đi hả? Hà hà hà hà, tớ đi thì có thể làm được gì! Tớ thấy hay là tớ ở nhà ăn mì là được rồi, há! Phải rồi, nghe đồn hôm nay “Ngôi nhà hạnh phúc” tập cuối đó!” Tôi nghĩ đại ra một cái cớ để trốn.

“Nếu cậu dám không đến thì cứ thử xem, tớ sẽ mua một thùng pháo mang đến dưới nhà cậu, rồi đốt tất cả không chừa lại một cái nào, xem nhà cậu có bay tới sao Hỏa hay không cho biết!! Hiểu rõ chưa hả?” Hiểu Anh trừng cả hai mắt lên uy hiếp, còn không ngừng dùng tay miêu tả quá trình đốt pháo nữa chứ.

“Ô... ô... tớ... tớ biết rồi...” Tôi buông xuôi, trả lời.

Hừ... Hàn Thừa Tâm, từ lúc quen biết cậu, tớ chẳng may mắn nổi nữa, thật xui xẻo, cậu cho tất cả mọi người xung quanh tớ uống loại mê hồn dược gì thế hả! Bọn họ làm gì mà lại quan tâm đến tất cả mọi chuyện về cậu thế chứ?!

Hu... tôi buồn quá đi!

Phù phù, mệt chết mất!

“Rốt cuộc là còn bao xa nữa hả? Tại sao phải đến một nơi xa xôi thế để ăn chứ? Hiền Chu, có nghe thấy không?”

Phù phù , phù phù, phù phù...

Hà! Hà! Hà...

Sắp một tiếng rồi, tôi vẫn bị Hiền Chu lôi đi như điên không ngừng nghỉ.

“Sắp đến rồi sắp đến rồi!”

Trong lúc không hay biết gì, chúng tôi đã đến một nơi đèn đuốc sáng rực, tuy sắc trời đã tối, nhưng ở đây vẫn phồn hoa tấp nập, nơi này tôi không quen thuộc lắm, tệ quá, đường đến đây là ở đâu nhỉ, có khi nào tôi tìm không ra đường về không?

Đừng mà! Đừng mà! Đừng...

“Ôi! Chính Hạo! Chính Hạo! Tố ở đây nè!” Hiền Chu đột nhiên hưng phấn vẫy tay lia lịa về phía trước.

Tôi cũng nheo mắt nhìn về phía tay nó đang chỉ.

Ừm... đang đi về phía chúng tôi có tới mấy người, Hiếu Anh, Chính Hạo, Vũ Thành, Triều Trạch, còn có Thừa Tâm... nhưng sao không thấy Thành Vũ Tuyệt nhỉ? Kỳ lạ, lẽ ra đạo lý nói là Thừa Tâm mừng sinh nhật thì cô ta phải đến chứ! Sao lại thế nhỉ! Tôi có hơi thắc mắc nghi ngờ.

“Đến rồi!” Chính Hạo cười hà hà chạy đến chào Hiền Chu, còn lắc lắc tay với tôi, ồ ồ, có phải là ý nói chưa đưa khăn quàng cổ cho Thừa Tâm không nhỉ?

Câu mong là thế, hu hu! Chính Hạo, cậu đúng là người tốt! Tuyệt đối là người cực kỳ tốt đó! Trước kia tố không nên phản đối chuyện cậu với Hiền Chu mới phải! Tố sai rồi! Tố thành tâm nhận sai với cậu!

“Chào.” Thừa Tâm nhạt nhẽo nói với tôi, nhưng nụ cười hình như hơi cứng nhắc, tại sao trên mặt cậu ta không tìm thấy niềm vui mừng sinh nhật nhỉ? Cậu ta bị sao thế?

“Chào cậu.” Nói chuyện bằng kiểu này, tôi cảm thấy ngượng ngùng quá, cậu ta... cậu ta có phải vẫn còn giận không? Tôi nhè nhẹ thở ra một hơi.

“Chúng mình phải đi đâu đây? Tố hơi đói rồi.” Chính Hạo cau mày tức giận.

“Ta nói cậu chẳng phải vừa ăn cơm no ở nhà rồi hả? Cậu lại đói nhanh thế à? Trời ạ, cậu là thùng cơm chắc?” Hiếu Anh bực bội dùng tay chọc chọc vào eo lưng Chính Hạo.

“Này, Trịnh Hiếu Anh! Eo là mạng sống của đàn ông đấy! Cậu đừng có chọc nữa! Hư hư! Đau quá đi, Hiền Chu! Cứu tớ!” Chính Hạo vội vã nhanh như chớp trốn sau lưng Hiền Chu tìm sự bảo vệ.

“... Thôi đi, mọi người đi ăn đi, tớ muốn về nhà trước.” Lúc này, Thừa Tâm đột nhiên phun ra một câu kinh thiên động địa, có nhằm không thế? Hôm nay là sinh nhật cậu ta mà, nhân vật chính mà đi mất thì chúng tôi đi còn ý nghĩa gì?

“Thừa Tâm, cậu sao vậy?” Vũ Thành lo lắng hỏi một câu, còn vô tình cố ý đảo mắt về phía tôi.

“Xin lỗi... tớ hơi mệt, mọi người đi chơi nhé, đi đi đi đi, đều đi cả đi.” Nói đến đây, Thừa Tâm vẫn không thèm nhìn tôi một cái nào.

Cậu ta có lẽ không biết câu nói này đã mang đến cho mọi người sự tổn thương nghiêm trọng đến đâu, Hiếu Anh đang há hốc mồm trong tình trạng bàng hoàng đến khó tin (không phải tôi nói quá, miệng nó lúc này chắc phải nhét được đến ba quả trứng vịt ấy).

“Chính Hạo, tớ đi trước đây.” Thừa Tâm thờ ơ vẫy tay chào rồi quay người đi luôn.

Nhìn theo bóng cậu ta, trong lòng tôi không biết có cái gì đó đã bắt đầu rục rịch chuyển động, là vì Thành Vũ Tuyết không đến chẳng? Cho nên, cậu ta mới không có tinh thần? Cô ta trong trái tim Thừa Tâm, thật sự... thật sự quan trọng đến thế sao? Thật sự là thế sao? Nếu là vậy, Hàn Thừa Tâm, cậu làm như thế cũng khiến người ta quá đau lòng rồi đấy?

“Doãn Đa Lâm! Cậu còn ở đây làm gì thế hả, mau đi đi!” Chính Hạo đột nhiên hét với tôi.

“Cái... cái gì?” Một lúc lâu sau tôi mới phản ứng.

“Đồ ngốc! Chẳng lẽ cậu thật sự không biết gì hết sao? Mau đuổi theo Thừa Tâm đi!” Chính Hạo dường như gào lên mấy câu này.

Ngốc? Trời ạ! Tại sao đến Chính Hạo cũng nói tôi như thế?? Shock!! Tôi cảm thấy shock nặng! Nhưng, tuy tôi không hiểu tại sao phải là tôi đuổi theo Thừa Tâm, nhưng hai chân tôi đã không nghe lời mà chạy cuồng về phía trước rồi.

Lịch bịch lịch bịch lịch bịch lịch bịch!

Chạy chạy chạy! Tôi chạy chạy chạy! Cố gắng mà chạy chạy chạy!

Không được... không thể... tuyệt đối không thể để cậu ấy đi mất như thế... Tôi biết trái tim tôi khi nhìn thấy cậu ấy bỏ đi, vẫn cứ mong nhớ như vậy, nhưng tôi không còn cách nào khác, cũng chẳng có can đảm nói ra, tôi không dám nói cho Thừa Tâm biết những suy nghĩ chân thật trong lòng mình, tôi sợ... tôi sợ sẽ bị tổn thương!

Đây... đây chắc là cái gọi là “yếu đuối” thì phải, chắc cũng gọi là không có triển vọng gì, đúng thế! Đúng thế! Những cái đó tôi đều biết, mấy cái đó thực ra tôi... thật sự đều biết cả! Nhưng cho dù đã biết thì tôi cũng chẳng thể có đủ dũng cảm!

Thần thánh ơi! Xin các ngài, ban cho con can đảm để nói ra đi! Van xin ngài đó! Cầu xin ngài biến con thành người dũng cảm kiên cường đi!

Trên đường đi, chỉ thấy dòng người nườm nượp, và những ánh đèn lấp lánh, còn có bóng đêm đen kịt, nào thấy bóng Thừa Tâm đâu?

Ở đâu? Đang ở đâu? Thừa Tâm, cậu bây giờ đang ở đâu? Cậu ở đâu thế hả?

Chắc không phải là... không phải là Thừa Tâm đã xảy ra chuyện rồi chứ?! Trời ơi! Chắc cậu ấy sẽ không bị tai nạn xe chứ? Hoặc là... hoặc là vì

một việc gì đó mà nghĩ không ra nên đi tự sát?!

Ồi! Tôi tệ quá! Không... không thể chứ?!

“Thừa Tâm... Thừa Tâm... xin lỗi, nếu cậu tức giận vì chuyện tớ không tặng quà sinh nhật cho cậu thì tớ thật sự xin lỗi cậu mà, thương để ời, xin ngài hãy bảo vệ cho Thừa Tâm đừng để xảy ra chuyện, đừng để cậu ấy nghĩ không ra mà đi tự sát, a! Xin lỗi, Thừa Tâm, tớ không biết hậu quả của việc không tặng quà cho cậu lại nghiêm trọng đến thế, tớ đã chà đạp lòng tự tôn của con trai rồi! Xin lỗi! Thừa Tâm! Không phải tớ cố ý đâu! Thương để ời, con nguyện đem sinh mạng của con ra thế chấp cho ngài, đừng để Thừa Tâm xảy ra chuyện... đừng để cậu ấy chết! Đều do tớ không tốt, đều là lỗi của tớ! Hu hu hu! Thừa Tâm à!”

Tôi ngồi bệt xuống đường không kiêng dè gì khóc to lên như một đứa trẻ, mặc cho những người xung quanh nhìn tôi bằng cặp mắt hệt như nhìn kẻ bị bệnh thần kinh, đúng vào lúc tôi đang khóc đến trời đất tối sầm, không biết là người nào tốt bụng đã đưa cho tôi một chiếc khăn tay.

“Hu hu hu hu... cảm ơn!” Tôi vừa nói cảm ơn vừa đón lấy chiếc khăn tay tiếp tục khóc, “Thừa Tâm! Xin lỗi cậu, tớ không biết cậu muốn có quà đến thế, tớ nghĩ rằng cậu lớn rồi thì sẽ không còn thích mấy thứ đồ trẻ con nữa! Hu hu! Oa oa! Sớm biết thế thì tớ đã mua tặng cậu rồi! Nếu cậu xảy ra chuyện thì phải làm sao đây? Thực ra tớ đã chuẩn bị xong cả rồi! Thật đấy! Hu hu! Thương để ời! Ngày nào con cũng cầu khẩn với ngài, phải để Thừa Tâm sống bình an, là lỗi của con, con không nên không tặng quà cho cậu ấy, không nên khiến cậu ấy tức giận! Hơn nữa con còn để một người tuổi đã lớn như cậu ấy không ăn được bữa tối nữa! A! Làm sao đây, thương để ời, ngài nhất quyết không được để cậu ấy xảy ra chuyện gì, không thể! Hu oa oa! Làm sao mới được đây? Con phải làm sao đây?”

“Clap clap clap – clap clap clap”

Không biết là ai đã vỗ tay bên cạnh tôi, tôi vội vã chùi chùi nước mắt trên cánh mũi rồi ngẩng lên nhìn, Thừa Tâm đang đứng trước mặt tôi vỗ vỗ tay.

“Thừa... Thừa Tâm?” Tôi thực không dám tin vào mắt mình.

“Ô, hà hà, cảm động quá, tớ suýt chút nữa là rơi nước mắt rồi đấy, diễn xuất của cậu quả thực tuyệt vời đó, đến cả tớ đưa cho cậu khăn tay mà cậu còn không phát hiện ra là tớ thì... ha ha, không sao, cậu cứ khóc tiếp đi, đừng để ý đến tớ, khóc đi!” Thừa Tâm nói đến câu cuối có lẽ cũng cảm thấy ngượng ngùng, nên cười thêm hai tiếng.

Cậu ấy... cậu ấy nghe thấy hết rồi? Tôi hơi kinh ngạc mở to mắt nhìn.

“Hừ... cậu, cậu không sao chứ? Cậu... cậu rốt cuộc là đi đâu vậy hả?” Đáng ghét! Tôi thoát chốc giận đến mức lửa bốc tận trời xanh, cái tên ngu ngốc lừa lấy nước mắt của tôi này! Cái tên không thể tha thứ này!

“Này này, cậu đừng khóc nữa có được không, chúng ta đến nơi khác đi có được không? Này, Đa Lâm, Đa Lâm, đừng khóc nữa đừng khóc nữa, chúng ta đi đến nơi khác nhé.” Thừa Tâm chú ý thấy ánh mắt kỳ quái của những người đi đường.

“Hu hu hu hu... Hừ Thừa Tâm cậu là đồ đại ngốc! Đáng ghét... tớ giết chết cậu!”

“Ê! Đau quá, cậu đừng có đánh lên đầu tớ! Nha đầu chết tiệt!”

“Cái gì? Cậu gọi tớ là gì?! Woa cha cha cha!”

...

Kỳ lạ thật, tại sao Thừa Tâm lại dẫn mình đến chỗ này, chỉ thấy Thừa Tâm sờ sờ chữ “Trung học Thành Quyền” trên cánh cổng lớn ra vẻ suy

nghĩ lung lắm.

“Thừa Tâm, sao phải đến đây?” Tôi bồn chồn nhìn bốn bề, nơi đây là trường trung học mà tôi cùng Thừa Tâm, Chính Hạo và Hiền Chu cùng tốt nghiệp khi xưa, ở đây, có rất nhiều hồi ức vui vẻ và hạnh phúc của chúng tôi, nhưng từ khi Thừa Tâm gặp được Vũ Tuyết, quan hệ giữa tôi và Thừa Tâm dường như trở nên xa lạ và giả dối, thế giới của Thừa Tâm, dường như cũng đã mỗi lúc một cách xa tôi hơn...

Tôi rất sợ, tôi sợ rằng mình sẽ mất đi Thừa Tâm như thế, nếu như mất Thừa Tâm rồi, tôi phải làm sao đây?

“Không biết bên trong như thế nào rồi nhỉ, a... chúng mình đi xem sân tập thể dục đi, được không?” Thừa Tâm nhìn vào bên trong trường, giống như đang tự nói với mình.

“Không được đâu, cửa đang khóa...”

Hử! Còn chưa đợi tôi nói hết, Thừa Tâm đã trèo qua cánh cổng sắt.

Ô a! Không ngờ biết đánh nhau cũng có chỗ hay nhỉ, chí ít thì thân thủ cũng lợi hại, nhưng hi vọng Thừa Tâm đừng vì thế mà đi vào con đường sai lầm là được...

“Này! Doãn Đa Lâm, đưa tay cho tớ...” Thừa Tâm ngồi trên cánh cổng sắt hét lớn với tôi.

Hả? Cậu ta... cậu ta bị gì thế?

“...” Tôi ngốc nghếch nhìn cậu ấy, một lúc sau cũng vẫn chưa phản ứng gì.

“Ê! Cậu chờ ra cái gì? Trước kia chúng ta chẳng phải vẫn thường thế à? Vào giờ tự học, chúng mình vẫn hay lén lút trốn tiết, như bây giờ đây nè,

chẳng lẽ cậu không nhớ hả?” Về mặt Thừa Tâm hình như hơi thất vọng, nhưng cậu ta vẫn đang cố gắng kêu gọi trí nhớ của tôi.

“Hừ! Ngốc, cậu tưởng tớ là cậu à? Sao tớ có thể quên được?” Vừa nói, tôi vừa cười hà hà chìa tay về phía cậu ta, cố gắng hết sức trèo lên.

Sao tôi có thể quên được chứ, chỉ cần là việc có liên quan đến Thừa Tâm thì tôi chẳng thể nào quên được, chỉ cần là chuyện về Thừa Tâm ... tôi sẽ không bao giờ quên...

...

...

“Á! Đau quá!” “Bịch” một tiếng, tôi ngã nhào xuống trên sân tập thể dục, đáng ghét! Cái tên thô nhãi nhép Hàn Thừa Tâm này dám không đợi tôi xuống mà đã chạy trước rồi! Đợi lát nữa tớ sẽ méc với cô giáo là cậu lôi tớ đi cho xem!

“Ê! Hàn Thừa Tâm! Sao cậu không đợi tớ xuống! Sao cậu có thể đi trước hả?” Tôi nhặt một cục đá nhỏ trên đất lên ném về phía cậu ta, ai biết được là lại bị cậu ta gạt đi.

“Này, là chính cậu quá ngốc đó, được chưa, chẳng phải cậu đã nói với tớ là cậu ghét giờ tự học buổi tối à? Tại sao tớ lại phải kéo nha đầu xấu xí như cậu đi nhỉ, tớ ngốc à? Ha ha ha ha! Đồ đại ngốc!” Thừa Tâm nghiêng răng nghiêng lợi phản ứng lại, nói xong còn phui phui mông rồi đi tiếp.

“Ê! Hàn Thừa Tâm! Cậu đợi tớ với! Này, Hàn Thừa Tâm! Thừa Tâm! Thừa Tâm!” Tôi chỉ có thể gọi lớn, ai bảo nãy tôi bị tẹo chân làm chi!

“Hu oa oa!” Nhìn theo Thừa Tâm càng đi càng xa, tôi liền “òà” một tiếng khóc to lên, Hàn Thừa Tâm! Cậu đúng là đồ ngốc hư hỏng! Làm gì có ai bỏ rơi bạn bè mà không quan tâm đâu! Tớ sẽ không tha thứ cho cậu!

“Hu òa òa! Hàn Thừa Tâm! Cậu là đồ ngốc hư hỏng! Tớ ghét cậu! Tớ ghét cậu nhất!”

“... Được rồi, xì – đừng khóc nữa, đợi lát nữa là tất cả thầy cô giáo đều bị cậu dọa hết hồn bây giờ!” Một giọng nói bất mãn từ trên cao vọng xuống.

“Hu hu hu hu... Hả? Là Thừa Tâm à?”

“Ngốc quá, cậu đang khóc cái gì chứ?”

“Tớ... tớ tưởng cậu bỏ rơi tớ rồi đi trước chứ...”

“Ngốc! Sao thế được, tớ sẽ không bỏ mình cậu ở lại để đi trước đâu, sao tớ có thể bỏ cậu một mình được.” Thừa Tâm quỳ xuống, nhẹ nhàng giúp tôi lau sạch nước mắt trên mặt.

“Không về trường lấy cặp xách hả?” Tôi ngược nhìn cậu ta, khờ khạo hỏi.

“Nói nhảm! Đương nhiên phải về rồi!”

“Ô... ồ...”

“Thế thì đi thôi!” Thừa Tâm đưa tay ra kéo tôi đứng dậy.

“Thừa Tâm à, chúng mình lấy cặp xách xong rồi cùng về nhà được không?” Tôi nắm tay Thừa Tâm cười hà hà hỏi.

“Hư... vừa nãy còn khóc đến bộ dạng như thế, bây giờ mặt mũi đã sáng bừng rồi, cắt! Doãn Đa Lâm, cậu là diễn viên kịch hả? Tớ thật là phục cậu đấy!”

“Được không mà? Hà hà, Thừa Tâm, bọn mình cùng về nhà được không?”

“... Như vậy đi, nếu cậu lấy được cặp sách ra trước thì tớ có thể suy nghĩ xem!” Vừa nói, Thừa Tâm vừa cười tinh quái, hất tay tôi ra rồi chạy như bay về phía dãy phòng học.

“Á, đồ ngốc! Hàn Thừa Tâm cậu là đồ khốn! Cậu đợi tớ với... chúng mình cùng về nhà...”

...

...

Khi đó chúng tôi còn trẻ con chẳng biết gì, cho nên tôi không thể hiểu nổi... cậu vẫn nói những lời vô tâm, khiến tớ đau buồn... Hừ, Thừa Tâm, chúng ta lúc ấy... điều quên lãng ấy, rốt cuộc là tình yêu như thế sao?

Đứng trên sân tập, tôi buồn phiền cúi đầu, nước mắt tí tách từng giọt từng giọt rơi xuống mặt sân cát, trong trường, chẳng có gì thay đổi... Ở đây quả thật không thay đổi gì, cái đã thay đổi, cái đã thay đổi có phải là chỉ mỗi chúng tôi?

“Ê, Doãn Đa Lâm, chúng ta có cần đánh cược không, cược xem ai chạy vào trường trước?” Thừa Tâm đột nhiên quay đầu lại, hỏi tôi đầy vẻ mong đợi.

“Không cần! Tớ không cần chơi trò trẻ con với cậu!” Tôi bước nhanh hơn đến trước mặt Thừa Tâm, trừng đôi mắt đẫm nước lên nhìn cậu ta.

“...”

Thừa Tâm không nói thêm nữa, tôi quả thực không biết, tôi còn có thể lừa gạt cậu ấy được bao lâu, tôi mệt quá, thực sự quá mệt rồi... Tôi không nên làm khó như thế nữa, vì Thừa Tâm đã có người cậu ấy thích, không phải sao? Tôi không nên khiến cậu ấy khó xử... nhưng mà, tôi lại không cách nào khống chế được suy nghĩ của mình, a a, buồn quá đi mất!

“Thừa Tâm, đừng như thế nữa, chẳng lẽ cậu không thấy mệt sao? Nhưng tớ mệt rồi...” Tôi quay đầu lại nói với Thừa Tâm, nhưng phát hiện ra cậu ta không còn ở đó nữa, Thừa Tâm! Đúng lúc tôi đang sốt ruột thì tôi nhìn thấy Thừa Tâm đang chạy vòng quanh sân tập.

Hàn Thừa Tâm, cậu muốn làm gì thế hả? Tớ thật càng lúc càng không hiểu nổi cậu rồi.

.

Hai tiếng sau.

Thừa Tâm sau khi chạy xong ba vòng sân cuối cùng cũng mệt nhoài ngồi phịch xuống đất, cậu ta không cần mạng sống nữa chắc? Rốt cuộc cậu ta muốn làm gì đây? Tên này muốn làm trò quỷ gì vậy? Chẳng nói câu nào mà bỏ rơi mọi người lại còn dẫn tôi đến đây? Rốt cuộc cậu ta đang chơi trò gì thế?

Tôi tức giận đùng đùng sai bước nhanh về phía Hàn Thừa Tâm đang nhoài người trên đất.

Cậu ta mệt đến toàn thân đầy mồ hôi, tóc cũng giống hệt như vừa gội xong, ướt nhẹ dính bết vào đầu, nhìn thấy bộ dạng cậu ta đang thở hồng hộc, tôi quả thực tức muốn chết.

“Ê! Cậu làm gì vậy hả? Cậu giờ trò hệt như trẻ con, như vậy có nghĩa gì chứ? Cậu thấy rất vui có phải không? Cậu đúng là đồ điên! Được rồi được rồi, tớ sẽ mua quà sinh nhật cho cậu, cậu đừng có con nít thế nữa, tớ quả là sợ cậu thật rồi đấy! Đây này, mau khoác áo vào đi, cho dù có muốn vào bệnh viện tâm thần thì cũng đừng để bị cảm chứ! Tớ thấy cậu đúng là điên rồi!” Nếu không phải là vì lỗi lầm của tôi không chịu tặng quà cho cậu ta, tôi thật muốn đánh cho hẳn một trận.

Đối với cơn giận dữ liên hoàn của tôi, Thừa Tâm chẳng nói gì cả, chỉ giang rộng hai cánh tay nằm xuống đất, nhắm mắt lại, há miệng hít thở không khí trong lành.

“Này, cậu mau đứng dậy đi, chúng ta về nhà!” Tôi cau mày, rất bất lực nhìn bộ dạng cậu ta lúc này, trong một khoảnh khắc chẳng biết nên nói gì cho phải.

Cậu ta bỗng đưa tay về phía tôi, tôi biết cậu muốn tôi kéo đứng dậy.

Nhìn cánh tay cậu ấy chìa về phía mình, tôi ngần ngừ.

Tôi nên chạm vào tay cậu ấy chẳng? Tôi chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định đưa tay ra kéo cậu ấy dậy.

“Phịch!” Đúng vào lúc tôi đưa tay ra chạm vào tay cậu ta, cậu ta đột nhiên trong tích tắc kéo tôi ngã ngồi xuống đất.

“Á! Đau quá! Cậu... cậu làm gì thế hả?” Tôi tức giận càu nhàu, muốn đứng dậy lần nữa, cậu ta lại nhoài người sang ấn tôi ngồi yên dưới đất.

Trong khoảnh khắc đó, chúng tôi gần gũi nhau đến vậy, tôi cảm thấy tim mình như nhảy cả ra ngoài, cho nên tôi chỉ còn cách ngồi im bất động theo sự xếp đặt của cậu ta.

“... Này, Đa Lâm, cậu nhìn xem... những vì sao trên trời, ha ha, không ngờ, không ngờ đã lâu như thế rồi mà những ngôi sao ở đây vẫn sáng như vậy!” Thừa Tâm chỉ chỉ lên trời, nói liến thoắng, tuy cậu ấy đang cười, nhưng tim tôi lại thấy buồn làm sao.

“... Giống như... huhm huhm... sáng lấp lánh giống như những vì sao trước đây chúng ta từng thấy, cậu nói xem có đúng không?”

Tôi quay đầu sang nhìn Thừa Tâm đang nằm bên cạnh, tôi quả thực cảm thấy rằng, chúng tôi lại trở về ngày xưa, khoảng thời gian vui vẻ nhưng lại không biết yêu quý... khoảng thời gian không có Thành Vũ Tuyệt...

Thừa Tâm...

“Cậu có biết, ngôi sao sáng nhất bên kia, là sao gì không?” Thừa Tâm lặng lẽ hỏi.

Tôi bỗng nghẹn lại, trong cổ họng đắng nghét, chúng ta đừng như thế nữa, có được không...

Hồi ức, trong phút chốc hết như một quả khinh khí cầu bị đứt dây, nhẹ nhàng bay lên trong đầu tôi...

Hồi ức bắt đầu...

“Hàn Thừa Tâm, cậu có biết không? Ngôi sao sáng nhất phía bên kia là sao gì không?” Tôi ngồi trên sân tập chỉ lên bầu trời hỏi Thừa Tâm đang nằm bên cạnh.

“Không biết.” Thừa Tâm chẳng thèm nhìn, nhắm mắt lại trả lời cho có.

Thật là, cái tên chẳng có chút lãng mạn gì cả! Tôi bất lực quẳng cho cậu ta một cái nhìn toàn tròn trắng.

“Ngôi sao sáng nhất bên kia, là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm đó!” Tôi kéo kéo áo cậu ta, rất nhẫn nại giải thích.

“Nó cách dải Ngân Hà, đối xứng rất xa với sao Ngưu Lang cung Thiên Ưng ... nhưng hôm nay không thể nhìn thấy sao Ngưu Lang đâu!” Tôi thở dài, cảm thấy rất tiếc nuối.

Bỗng Thừa Tâm hé một mắt ra nhìn tôi, không ngờ lại đúng lúc mắt tôi nhìn sang, thế là cậu ta lại vội vã nhắm tịt mắt giả vờ như đang ngủ.

Tôi không chọc gì cậu ta, động đậy khóe miệng tiếp tục nói: “Ngưu Lang và Chức Nữ đáng thương, họ yêu nhau như thế, hơn nữa còn có thể hy sinh tính mạng cho người yêu, nếu đã như thế thì nên cho họ sống bên nhau, cậu nói xem có phải không?”

“zZZz.....zZZz.....”

Thừa Tâm đã cất lên tiếng thở đáng yêu rồi, haizzz! Đúng là chẳng lãng mạn gì cả, sau này tôi sẽ không bao giờ kể chuyện tình yêu cho cậu ta nghe nữa, nhưng mà, tôi cũng muốn ngủ quá...

Thế là, tôi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cánh tay Thừa Tâm, mơ màng muốn chìm vào giấc mộng, nhưng tôi lại quay đầu lại ngắm nhìn không trung, thật hy vọng Ngưu Lang và Chức Nữ có thể ở bên nhau, nếu như yêu nhau, thì nên được ở bên nhau chứ!

Đúng chứ? Thừa Tâm... nếu như là yêu nhau...

Hồi ức kết thúc —

“Ngôi sao sáng nhất ở bên kia, chính là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm, nó cách một dải Ngân Hà, đối xứng rất xa với sao Ngưu Lang cung Thiên Ưng... nhưng mà hôm nay không nhìn thấy sao Ngưu Lang rồi... Thật đáng thương, rõ ràng là rất yêu nhau, nếu đã yêu nhau đến như thế, nên được ở bên nhau mới phải, cậu nói xem có đúng không?”

Tôi khóc, nước mắt xuôi theo gò má rơi xuống, tại sao cậu ấy lại phải nói những lời đó với tôi? Đã bao nhiêu năm rồi, tại sao cậu ấy vẫn nhớ rõ như thế? Trong lòng buồn phiền quá, mũi càng lúc càng cay, Hàn Thừa Tâm, rốt cuộc cậu muốn tớ phải làm sao? Cậu như thế chỉ khiến tớ càng thêm ngộ nhận thôi, tớ phải làm sao đây, cậu nói tớ biết đi được không?

“Đa Lâm...” Thừa Tâm bỗng nhiên nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng, tôi quay gương mặt đắm nước mắt sang.

Cậu ấy chậm chậm nghiêng người sang sát vào tôi, tôi vô thức ngả về phía sau, chính trong khoảnh khắc như thế, tôi nghĩ rằng tôi có thể mãi mãi ở bên cậu ấy.

Thình thịch thình thịch!

Trong không khí, tiếng tim đập càng ngày càng dữ dội!

Nhìn vào mắt cậu ấy như thế, tim tôi như có nỗi đau khó nói nên lời, cậu ấy dần dần kề mặt sát vào tôi, cúi đầu xuống nhìn vào môi tôi, bàn tay cậu ấy nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay tôi, tôi không tự chủ được nhắm nghiền mắt lại.

“...”

Tôi dường như nghe được tiếng cậu ấy thở gấp gấp, mùi vị của con trai, tôi căng thẳng đến mức sợ hãi, lông mày nhẹ cau lại, Thừa Tâm... tớ không biết, tớ quả thật không biết gì cả, cũng không muốn biết, thật đấy, bây giờ, có thể đừng để tớ suy nghĩ nữa không?

Thật là... có thể chứ?

Giờ phút này, quên đi Thành Vũ Tuyết, quên đi Khương Tải Hoán, quên đi tất cả tất cả...

Đột nhiên, đúng vào lúc tôi quyết định đón nhận thì, Thừa Tâm lại “khi” một tiếng đứng phắt lên ngay cạnh tôi, tim tôi “hẫng” đi một nhịp, sau đó tôi cũng giật mình tỉnh ra.

“Chết tiệt!” Thừa Tâm tức bực gãi gãi tóc, nguyên rủa một tiếng rồi sau đó bắt đầu chạy vòng quanh sân, tôi cũng vội vàng lồm cồm bò dậy, cố

gắng lắc lắc đầu.

Tôi mở to mắt nhìn trừng trừng!

“Ê! Hàn Thừa Tâm! Hôm nay tốt nhất cậu chạy một trăm vòng đi! Không không, cậu chạy một ngàn vòng một vạn vòng cho tở! Cái tên này, cậu hôm nay đừng có về nhà nữa, cậu cứ ở đây tiếp tục chạy nhé! Hừ! Đúng là! Đau chết tôi mất !” Tôi vừa xoa xoa chỗ chân vừa nãy bị trẹo vừa tức giận gào với Thừa Tâm, tức chết đi mất! Trời ạ, vừa nãy rốt cuộc là tôi làm cái gì vậy? A! Đúng là sắp điên mất rồi! Thành Vũ Tuyết, đúng, Thành Vũ Tuyết! Tôi không thể làm thế được!

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Chuyện Nguy Hiểm

Tay tôi cầm quyển truyện tranh vừa mới mua, đi trên con đường dành cho khách bộ hành sáng rực.

Hư phù...

Tối qua mất ngủ nghiêm trọng... Hàn Thừa Tầm tự dưng trở nên kỳ lạ không thể hiểu nổi! Tối hôm qua rốt cuộc là hắn ta muốn làm gì chứ? Chắc không là... muốn hôn tôi chứ? Á! Không thể nào! Doãn Đa Lâm, mà đang suy nghĩ lung tung gì đó? Không thể không thể! Đó là việc tuyệt đối không thể xảy ra! Trong mắt hắn ta tôi gần như là một đứa cùng giới tính, sao có thể muốn hôn tôi chứ?

Người mà tên đó muốn hôn, chắc là Thành Vũ Tuyết mới đúng chứ... nghĩ đến đây, tôi cười chua chát.

Đèn xanh sáng rồi, tôi chậm rãi qua đường. Lúc này, một chiếc Ferrari màu đỏ bên cạnh bỗng thẳng kết lại, tôi vô thức quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Khương Tải Hoán đang ngồi trong xe giơ tay lên vẫy tôi.

Hả? Nhìn thấy anh ta, tôi chột bàng hoàng trong giây lát.

...

“Ha ha, thế giới này đúng là nhỏ quá, em nói xem có đúng không?” Khương Tải Hoán dừng xe bên đường, đi cùng tôi lên trên cầu Đông Hải.

“Xe đó là của anh hả? Nhà anh có tiền không tiêu vào đâu, lại mua xe gì thế! Thật lãng phí quá! Nếu là tôi thì đã quyên tặng tiền cho người nghèo rồi!” Tôi cố gắng chuyển đề tài, muốn để anh ta không có thời gian nhắc lại chuyện tôi thất tình hôm trước.

Đúng! Đúng! Làm như thế đi! Tốt nhất là làm cho anh ta ghét mình! Đừng đến tìm mình nữa mới được!

“Quyên tặng á? Sao em lại nghĩ ra chuyện chỉ thầy cô giáo mới cảm thấy thần kỳ thế? Chẳng lẽ sau này em muốn làm cô giáo hả?” Khương Tải Hoán cười híp mắt hỏi tôi.

“Đúng thế, tôi muốn thành cô giáo đó rồi sao? Lúc đó sẽ chuyên giáo huấn mấy tên tiểu tử thôi không đàng hoàng như các anh!” Tôi còn làm động tác dứ dứ năm dăm.

“Ha ha, không ngờ em còn có mục tiêu vĩ đại như thế! Thế thì phải cố lên nhé!” Khương Tải Hoán cười khà khà vỗ vỗ lên vai tôi.

“Tất nhiên rồi! Yên tâm yên tâm, tôi nhất định sẽ thành công!” Tôi đắc ý hất cằm lên.

“Nhưng mà... căn cứ vào thành tích học tập của em hiện giờ thì, hình như có chút gì đó viễn vông nhỉ?” Khương Tải Hoán nheo nheo mắt nhìn tôi, buông ra một câu chẳng mấy tốt đẹp.

Hả... cái tên này!

“Hứ! Ai... ai nói vậy hả? Sao không thể chứ! Anh không tin thực lực của tôi à?”

“Khà khà... không phải là không tin, là không dám tin thôi.”

“Anh... anh có ý gì hả?!” Tên này, đúng là quá đáng mà!

“DADADA... LULALULA... DADADA...”

Ồi, di động của tôi réo vang, thật mong muốn đó là một thiên sứ có thể cứu tôi ra khỏi tay tên Khương Tải Hoán để đưa tôi đi cho rồi, cái tên này quả thực quả thực quả thực quả thực quá đáng ghét! Hừ hừ...

“Alo! Tôi là Doãn Đa Lâm!”

“Đa Lâm, cậu đang ở đâu thế? Hôm nay là cuối tuần, tụi mình đi chơi nhé!” Tiếng Hiếu Anh to như sấm động từ cái cổ họng văng ra ngoài, xuyên qua ống nghe.

Chơi chơi, con nhóc này lúc nào trong đầu cũng chỉ toàn chơi là chơi! Thật đúng là...! Bộ dạng nó thế này thật có thể tốt nghiệp cấp 3 được chẳng? Hừ... tôi lo cho nó đấy...

“Vậy... hừ... mọi người ở đâu thế?” Tôi nén xuống, nhỏ giọng hỏi, lại lén lút nhìn Khương Tải Hoán đang đi bên cạnh một cái, không ngờ anh ta đang đứng đó xem quyển truyện tranh tôi mua một cách thú vị.

“Đang ở trên cầu Đông Hải, Hiền Chu, còn có Chính Hạo đều ở đây hết nè.”

“Cái gì? Mọi người cũng đang ở trên cầu Đông Hải hả?” Sao lại khéo thế nhỉ? Nhưng, tốt quá tốt quá, hình như nó không nhắc đến Thừa Tâm, không thì đợi lát nữa nếu để cái tên thẳng như ruột ngựa ấy mà nhìn thấy tôi đang ở cạnh Khương Tải Hoán thì... lúc đó tôi cũng chẳng biết cái mạng mình còn giữ được không nữa! Thật khủng bố!

“Ô! Ê, Đa Lâm! Đa Lâm! Nhìn đây nè! Mau nhìn đây!” Lạ thật, giọng nói này hình như không phải từ điện thoại vọng ra, ối! Đó không phải Hiếu Anh sao? Tôi nheo nheo mắt nhìn ra xa, trông thấy Hiếu Anh đang từ phía đông của cầu chạy tới.

“Hiếu Anh! Hây, Hiếu Anh!” Tôi hưng phấn đứng trên cầu gào thét, ai biết được đúng lúc Hiếu Anh nhìn thấy tôi thì mặt cũng biến thành xanh lè.

“Ch... chào anh!” Hiếu Anh nói giọng rất cung kính với Khương Tải Hoán đứng bên cạnh tôi, Khương Tải Hoán cũng gật đầu một cái tỏ vẻ phản ứng lại với lời chào.

“Đa Lâm... sao... sao cậu không nói anh ta cũng đang ở đây? Trời ạ, giờ làm sao đây! Lát nữa là hồngбет ngay!” Hiếu Anh kéo tai tôi thì thầm nho nhỏ.

Hồngбет? Tại sao thế? Tôi nghi hoặc đảo đảo mắt.

“Tớ muốn nói với cậu, nhưng mà... chưa đợi tớ nói thì cậu đã xuất hiện trước mặt tớ rồi, làm sao đây?” Kỳ lạ, sao tôi lại có dự cảm không lành thế này?

“Này, Trịnh Hiếu Anh! Cậu ở đó nói chuyện với ai thế hả?” Quả nhiên, dự cảm của tôi linh nghiệm rồi! Trời ơi, một giọng nói như sấm dội giữa trời quang đặng vắng đến bên tai tôi, thượng đế ơi, Đức Mẹ Maria của con ơi! Sao có thể đùa cợt thế này?

Không... không... không thể chứ!

“Hi! Thừa Tâm... ch... chào...” Tôi quay đầu lại rất không tự nhiên chào hỏi cậu ta.

“...” Thừa Tâm không nói gì, chỉ nhìn tôi một cái, lại nhìn Khương Tải Hoán một cái, sau đó hơi bực tức lại có phần giận dữ quay người đi mất.

Trời ơi! Lần này đúng là tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi! Hu hu hu... buồn chết đi thôi!

“A! Chết tiệt, đúng là xui xẻo! Hừ... cậu... sao cậu không nói tớ biết Thừa Tâm cũng ở đây hả?” Tôi co chân lại đạp Hiếu Anh một cái cho hả giận.

Bây giờ tôi đang rất muốn giết người đây! Woa cha cha cha cha...

“Tớ muốn nói lắm chứ... nhưng mà, tớ chưa kịp nói với cậu, cậu ấy đã xuất hiện rồi, phải không nào?” Hiếu Anh bắt lực ngục ngoắc đầu.

“Trịnh Hiếu Anh à Trịnh Hiếu Anh! Cậu... cậu... cậu bảo tớ phải nói cậu thế nào mới tốt đây...” Trời ạ, tôi giận đến mức không nói nổi lời nào.

A! Đợi đã! Đợi chút! Hiền Chu, Chính Hạo, Hiếu Anh... mấy người đừng đi chứ, sao lại đi hết rồi, này này! ... Thành Vũ Tuyết? Thành Vũ Tuyết sao cũng có ở đây?

Thì ra... Thành Vũ Tuyết cũng ở đây... nhìn thấy mặt cô ta, tôi giống như bị hắt một cốc nước lạnh vào mặt.

Hừ... trời ơi... tôi đúng là thích làm nhiều chuyện nhảm thật đấy, tình tảo chút đi Doãn Đa Lâm! Mà đã không còn là con nhóc khờ khạo bị Thừa Tâm mắng cho đến phát khóc nữa rồi! Ngốc ngốc! Tôi đúng là một con ngốc đại đột mà!

“Em tự đánh vào đầu mình làm gì thế? Còn không mau đi!” Đột nhiên, một bàn tay to kéo kéo cánh tay tôi

“Cái gì? Anh nói gì?” Tôi ngơ ngẩn mở tròn mắt nhìn.

“Anh nói chúng ta cùng đi đi!” Vừa nói, Khương Tải Hoán không đợi tôi suy nghĩ đã kéo tay tôi đi về phía trước.

Này! Đợi... đợi chút đã...

Sàn nhảy...

Đúng thế, từ lúc theo đám bạn vào đây, không khí ở đây cứ thấy kỳ quái thế nào ấy. Tôi không nói đến âm nhạc tức ngực ồn ào, mà là ở bàn của chúng tôi.

Khương Tải Hoán chỉ là vừa uống nước vừa vỗ tay kỳ quặc theo tiết tấu của âm nhạc, lạ thật, tại sao anh ta không uống rượu chứ? Sau đó là Thừa Tâm ngồi đối diện với tôi, gương mặt cậu ấy như núi băng ngàn năm không đổi vậy, cậu ta còn ngồi lì ra quẹt mãi những cây diêm, từ biểu cảm của cậu ấy tôi có thể nhìn ra, người mà cậu ấy nhất định mong muốn được dẫn vật chính là Khương Tải Hoán đang ngồi cạnh tôi... Đương nhiên, Thành Vũ Tuyết vốn không hề đảo mắt về phía tôi lần nào, chỉ dính chặt vào Thừa Tâm uống nước trái cây (xem ra chắc nên cho họ uống cùng một loại “anh em tốt” vạn năng mới đúng)... Hơn nữa, càng kỳ quặc hơn là, cả Chính Hạo lẫn Hiền Chu đều đang lạng lẽ giương mắt lên nhìn tôi, chỉ riêng mình Hiếu Anh đang khiêu vũ cật lực giữa sàn nhảy.

Ông trời ơi, nếu như có thể, ông có thể nói con biết chuyện gì đang xảy ra không? Tại sao con cảm thấy toàn thân đều mọc lông ra thế này?

Hư hu... dự cảm xấu càng lúc càng dữ dội hơn, dường như sắp tới sẽ có chuyện gì đó không lành sắp xảy ra ấy! A men, Thượng đế phù hộ con!

Trong phòng vệ sinh.

Hu... tôi nên sớm vào phòng vệ sinh mới đúng, thật là, sao lại có những việc ngượng ngập đến thế này? Làm gì thế nhỉ, chẳng lẽ bọn họ tưởng tôi cố ý đi bên cạnh Khương Tải Hoán chẳng? Chẳng lẽ tôi điên rồi à? Chẳng qua là, sự việc đã đến nước này rồi, tôi còn có thể mở miệng biện hộ gì nữa...

Rửa mặt tới mấy lần, nhiệt độ cơ thể giảm đi rất nhiều, chết tiệt, mặt tôi sao đỏ thế này? Chắc chắn là do âm nhạc quá ồn và không khí xung quanh rồi đây.

Hừ... tôi chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, tôi... là thế này sao? Suốt gần đây, là Doãn Đa Lâm chẳng sợ gì, việc gì cũng làm được sao? Tại sao tôi lại bắt đầu ngưỡng mộ người như Thành Vũ Tuyết chứ? Là vì Thừa Tâm thích sao?

Không đúng không đúng, giữa tôi và Thừa Tâm mãi mãi cũng chẳng thể, vốn là việc không thể nào... điểm này tôi rõ hơn ai hết!

Nhưng... tuy là thế... tôi vẫn...

Đột ngột, cửa bị ai đó mở ra, chỉ thấy Thừa Tâm ngưỡng ngáp nhìn tôi, sau đó rất miễn cưỡng đứng ở một khoảng cách xa xa tôi, mở vòi nước nóng ra rửa tay (vì đây là phòng vệ sinh nam nữ dùng chung).

Tôi nhìn cậu ta, nhìn thấy dáng cậu ta và Thành Vũ Tuyết đứng cạnh nhau, trong lòng tôi cực kỳ khó chịu.

“Này, cậu đang cố ý trốn tớ đấy à?” Tôi lặng lẽ khóa chặt vòi nước lại, cố gắng kiềm chế tâm tình mình.

Cậu ta chậm chậm quay đầu đi, hoàn toàn phớt lờ tôi.

“Chẳng lẽ cậu không muốn có quà sinh nhật nữa hả?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“...Đồ của cậu tôi không cần!”

Thịch!

“Hàn Thừa Tâm!” Tim tôi như ngừng đập trong phút chốc, hết như có thứ gì đó bị rút ra mất.

“... Nghe không hiểu hả? Thế thì tôi nói thêm lần nữa nhé, Doãn Đa Lâm, tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa, nhìn thấy cậu là tôi rất khó

chịu, nếu như thật sự có thể... tôi thật sự mong muốn không bao giờ nhìn thấy cậu nữa.” Thừa Tâm đứng trước mặt tôi nhấn mạnh như thế.

“Sao cậu lại tàn nhẫn như vậy, cậu thật sự lạnh lùng vậy sao?” Tôi thật không dám tin vào tai mình nữa.

“...Chẳng lẽ cậu rất thích nhìn thấy tôi sao?” Thừa Tâm cố gắng hết sức bình tĩnh nói, nhưng vẫn nhìn ra lửa giận ngùn ngụt.

“...Vậy nên? Là thế sao? Điều cậu muốn nói... chỉ thế thôi sao? Tại sao? Tại sao phải thế này?” Tôi ngậm nước mắt, nhưng tim tôi lại rất đau rất đau.

Đừng, đừng... tôi không cần như vậy, đừng nên như vậy mà...

“Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt thế nữa, tôi sẽ không thương hại cậu đâu... hoặc cậu hy vọng tôi sẽ an ủi cậu à, thế nói sao nhi? Lời dễ nghe chắc? Hay là hẹn hò? Hay là hôn? Ha, cái cậu muốn chỉ là mấy thứ như thế phải không?” Thừa Tâm lạnh lẽo cười, sau đó chẳng đếm xỉa gì nữa, ra khỏi phòng vệ sinh.

Bình!

Cửa phòng vệ sinh bị cậu ta đập ra không thương tiếc.

Tôi lặng lẽ đứng trên nền đất, cảm thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới cứ từng đợt đau buốt lạnh lẽo không ngừng.

Hàn Thừa Tâm, cậu là thằng ngốc hả? Cậu thật sự là thằng ngốc chắc? Tôi không tin là đến tận bây giờ cậu vẫn không hề cảm nhận được điều gì! Cậu nhất định là đang cố ý giả vờ như không hề biết gì!

Tôi cố gắng chùi chùi nước mắt và chớp mũi, không nói gì cũng lặng lặng đi ra.

Thừa Tâm đã trở về bên mọi người, nhìn thấy bộ dạng Thành Vũ Tuyết mỉm cười dịu dàng với cậu ấy, tôi thật muốn lập tức đến đây chết cho ta cho rồi!

“Hàn Thừa Tâm! Cậu phải nói rõ ràng cho tớ!” Tôi chạy đến, hét với cậu ta.

“Đa Lâm... sao... sao thế?” Hiền Chu dường như bị tôi dọa suýt chết, vội vã đứng dậy.

Thừa Tâm chậm chậm ngẩng đầu lên, tôi cảm thấy ánh mắt Thừa Tâm nhìn tôi trừng trừng mang theo sự lạnh lẽo đến thấu xương, thậm chí còn có phần hận thù.

“Doãn Đa Lâm, cậu đang làm gì thế, mau ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn đấy!” Chính Hạo vì hòa khí của tất cả đã kéo tay tôi, nhưng lại bị tôi gạt đi không thương xót.

“Hàn Thừa Tâm, lời cậu nói vừa nãy, nói rõ cho tớ nghe xem!”

“Đủ rồi đó, Doãn Đa Lâm, cậu còn muốn tiếp tục làm tổn thương tôi như thế nữa sao? Hay ho thú vị đến thế à?” Thừa Tâm vẻ mặt chán ghét cúi đầu xuống.

“Tớ không tin, Hàn Thừa Tâm, trừ phi cậu nói ra nguyên nhân không muốn gặp tớ nữa, nếu không tớ sẽ không cam tâm đâu!” Tôi gắng sức giữ cho nước mắt không rơi, không cam chịu yếu hèn hết to.

“Cậu thôi được rồi đấy, Doãn Đa Lâm, cậu đối xử vậy với Thừa Tâm là vì sao chứ? Thật không biết cậu rốt cuộc muốn làm trò gì đây?” Thành Vũ Tuyết đột ngột đứng dậy cản trở tầm nhìn của tôi.

Thành Vũ Tuyết... vì cậu... tất cả là vì cậu!

Nếu như không phải là vì sự xuất hiện của cậu, có thể giữa tôi và Thừa Tâm đã không có khoảng cách xa đến thế! Nói không chừng... Thừa Tâm đã thích tôi từ lâu rồi! Tất cả đều là do cậu hại tôi, tất cả đều do lỗi của cậu!

“Tránh ra! Cậu im lặng cho tôi nhờ! Ở đây không có phần cho cậu nói!” Tôi giơ hai tay ra, đẩy cô ta ra không thương tình.

“Á! Đa Lâm, sao cậu có thể như thế, Thừa Tâm! Đau quá...” Thành Vũ Tuyết ngã xuống khóc không thành tiếng, trời ạ, cô ta đúng là biết diễn kịch đấy! Tôi chỉ đẩy nhẹ cô ta có một cái mà thôi, chỉ nhẹ nhàng thế mà thôi!

“Thành Vũ Tuyết, cậu đừng có giả vờ...” Tôi lạnh lẽo hừ mũi.

“Chát!”

Đột ngột, Thừa Tâm đứng dậy tát tôi một cái không hề do dự.

Sau một lúc lâu, trên má đau rát đỏ bừng lên mới khiến tôi ý thức được rằng Thừa Tâm đã đánh mình.

Sao... sao có thể thế được?

“Thừa Tâm, cậu đang làm gì thế hả?” Chính Hạo và Hiếu Anh kích động cùng la lớn lên, bọn nó căn bản không dám tin vào sự thực.

“Hàn Thừa Tâm! Mà đừng có quá đáng!” Khương Tải Hoán túm lấy cổ áo của Thừa Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi hét.

Thừa Tâm mặt không biểu cảm gỡ bỏ tay Khương Tải Hoán ra, quỳ xuống đỡ Thành Vũ Tuyết.

“Sao rồi? Cậu không sao chứ? Có đi được không?”

Giọng cậu nói với Thành Vũ Tuyết nghe ra rất dịu dàng, tôi cắn chặt môi, nước mắt không dừng được ăng ậng trào ra.

“Doãn Đa Lâm, chúng ta đừng gặp nhau nữa, cho dù là đụng mặt ở trường, tốt nhất cậu cũng giả vờ như không biết tôi đi, sau này đừng đến tìm tôi để về nhà chung nữa, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi, càng không nên làm những chuyện khiến tôi thấy ghét cậu thêm nữa, coi như tôi van xin cậu đấy.” Mỗi một lời Thừa Tầm nói như một con dao rạch từng nhát thật dài vào tim tôi, những vết thương thật dài.

Nói xong, cậu đỡ lấy Thành Vũ Tuyết đứng dậy rồi bỏ đi, Chính Hạo cũng vội vã chạy đuổi theo.

Trong tim, dường như có một thứ gì đó trong phút chốc đã vụn vỡ.

Tôi thật đau lòng quá, Hàn Thừa Tầm... tôi không muốn nhìn thấy hắn ta nữa, Doãn Đa Lâm mà là con ngu, sao mà có thể chờ đợi vô vọng một người như vậy? Bây giờ mà đã hài lòng chưa? Bây giờ mà đã thấy được chân tướng sự việc chưa? Đúng rồi đúng rồi! Chân tướng của sự việc, chính là Hàn Thừa Tầm vốn không hề để ý đến Doãn Đa Lâm đấy!

Tôi hôm nay, cũng coi như đã hiểu rõ hết rồi!

“Đa Lâm... cậu... cậu vẫn khỏe chứ?” Hiền Chu bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Tôi không nói thêm lời nào đẩy nó ra rồi quay người đi ra ngoài, tôi không ngừng bước đi như chạy, không ngừng, tôi cảm ghét bản thân mình thế này, tôi cảm ghét chỉ biết rơi nước mắt... Tôi càng cảm ghét cậu, Hàn Thừa Tầm...

Tại sao, lại đối xử với tôi như thế? Hàn Thừa Tầm, tôi ghét cậu! Ghét cậu nhất nhất nhất!

Sàn nhảy...

Đúng thế, từ lúc theo đám bạn vào đây, không khí ở đây cứ thấy kỳ quái thế nào ấy. Tôi không nói đến âm nhạc tức ngực ồn ào, mà là ở bàn của chúng tôi.

Khương Tải Hoán chỉ là vừa uống nước vừa vỗ tay kỳ quặc theo tiết tấu của âm nhạc, lạ thật, tại sao anh ta không uống rượu chứ? Sau đó là Thừa Tâm ngồi đối diện với tôi, gương mặt cậu ấy như núi băng ngàn năm không đổi vậy, cậu ta còn ngồi lì ra quẹt mãi những cây diêm, từ biểu cảm của cậu ấy tôi có thể nhìn ra, người mà cậu ấy nhất định mong muốn được dẫn vật chính là Khương Tải Hoán đang ngồi cạnh tôi... Đương nhiên, Thành Vũ Tuyết vốn không hề đảo mắt về phía tôi lần nào, chỉ dính chặt vào Thừa Tâm uống nước trái cây (xem ra chắc nên cho họ uống cùng một loại “anh em tốt” vạn năng mới đúng)... Hơn nữa, càng kỳ quặc hơn là, cả Chính Hạo lẫn Hiền Chu đều đang lạng lẽ giương mắt lên nhìn tôi, chỉ riêng mình Hiếu Anh đang khiêu vũ cật lực giữa sàn nhảy.

Ông trời ơi, nếu như có thể, ông có thể nói con biết chuyện gì đang xảy ra không? Tại sao con cảm thấy toàn thân đều mọc lông ra thế này?

Hư hu... dự cảm xấu càng lúc càng dữ dội hơn, dường như sắp tới sẽ có chuyện gì đó không lành sắp xảy ra ấy! A men, Thượng đế phù hộ con!

Trong phòng vệ sinh.

Hu... tôi nên sớm vào phòng vệ sinh mới đúng, thật là, sao lại có những việc ngượng ngập đến thế này? Làm gì thế nhỉ, chẳng lẽ bọn họ tưởng tôi cố ý đi bên cạnh Khương Tải Hoán chẳng? Chẳng lẽ tôi điên rồi à? Chẳng qua là, sự việc đã đến nước này rồi, tôi còn có thể mở miệng biện hộ gì nữa...

Rửa mặt tới mấy lần, nhiệt độ cơ thể giảm đi rất nhiều, chết tiệt, mặt tôi sao đỏ thế này? Chắc chắn là do âm nhạc quá ồn và không khí xung

quanh rồi đây.

Hừ... tôi chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, tôi... là thế này sao? Suốt gần đây, là Doãn Đa Lâm chẳng sợ gì, việc gì cũng làm được sao? Tại sao tôi lại bắt đầu ngưỡng mộ người như Thành Vũ Tuyết chứ? Là vì Thừa Tâm thích sao?

Không đúng không đúng, giữa tôi và Thừa Tâm mãi mãi cũng chẳng thể, vốn là việc không thể nào... điểm này tôi rõ hơn ai hết!

Nhưng... tuy là thế... tôi vẫn...

Đột ngột, cửa bị ai đó mở ra, chỉ thấy Thừa Tâm ngưỡng ngáp nhìn tôi, sau đó rất miễn cưỡng đứng ở một khoảng cách xa xa tôi, mở vòi nước nóng ra rửa tay (vì đây là phòng vệ sinh nam nữ dùng chung).

Tôi nhìn cậu ta, nhìn thấy dáng cậu ta và Thành Vũ Tuyết đứng cạnh nhau, trong lòng tôi cực kỳ khó chịu.

“Này, cậu đang cố ý trốn tớ đấy à?” Tôi lặng lẽ khóa chặt vòi nước lại, cố gắng kiềm chế tâm tình mình.

Cậu ta chậm chậm quay đầu đi, hoàn toàn phớt lờ tôi.

“Chẳng lẽ cậu không muốn có quà sinh nhật nữa hả?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“...Đồ của cậu tôi không cần!”

Thịch!

“Hàn Thừa Tâm!” Tim tôi như ngừng đập trong phút chốc, hết như có thứ gì đó bị rút ra mất.

“... Nghe không hiểu hả? Thế thì tôi nói thêm lần nữa nhé, Doãn Đa Lâm, tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa, nhìn thấy cậu là tôi rất khó chịu, nếu như thật sự có thể... tôi thật sự mong muốn không bao giờ nhìn thấy cậu nữa.” Thừa Tâm đứng trước mặt tôi nhấn mạnh như thế.

“Sao cậu lại tàn nhẫn như vậy, cậu thật sự lạnh lùng vậy sao?” Tôi thật không dám tin vào tai mình nữa.

“...Chẳng lẽ cậu rất thích nhìn thấy tôi sao?” Thừa Tâm cố gắng hết sức bình tĩnh nói, nhưng vẫn nhìn ra lửa giận ngùn ngụt.

“...Vậy nên? Là thế sao? Điều cậu muốn nói... chỉ thế thôi sao? Tại sao? Tại sao phải thế này?” Tôi ngậm nước mắt, nhưng tim tôi lại rất đau rất đau.

Đừng, đừng... tôi không cần như vậy, đừng nên như vậy mà...

“Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt thế nữa, tôi sẽ không thương hại cậu đâu... hoặc cậu hy vọng tôi sẽ an ủi cậu à, thế nói sao nhi? Lời dễ nghe chắc? Hay là hẹn hò? Hay là hôn? Ha, cái cậu muốn chỉ là mấy thứ như thế phải không?” Thừa Tâm lạnh lẽo cười, sau đó chẳng đếm xỉa gì nữa, ra khỏi phòng vệ sinh.

Binh!

Cửa phòng vệ sinh bị cậu ta đập ra không thương tiếc.

Tôi lặng lẽ đứng trên nền đất, cảm thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới cứ từng đợt đau buốt lạnh lẽo không ngừng.

Hàn Thừa Tâm, cậu là thằng ngốc hả? Cậu thật sự là thằng ngốc chắc? Tôi không tin là đến tận bây giờ cậu vẫn không hề cảm nhận được điều gì! Cậu nhất định là đang cố ý giả vờ như không hề biết gì!

Tôi cố gắng chùi chùi nước mắt và chớp mũi, không nói gì cũng lẳng lặng đi ra.

Thừa Tâm đã trở về bên mọi người, nhìn thấy bộ dạng Thành Vũ Tuyết mỉm cười dịu dàng với cậu ấy, tôi thật muốn lập tức đến đây chết cho ta cho rồi!

“Hàn Thừa Tâm! Cậu phải nói rõ ràng cho tớ!” Tôi chạy đến, hét với cậu ta.

“Đa Lâm... sao... sao thế?” Hiền Chu dường như bị tôi dọa suýt chết, vội vã đứng dậy.

Thừa Tâm chậm chậm ngẩng đầu lên, tôi cảm thấy ánh mắt Thừa Tâm nhìn tôi trừng trừng mang theo sự lạnh lẽo đến thấu xương, thậm chí còn có phần hận thù.

“Doãn Đa Lâm, cậu đang làm gì thế, mau ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn đấy!” Chính Hạo vì hòa khí của tất cả đã kéo tay tôi, nhưng lại bị tôi gạt đi không thương xót.

“Hàn Thừa Tâm, lời cậu nói vừa nãy, nói rõ cho tớ nghe xem!”

“Đủ rồi đó, Doãn Đa Lâm, cậu còn muốn tiếp tục làm tổn thương tôi như thế nữa sao? Hay ho thú vị đến thế à?” Thừa Tâm vẻ mặt chán ghét cúi đầu xuống.

“Tớ không tin, Hàn Thừa Tâm, trừ phi cậu nói ra nguyên nhân không muốn gặp tớ nữa, nếu không tớ sẽ không cam tâm đâu!” Tôi gắng sức giữ cho nước mắt không rơi, không cam chịu yếu hèn hết to.

“Cậu thôi được rồi đấy, Doãn Đa Lâm, cậu đối xử vậy với Thừa Tâm là vì sao chứ? Thật không biết cậu rốt cuộc muốn làm trò gì đây?” Thành Vũ Tuyết đột ngột đứng dậy cản trở tầm nhìn của tôi.

Thành Vũ Tuyết... vì cậu... tất cả là vì cậu!

Nếu như không phải là vì sự xuất hiện của cậu, có thể giữa tôi và Thừa Tâm đã không có khoảng cách xa đến thế! Nói không chừng... Thừa Tâm đã thích tôi từ lâu rồi! Tất cả đều là do cậu hại tôi, tất cả đều do lỗi của cậu!

“Tránh ra! Cậu im lặng cho tôi nhờ! Ở đây không có phần cho cậu nói!” Tôi giơ hai tay ra, đẩy cô ta ra không thương tình.

“Á! Đa Lâm, sao cậu có thể như thế, Thừa Tâm! Đau quá...” Thành Vũ Tuyết ngã xuống khóc không thành tiếng, trời ạ, cô ta đúng là biết diễn kịch đấy! Tôi chỉ đẩy nhẹ cô ta có một cái mà thôi, chỉ nhẹ nhàng thế mà thôi!

“Thành Vũ Tuyết, cậu đừng có giả vờ...” Tôi lạnh lẽo hừ mũi.

“Chát!”

Đột ngột, Thừa Tâm đứng dậy tát tôi một cái không hề do dự.

Sau một lúc lâu, trên má đau rát đỏ bừng lên mới khiến tôi ý thức được rằng Thừa Tâm đã đánh mình.

Sao... sao có thể thế được?

“Thừa Tâm, cậu đang làm gì thế hả?” Chính Hạo và Hiếu Anh kích động cùng la lớn lên, bọn nó căn bản không dám tin vào sự thực.

“Hàn Thừa Tâm! Mà đừng có quá đáng!” Khương Tải Hoán túm lấy cổ áo của Thừa Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi hét.

Thừa Tâm mặt không biểu cảm gỡ bỏ tay Khương Tải Hoán ra, quỳ xuống đỡ Thành Vũ Tuyết.

“Sao rồi? Cậu không sao chứ? Có đi được không?”

Giọng cậu nói với Thành Vũ Tuyết nghe ra rất dịu dàng, tôi cắn chặt môi, nước mắt không dừng được ăng ậng trào ra.

“Doãn Đa Lâm, chúng ta đừng gặp nhau nữa, cho dù là đụng mặt ở trường, tốt nhất cậu cũng giả vờ như không biết tôi đi, sau này đừng đến tìm tôi để về nhà chung nữa, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi, càng không nên làm những chuyện khiến tôi thấy ghét cậu thêm nữa, coi như tôi van xin cậu đấy.” Mỗi một lời Thừa Tầm nói như một con dao rạch từng nhát thật dài vào tim tôi, những vết thương thật dài.

Nói xong, cậu đỡ lấy Thành Vũ Tuyết đứng dậy rồi bỏ đi, Chính Hạo cũng vội vã chạy đuổi theo.

Trong tim, dường như có một thứ gì đó trong phút chốc đã vụn vỡ.

Tôi thật đau lòng quá, Hàn Thừa Tầm... tôi không muốn nhìn thấy hắn ta nữa, Doãn Đa Lâm mà là con ngu, sao mà có thể chờ đợi vô vọng một người như vậy? Bây giờ mà đã hài lòng chưa? Bây giờ mà đã thấy được chân tướng sự việc chưa? Đúng rồi đúng rồi! Chân tướng của sự việc, chính là Hàn Thừa Tầm vốn không hề để ý đến Doãn Đa Lâm đấy!

Tôi hôm nay, cũng coi như đã hiểu rõ hết rồi!

“Đa Lâm... cậu... cậu vẫn khỏe chứ?” Hiền Chu bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Tôi không nói thêm lời nào đẩy nó ra rồi quay người đi ra ngoài, tôi không ngừng bước đi như chạy, không ngừng, tôi cảm ghét bản thân mình thế này, tôi cảm ghét chỉ biết rơi nước mắt... Tôi càng cảm ghét cậu, Hàn Thừa Tầm...

Tại sao, lại đối xử với tôi như thế? Hàn Thừa Tầm, tôi ghét cậu! Ghét cậu nhất nhất nhất!

“Đa Lâm, đừng như thế nữa, năn nỉ cậu đừng thế nữa có được không, cậu để Tải Hoán tiền bồi đến đây được không, anh ấy quả thật rất lo cho cậu đó!” Hiền Chu đứng một bên nhẹ lắc lắc vai tôi.

Thật à? Lo cho tôi... vậy sao?

“Này, Lý Hiền Chu! Nào cậu bị úng nước hả? Tại sao lại kêu tên đó tới, nếu không phải vì hấn ta thì sự việc đâu đến nỗi thế này, rốt cuộc cậu có phải là bạn gái của Chính Hạo không vậy? Tại sao đến cả việc này cậu cũng không biết?! Thừa Tầm ghét tên đó, Thừa Tầm không thích tên đó! Sao cậu có thể nói giúp cho tên đó vậy hả?!” Hiếu Anh đứng bên kia bất mãn trách móc Hiền Chu.

“Cái gì? Cậu nói nào tớ úng nước hả? Này, Trịnh Hiếu Anh, cậu nói thế là ý gì đó?! Tại sao không thể để anh Tải Hoán đến đây?! Rõ ràng là lỗi của Thừa Tầm, rõ ràng là Hàn Thừa Tầm không đúng! Sao có thể vì bạn gái mà đánh người bạn thân nhất lớn lên bên mình từ nhỏ chứ?! Làm người không thể như thế! Là Thừa Tầm không đúng!”

“Này! Lý Hiền Chu! Nha đầu cậu rốt cuộc là có chuyện gì hả? Cậu đừng có mà ở đây thổi gió vào lửa đi! Việc không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu!”

“Tớ thổi gió vào lửa hả?! Trịnh Hiếu Anh, hôm nay cậu phải nói rõ ràng cho tớ! Tớ làm sao có thể là đũa thổi thêm gió vào lửa chứ! Này! Cậu nói rõ cho tớ nghe xem nào!”

“Ê! Ôn... ôn chết đi... câm miệng! Hai người câm miệng hết! Thật là... hai người có thể yên lặng chút được không, tớ... tớ sắp phiền đến chết rồi đây...” Người trong quán rượu đã đông đúc ồn ào quá thế rồi, bị hai đũa nó léo nhéo thêm, đúng là biến thành tổ chim sẻ.

“Này này này, đừng uống nữa Đa Lâm, cậu thật muốn để mình biến thành ngàn ly không say hả? Cậu đã uống hết bốn chai rồi đấy, cứ thế

này cậu sẽ uống đến chết mất! Cố tỏ ra mạnh mẽ cũng phải có giới hạn chứ!” Hiểu Anh vừa nói vừa cướp lấy chai rượu của tôi.

“A! Không cần, tránh ra đi! Tớ muốn uống đây, hai người các cậu đừng có cản trở tớ, tớ không tỏ vẻ kiên cường! Tớ càng ghét người khác cứ giảng đạo lý bên tai tớ!” Tôi liều mạng giữ chặt chai rượu trong lòng, chết cũng không buông tay.

“Đa Lâm, cậu không nên đối xử với Thừa Tâm như thế, cậu có biết không, toàn bộ sự việc đều là do cậu đã làm sai, là cậu không đúng, việc này là do cậu không đúng đây... Cậu không nên đi quá gần với Khương Tải Hoán như thế!” Hiểu Anh trách cứ.

“... Cái gì?! Cậu đang nói gì thế hả? Ha ha, cái gì chứ...” Tôi cố ý làm ra vẻ không hề biết gì, vì chỉ có như thế thì tôi mới có thể không khóc ngay lúc ấy.

Đi sát bên Khương Tải Hoán? Ha, chẳng lẽ tất cả chuyện này, là do lỗi của tôi sao? Là do tôi làm sai sao?

“Được rồi, Hiểu Anh, cậu đi đi, tớ sẽ đưa Đa Lâm về nhà.”

“Vậy tớ đi trước đây, Hiền Chu chỉ mình cậu có sao không đó? Nếu không được thì cậu gọi điện thoại cho Chính Hạo đi nhé, tốt nhất vẫn là đừng nên gọi xe, lỡ như Đa Lâm nôn ra trên xe thì tệ lắm!”

“Ừ, được rồi, làm thế đi!”

...

...

“Hừ... cái đồ ngốc này, làm gì mà uống nhiều thế chứ, cậu thấy tớ cũng cậu nổi hả? Cậu cứ ở đây đợi, tớ đi gọi điện thoại cho Chính Hạo, thật

là, cái di động chết tiệt lại hết pin! Đa Lâm, này, Đa Lâm, cậu có nghe không đấy?”

“Biết rồi! Tớ biết rồi!” Tôi ôm chặt đầu, nóng nảy trả lời.

“Thật không đi cùng tớ sao? Đa Lâm, tớ không yên tâm cậu ở đây một mình, không thì cậu cùng với tớ đi gọi điện thoại đi!”

“Mau đi, cậu mau đi đi, tớ muốn nhanh chóng về nhà! Đừng làm nhảm nữa!”

“Thật tình cậu không sao chứ? Thế này vậy, Đa Lâm, nếu có thằng khốn nào dám đến gần cậu, cậu nhổ nước bọt vào hắn, sau đó mắng hắn cật lực vào, tớ đang ở trong sảnh gọi điện thoại gần đó thôi, lúc đó cậu nhất định phải la lớn lên, tớ sẽ chạy vào ngay!”

“Biết rồi! Cậu phiền quá đi! Mau đi đi, mau đi nhanh đi!” Hiền Chu sao mà nhảm nhí thế, Chính Hạo à, cậu chắc chắn cần Hiền Chu chứ? Tội nghiệp quá đi!

“VẬY TỚ ĐI NHÉ!”

“Ừ! Ừ...”

Nhìn bóng Hiền Chu càng lúc càng nhỏ dần, nước mắt tôi từ nãy vẫn cứ cố nuốt vào cũng đã tuôn trào ra. Giờ mới hiểu được thế nào gọi là “sợ người dò hỏi, cố gượng mỉm cười”.

Hàn Thừa Tâm, tên thô nhép vừa không chín chắn, tri thức lại thấp kém như cậu, cậu thật đã khiến tớ đau lòng quá rồi, được thôi, được thôi! Chúng ta từ nay về sau cũng chẳng cần gặp nhau nữa! Cậu đi đường dương quan của cậu, tớ đi cầu độc mộc của tớ, chúng ta từ bây giờ không ai dính vào chuyện của ai! Chẳng ai phải nói chuyện với ai nữa! Chúng ta một dao cắt đôi triệt để đi!

“Hu hu... hu oa oa! Hu hu oa oa!” Tôi gục xuống khóc như một đứa trẻ.

Đúng, Doãn Đa Lâm, khóc xong rồi thì tất cả đều kết thúc, tôi sẽ không hy vọng bất cứ điều gì ở cậu nữa, tôi sẽ quên sạch quên hết về cậu, tôi cũng sẽ quên cuộc sống sau này của cậu luôn, tôi phải quên cậu, quên hết toàn bộ về cậu! Tôi sẽ sống thật tốt, tôi sẽ sống thật vui vẻ, cậu cũng có thể mãi mãi ở bên cạnh Thành Vũ Tuyết của cậu, sẽ chẳng có ai phá hoại hai người nữa đâu! Về sau cứ tồ tộ thế nhé! Về sau cứ như cậu muốn đi, chắc cậu vui lắm hả!

Hu hu hu hu... hu hu hu...

“Này, chị Đa Lâm, có còn nhớ em không?” Một bóng cao lớn đột nhiên che mất ánh sáng trước mặt tôi.

“Ai vậy? Tránh ra! Đừng đến làm phiền tôi!” Tôi ngừng khóc, thờ ơ ngẩng đầu lên hỏi.

“Sao mà trốn ở nơi này một mình khóc hu hu vậy? Hà hà, chuyện gì mà đau lòng quá vậy?” Giọng nói ngọt xớt đáng ghét, đáng ghét! Phiền chết đi được!

“Tôi khóc chuyện tôi, liên quan gì đến cậu?” Tôi ngoảnh đầu đi, không thèm để ý đến cái người gớm ghiếc buồn nôn này nữa.

“Ta nói chị Đa Lâm à, không phải là không nhớ em đấy chứ, thế mà em cứ ngày đêm nhung nhớ chị! Chị làm thế là quá vô tình đó!”

Hử... hình như đã gặp tên này ở đâu rồi thì phải, ồ... chắc là con chim sẽ ồn ào lần trước gặp ở phòng chơi bi-da chứ nhỉ, cười híp cả mí, hử! Tôi ghét nhất loại không đứng đắn như thế!

Ồn ồn ồn! Đúng là ồn chết đi! Mẹ cậu ta nhất định không biết cậu ta ngốc nhỉ?

“Ồ, tôi nhớ ra bộ dạng cậu rồi, được rồi, như thế đã được chưa? Nên cậu đi nhanh cho tôi nhờ! Tâm tình tôi hôm nay quả thực không tồi tệ như bình thường đâu!” Tôi lạnh lùng phát ra mấy câu.

“Hãy hãy, tâm tình không tốt hả? Làm gì mà khóc đến thành ra thế này? Có phải bị bạn trai hất đi rồi không?” Cái thằng này quả nhiên không tốt như tưởng tượng, còn dám quỳ xuống trước mặt tôi nữa chứ.

Bây giờ tôi thật muốn cho hắn một đấm quá! Để cho cái tên chim sẻ lái nhái này chết cho rồi!

“Xin cậu ngậm cái mồm thôi cậu lại!”

“Ái chà, ta nói chị Đa Lâm xinh đẹp của tôi ơi, đừng hung dữ mãi thế, thật may hôm nay em cũng đá bạn gái em rồi, như vậy em có thể an ủi chị Đa Lâm nhỉ, chị nói xem thế có được không?” Tên đó vừa nói vừa ôm vai tôi.

“Tốt nhất là cậu tránh xa tôi ra, bỏ ngay cái tay dơ bẩn ra!” Tôi chỉ có thể miêng mồm dữ tợn thế thôi, vì tôi đã chẳng còn sức lực dư thừa nào để đối phó với tên sói háo sắc này nữa.

Hu hu! Sao tôi lại xui xẻo thế này! Tại sao cứ gặp nhau những chuyện phiền phức thế chứ! Quả thực là quá đáng mà! Lão già thượng đế, sao ông cứ khiến tôi không sống nổi thế này?!

“Đừng thế mà, chị Đa Lâm, chúng mình đi đi, tìm chỗ nào vui vẻ một tí, chị nói xem có được không?”

“Tôi nói cậu bỏ cái tay dơ bẩn của cậu ra, chẳng lẽ cậu nghe không hiểu hả?! Cái tên ngu ngốc này!”

“Chị Đa Lâm, tốt nhất chị đừng nói nữa, cứ hung dữ thế này, đừng làm em tức đấy nhé!”

“Cậu bỏ tôi ra, đừng đụng vào tôi, cái tên ruồi nhặng buồn nôn này! Mau bỏ tôi ra, đồ súc sinh, đồ yêu quái!” Tôi giăng mạnh tay hẳn đang ôm tôi ra.

“Này, đồ gái hư, cô rửa sạch miệng mồm đi, cẩn thận đừng có chọc tức tôi!” Vừa nói, cái tên vừa hiện nguyên hình này giáng cho tôi một bạt tai.

Chết tiệt, Thừa Tầm đánh ta thì coi như xong rồi đi, nhưng sao cái loại như người mà cũng đòi như Thừa Tầm hả? Người dựa vào đâu mà đánh ta? Người lấy tư cách gì chứ? Đúng là khiến người ta buồn nôn!

“Tránh ra! Mau tránh ra! Cái tên này mi đi chết đi! Chết đi!” Tôi đứng dậy dùng hết sức lực đập cho hắn ta một phát, sau đó liều mạng xông về phía trước.

“Cái con nha đầu chết tiệt, dám đá tôi à!” Vừa nói, hắn vừa nhào tới tóm lấy tôi kéo vào một khu tối om om.

“Phịch...”

“Bỏ ta ra, nếu người không bỏ ra thì người chết chắc! Cái tên súc sinh, người đi chết đi! Còn không mau thả ta ra hả?” Tôi bị hắn đè lên người, liều mạng vật lộn.

“Câm miệng! Đừng có la nữa! La nữa là tôi đánh cô đó!”

“Thằng nhóc thôi tha, xem ra người không biết ta là ai hả, nếu người mà biết, người đúng là chết chắc rồi! Còn không mau thả ta ra! Ta nói người thả ta ra, cái thằng này...”

“Hà hà, đương nhiên tôi biết cô là ai rồi, cô không phải là Doãn Đa Lâm sao, chẳng phải là người ở sát bên với lão đại Hàn Thừa Tâm ở trường mấy người à! Ha ha, cái gì mà thanh mai trúc mã chứ, mấy cái đó đều là do cô tự dát vàng lên trên mặt thôi!” Tên đó cười hi hi mà nói thế.

“Hiền Chu! Chính Hạo! Hiếu Anh! Ối! Ối ối!” Tôi gần như đã gọi ra hết những cái tên mà mình đã biết rồi, nhưng chưa đợi tôi kêu cứu thành công thì tên đó đã dùng tay bịt chặt miệng tôi lại.

Áo ngoài của tôi đã bị hắn ta vứt sang một bên, ngoài việc giương mắt lên ngó tên đó đang cời đồ của tôi ra thì tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa cả. Tên thối tha! A a! Ta sẽ không tha cho người đâu, ta sẽ làm cho người hối hận! Ta nhất định sẽ giết chết nhà người!

Chết tiệt, bây giờ cái tên đó đang dùng hai bàn tay bấn thiêu cời móc áo lót của tôi, tôi ra sức lắc mạnh đầu, mong thoát ra khỏi cái tay to đùng đang bịt chặt miệng tôi.

“A! Đau quá! Chết tiệt, nha đầu này cô dám cắn tôi hả? Xem tôi đánh chết cô không!” Vừa nói hắn vừa tức giận giơ tay lên.

“Người đánh là ngon lắm đấy! Đợi hôm nay qua rồi, đợi mấy ngày sau xem, ta dám bảo đảm người sẽ chết rất thảm đó!” Tôi trừng mắt nhìn hắn.

“Cái gì? Cô tưởng nói thế sẽ làm tôi sợ chắc? Cô có chống cự cũng chẳng có ai đâu, sẽ chẳng ai đến cứu cô đâu, tôi sẽ khiến cô không dám nói chuyện này ra... tôi là con trai, cô là con gái đấy nhé, nói ra rồi không sợ mất mặt hả?” Cái tên mặt người dạ thú này dương dương đắc ý vuốt ve khuôn mặt yêu quý của tôi.

“Hiền Chu! Chính Hạo! Hiền Chu! Mau đến đây! A hư...” Nhắm lúc hắn phân tâm, cuối cùng tôi cũng đã ngoác to miệng ra kêu cứu.

“Chết tiệt! Cái con nha đầu không biết trời cao đất dày này, chẳng lẽ muốn tôi đánh cô thật hả?”

Thừa Tâm, Thừa Tâm, bây giờ cậu đang ở đâu, cứu tớ với, Thừa Tâm, mau đến đây đi... Thừa Tâm, mau đến cứu tớ với!

“Đa Lâm, là cậu hả? Cậu ở đâu? Đa Lâm!” Là giọng của Hiền Chu!

Tôi đã tỉnh rượu ra nhiều, tôi cố gắng thoát khỏi tay hắn, dùng toàn bộ sức lực la lớn: “Hiền Chu! Đừng đến đây, mau đi gọi điện thoại! Gọi cho Thừa Tâm! Cậu đừng đến đây! Đi gọi điện thoại cho Thừa Tâm mau! Nhanh lên, đừng đến đây...”

Tên đó bắt đầu luống cuống, một nắm tay hươ về phía tôi, vội vã đứng dậy, hoảng loạn không biết nên làm gì.

“Này, cô đúng là, đúng là thanh mai trúc mã của Hàn Thừa Tâm hả? Hử? Cô đúng là thanh mai trúc mã của hắn sao?” Tên đó đột nhiên chồm tới hỏi liên tục.

“Phụt!” Tôi gạt tay hắn ra, đồng thời nhổ cho hắn một bãi nước bọt.

“Nha đầu chết tiệt, tính cách sao vừa hư hỏng vừa xấu xa thế này! Tôi hỏi cô có phải thanh mai trúc mã của Hàn Thừa Tâm không?! Có phải là bạn gái của hắn ta không?! Rốt cuộc là có phải không? Hả? Cô trả lời tôi nhanh đi!”

“Sao? Thế thì sao hả? Không phải thì sao? Đừng có nhắc đến tên Thừa Tâm bằng cái miệng thối của người, loại như người không xứng! Không xứng! Hừ! Ta nói rồi, đợi qua ngày hôm nay, ta nhất định sẽ khiến người chết rất thảm, đến lúc đó, cho dù người có quỳ xuống trước mặt ta xin tha thì cũng vô ích! Ha ha ha ha! Người sẽ chết rất khó coi!”

“Này! Cô... có đem việc hôm nay kể Hàn Thừa Tầm nghe không hả? Chắc là không, đúng không? Có nghe chưa, nếu cô nhận lời tôi không kể hẳn nghe, tôi sẽ tha cho cô! Có nghe rõ chưa hả? Hả?!” Hẳn căng thẳng nắm lấy tôi lắc mãi không ngừng.

“Hứ! Sao, người sợ rồi à?”

“Nha đầu chết tiệt, tôi hỏi cô có nghe rõ chưa?”

“Ta đâu có dễ dàng hiền lành thế, cho dù ta không báo với Thừa Tầm thì sau này người cũng chẳng sống yên ổn được ngày nào đâu! Ta nhất định sẽ khiến người chết rất thảm! Ta dám bảo đảm đấy!”

“Được rồi, cứ thế nhé, cô tuyệt đối không được nói cho Hàn Thừa Tầm biết! Hứa thế đi nhé! Có nghe chưa?! Không được nói với hẳn!” Vừa nói, hẳn ta vừa lồm cồm đứng dậy, chạy huỳnh huých mất dạng.

Hừ... mấy dạng như tên này, đều sợ Thừa Tầm đến thế à? Đúng là buồn cười... cái tên Thừa Tầm đó chẳng qua chỉ là biết đánh lộn mạnh bạo hơn chút xíu thôi mà...

Nhưng tên nhóc đó hồi học cấp hai đến cả học sinh tiểu học cũng không dám đánh, đến cấp ba thì đã trở thành ma vương rồi, haizzz! Tại sao đến giờ phút này tôi vẫn không buông hẳn ra được nhỉ? Tôi phải làm sao mới quên được hẳn đây? Không không, tôi không muốn cứ đau khổ mãi nữa! Tôi nhất định sẽ làm được, tôi nhất định sẽ quên được hẳn... Thừa Tầm, chúng ta thật phải thế sao? Tớ không muốn như thế này đâu...

“Đa Lâm... Đa Lâm! Cậu có ở đây không? Cậu ở đâu?”

Là Hiền Chu!

Tôi lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía xa xa gần chỗ gọi điện thoại có một bóng người mờ mờ. Tôi loạng choạng lồm cồm bò dậy, vui mừng

chạy về phía trước.

“Hiền Chu! Hiền Chu! Tớ ở đây!”

Hiền Chu mở to đôi mắt đỏ quạch lên, đáng vẻ không – tin – nổi chạy đến.

“Đa Lâm! Xin lỗi! Hu hu! Xin lỗi, tớ sợ quá, quả thực rất sợ!” Hiền Chu ôm chặt lấy tôi khóc mãi không ngừng.

“Ngốc quá, khóc cái gì chứ, chẳng phải là tớ không việc gì sao, được rồi được rồi, tớ không sao mà...” Tôi không biết vì sao cũng khóc to lên, nếu nói gặp chuyện thế này mà không sợ hãi thì tôi làm không nổi.

Quả thật... quả thật sợ khủng khiếp...

“Chính Hạo đâu? Chính Hạo chưa đến hả?”

“Không... huhu... điện thoại cậu ấy gọi mãi không được, Đa Lâm, vừa nãy tớ gọi điện cho Thừa Tâm, cậu ấy rất kỳ quặc!” Hiền Chu quệt nước mắt nhìn thẳng mắt tôi nói.

“Kỳ quặc? Là sao?”

“Tớ gọi điện thoại báo cậu ta, nói cậu bây giờ gặp nguy hiểm, muốn cậu ấy tới cứu cậu ngay, nhất định phải đến... nhưng mà... nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Ai mà biết cậu ta tự nhiên cười trong điện thoại, còn hát nữa, sau đó cúp điện thoại của tớ, tớ... lúc tớ gọi lại thì cậu ta khóa luôn máy.” Hiền Chu hơi hoài nghi nói thế.

“Cái gì?” Tôi không dám tin tai mình nữa, sao lại thế được? Không... không thể, Thừa Tâm nhất định phải rất tức giận, cậu ấy sẽ không đối xử

thế với tôi...

Tôi gặp nguy hiểm, cậu ấy sẽ không thờ ơ với tôi, càng không thể hát hò! Nhưng mà, nhưng mà tại sao... Hiền Chu sẽ không gạt tôi đâu!

“Tớ không biết nữa, Đa Lâm, trong điện thoại rất ồn ào, hình như tớ còn nghe thấy giọng Chính Hạo nữa, tớ nghĩ Thừa Tâm chắc đã uống say quá rồi, nhất định là thế, Đa Lâm! Cậu đừng buồn, Thừa Tâm nhất định là đã uống quá nhiều rồi!” Hiền Chu an ủi tôi đang thần thờ, sau đó lại khóc.

“Ừ... tớ biết rồi... biết rồi... chắc là vậy!” Tôi cắn môi lại, lí nhí nói, bây giờ tôi đã chẳng còn có cảm giác gì nữa rồi, thì ra là thế đấy, cho dù tôi có chết thì cậu ấy cũng sẽ không thèm nhìn tôi một cái, cậu ấy sẽ chỉ đứng một bên lạnh lùng không chút động lòng thôi.

Nhưng mà... trước đây khi tôi gặp chuyện bực bội hay phiền phức, Thừa Tâm luôn là người đầu tiên lao đến bên tôi để bảo vệ mà! Cho dù thế nào, cậu ấy nhất định sẽ luôn là người bảo vệ tôi... nhưng... tại sao lần này cậu ấy không đến? Tại sao không đến chứ? Cậu ấy đối với tôi... chẳng lẽ đến cả một chút tình cảm cuối cùng cũng không có nữa sao?

Thừa Tâm... sẽ không lạnh lùng thế đâu... đúng không?

“Đa Lâm, cậu đang khóc hả?”

“Không, tớ đâu có khóc.” Nhưng thứ mặn mặn rơi xuống miệng tôi là gì đây?

“Đa Lâm, đừng như thế có được không, Thừa Tâm cậu ấy nhất định là đã uống say rồi, thật vậy đó, cậu đừng buồn...”

“Không sao đâu, tớ không sao mà, tớ sẽ không khóc đâu, sẽ không bao giờ khóc nữa... Tớ sẽ không khóc vì cậu ta nữa...” Sẽ không... sẽ không rơi nước mắt vì Thừa Tâm nữa.

Tối hôm đó, tôi ngủ lại nhà Hiền Chu, ngày chủ nhật hôm sau cũng ở bên Hiền Chu, chúng tôi cùng xem một cuốn băng video mượn về, còn xem buổi diễn ca nhạc phát lại của Rain nữa, nếu không phải là có Hiền Chu ở bên cạnh, tôi bây giờ, sợ rằng đã gieo mình tự tử dưới cầu Đông Hải rồi.

Hàn Thừa Tâm, tại sao cậu phải đối xử thế với tôi? Làm tổn thương tôi, cậu thấy vui lắm phải không?

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thừa Tầm, Cậu Ở Đâu?

Hôm nay cũng là một buổi sáng sớm như bình thường.

Chẳng có gì thay đổi, vẫn yên tĩnh như trước kia...

Nhưng tại vì sao mà trong lòng tôi vẫn cứ hoảng hốt, kỳ lạ thật, chẳng có chút cảm giác an toàn nào cả.

“Đa Lâm, cậu nói xem nghỉ học rồi bọn mình đi đâu chơi cho vui đây? Trước tiên về nhà tớ ăn cơm là được, mẹ tớ nói sẽ làm mì lạnh thịt bò cho bọn mình ăn đó! Hà hà!” Hiền Chu hai ngày nay vẫn cố sức làm cho tôi vui, thật biết ơn nó quá.

“Ừ.” Tôi miễn cưỡng cười lên một cái, thực cảm thấy mình càng lúc càng giống một con ngốc.

Vừa bước vào phòng học, tôi đã nhìn thấy Thành Vũ Tuyết đang nghiêm túc học hành ở bên kia, thấy tôi đến, cô ta chỉ đảo mắt nhìn tôi một cái đầy khiêu khích, quả thật không biết cô ta vốn là loại người như vậy, nhưng tôi vẫn sẽ đồng ý giao Thừa Tầm cho cô ta, haizzz, tôi đúng là một con ngốc.

Trời ạ, đáng chết thật, chẳng phải đã nói rằng sẽ quên rồi sao, sao cứ nghĩ mãi đến thế này, ngốc ời là ngốc... Doãn Đa Lâm là đứa ngu ngốc nhất, chính thế mà, “đại trượng phu hà hoạn vô thê” (đại trượng phu có tai

nạn nào mà không có vợ ở bên), ví như tôi là đóa hoa tươi còn sợ không tìm ra phân bò à?

Đúng đúng, quên Thừa Tâm đi! Để cho hẵn ta cũng tự do đi!

“Đa Lâm!” Tiếng Chính Hạo vang lên từ ngoài phòng học, tiếp theo là bóng Hiếu Anh hoảng hốt chạy vào.

“Có thật là có chuyện đó không? Đa Lâm, có thật là xảy ra chuyện đó không?” Mắt Chính Hạo đỏ đỏ, dường như sắp lồi ra ngoài.

“Cái gì, Chính Hạo, cậu đang nói gì vậy?” Tôi nhất thời cảm thấy kỳ quặc khó hiểu.

“Xin lỗi, Đa Lâm, nếu hôm đó tớ và Hiền Chu cùng đưa cậu về nhà... có lẽ sẽ không xảy ra...” Hiếu Anh cúi thấp đầu không nói nữa.

“Hư! Chết tiệt! Cái thằng khốn đó dám... tớ... bây giờ tớ đi nói với Thừa Tâm đây!” Vừa nói, Chính Hạo vừa tức giận chạy đi.

Nhìn theo bóng Chính Hạo biến mất, Hiếu Anh dường như muốn nói gì đó, nhưng lại thờ dãi một cách bất lực.

“Ai... nói... vậy...? Sao mà...” Hiền Chu như không tin nổi việc lại lan đi nhanh đến thế.

“Không biết, nhưng trong trường có rất nhiều người biết đó.”

“Được rồi, chẳng có gì to tát cả, tớ không sao mà, Hiếu Anh, cậu mau về đi, sắp vào học rồi đó.” Biểu lộ duy nhất của tôi là cười ngốc nghếch.

“Đa Lâm, Thừa Tâm cậu ấy... tớ... tớ...” Vẻ mặt Hiếu Anh dường như rất đau khổ, giống như có chuyện gì đó không lành đã xảy ra, biểu cảm của nó như thể trăm năm cũng khó gặp một lần.

“Thừa Tâm thế nào?” Hiền Chu nhìn tôi một cái rồi hỏi Hiếu Anh.

“Thừa Tâm... Thừa Tâm cậu ấy đi rồi.” Giọng Hiếu Anh rất nhẹ rất nhẹ, nhưng tôi vẫn nghe thấy.

“...” Tim run lên thật dữ dội, tôi lặng lẽ thả rơi cặp xách trong tay xuống, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Hiếu Anh.

“Cậu vừa nói Thừa Tâm sao cơ? Đi rồi? Là ý gì?” Tôi không dám tin, hỏi lại.

Tại sao lại nói thế? Thừa Tâm đi rồi? Là sao? Cậu ấy đi đâu? Tại sao lại đi đột ngột thế? Bao nhiêu suy nghĩ chạy rần rật trong đầu tôi.

“Đúng, đi hôm qua rồi, hình như... nghe nói là đi nước ngoài, đi với bố mẹ cậu ấy, nói là muốn ở lại đó một thời gian...” Vừa nói Hiếu Anh vừa bịt miệng khóc nức lên, nhưng ánh mắt của nó thật lạ lùng, sao lại giống như đang nói dối? Đúng, có lẽ là đang nói dối!

Trong này nhất định có nguyên nhân nào đó mà tôi không biết... đi nước ngoài? Không thể, sao vậy chứ... quá kỳ lạ, tại sao Thừa Tâm phải đi nước ngoài? Trong này nhất định có nguyên nhân gì đó để tôi không biết được! Nhất định phải có nguyên nhân gì đó! Không thể... Thừa Tâm không thể không nói lời nào mà bỏ đi được...

Sao... sao lại thành ra thế này?

“Cậu đang lừa tớ hả? Hiếu Anh à, cậu đừng đùa như thế với tớ! Nói đùa thế với tớ là để tớ vui hả? Chẳng vui chút nào đâu, ấu trĩ lắm đó! Thật quá ấu trĩ! Được rồi, được rồi, Thừa Tâm bây giờ đang ở đâu? Chắc chắn là cậu ấy vì muốn tớ tha thứ cho nên mới làm thế này, đúng không? Trịnh Hiếu Anh, cậu nói với tớ là cậu đang đùa đi, tất cả những gì cậu nói là giả, phải không? Cậu đang gạt tớ có phải không?”

“... Là thật sao? Thừa Tâm cậu ấy...” Thành Vũ Tuyết đột ngột đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, gương mặt đầy vẻ ngơ ngác và nghi ngờ.

“Tại sao cậu ấy phải đi? Sao lại đi đột ngột thế chứ? Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì hả...” Hiền Chu bịt lấy miệng hỏi Hiếu Anh liên tiếp.

“... không biết... tớ chẳng biết gì cả, đừng hỏi nữa... Thừa Tâm... tớ nhận lời cậu ấy là sẽ không nói rồi...” Hiếu Anh bịt chặt hai tai, ra sức lắc đầu.

“... Thừa Tâm bây giờ đang ở trong lớp chứ hả? Há? Cậu ấy đang ở trong lớp phải không?” Tôi dờ dẩn đứng tại chỗ ngồi của mình, người run lên bần bật.

“... Đi rồi, cậu ấy đi nước ngoài rồi...” Giọng Hiếu Anh vừa nhẹ vừa mơ hồ.

“Lừa gạt! Cậu lừa tớ! Thừa Tâm cậu ấy sẽ không bỏ rơi mình tớ ở lại! Cậu ấy đã nói rồi, bọn tớ đã hứa với nhau rồi! Trước đây rất lâu đã hẹn với nhau thế rồi! Bọn tớ vẫn luôn giữ lời! Chỉ cần bọn tớ đều không kết hôn thì sẽ luôn luôn ở bên nhau! Cậu có biết không? Cậu nhất định là không biết! Nên cậu đừng có lừa tớ nữa! Tớ sẽ không tin cậu đâu! Bất chấp là ở đâu, bất chấp Thừa Tâm ở đâu, tớ cũng sẽ tìm cho ra cậu ấy!” Vừa nói, tôi vừa đẩy Hiền Chu và Hiếu Anh đang đứng cản trước mặt tôi ra để lao ra ngoài.

Thừa Tâm... Thừa Tâm... Thừa Tâm...

Tôi không biết mình đang làm gì nữa, chỉ biết những giọt nước mắt to như hạt đậu bắt đầu tuôn mãi không ngừng, đây không phải sự thật... không thể không thể... Ai cũng có thể bỏ rơi mình, chỉ có cậu ấy là không được! Chỉ mình cậu ấy là không được!

Đây là mơ sao? Nhất định là tôi đang mơ rồi! Nếu là giấc mơ thì, làm ơn, hãy để tôi nhanh chóng tỉnh dậy đi, hãy để tôi mau tỉnh dậy!

“Bình!” một tiếng, tôi thở hỗn hển mở toang cánh cửa phòng học của Thừa Tâm, tất cả mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn tôi.

“Có chuyện gì à?” Bà cô đeo kính như một sách đứng trên bục nhìn tôi kỳ dị.

“Hàn Thừa Tâm... xin hỏi Hàn Thừa Tâm, cậu ấy...” Lời tôi nói đã trở nên cứng đờ, tôi không biết phải nói thế nào.

“Ồ, tìm Hàn Thừa Tâm hả? Cậu nhóc đó không còn ở đây nữa, bị thôi học...”

Chưa đợi cô nói xong, tôi đã bùm miệng chạy ra ngoài, tất cả học sinh loạn như cái tổ bắt đầu bàn tán ầm ĩ, nhưng tôi đã không còn chịu nổi nữa.

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy mặt mình nóng nóng. Hàn Thừa Tâm... Hàn Thừa Tâm, cậu thật đã đi rồi sao? Tại sao không nhìn mình một cái mà đã đi rồi, tại sao lại thế hả? Tại sao lại đột ngột thế chứ? Tại sao không nói với mình tiếng nào? Tại sao không đợi sự đồng ý của tớ hả?

Đồ lừa dối! Cậu là đồ đại lừa gạt!

Cậu có biết là không có cậu tớ sẽ không sống nổi một ngày nào không... cầu xin cậu đó, nói cho tớ biết tất cả đều là trò lừa gạt được không? Nhất định là đang lừa phỉnh tớ, tớ không tin đâu, không tin chút nào hết! Cho dù thế giới này tuyệt diệt, cho dù địa cầu này tuyệt diệt, cậu cũng sẽ không rời xa tớ đúng không?

Chúng mình sẽ luôn ở bên nhau! Chúng mình sẽ mãi mãi không xa rời nhau!

Đúng không?

Đúng không hả? Cậu nhận lời tớ rồi, chúng mình đã hứa với nhau rồi!
Sao cậu có thể nói lời mà không giữ lời...

“Taxi!”

“Đến An Linh Động!”

“An Linh Động?”

“Phải phải, xin chú chạy nhanh lên!”

Bên ngoài mưa lất phất rơi, tí ta tí tách rơi trên khung kính cửa sổ, dường như cũng quất mạnh vào tim tôi.

Thì ra, lúc Chính Hạo chạy đi, điều Hiếu Anh muốn nói chính là những lời này... không đúng, Thừa Tâm không hề đi, cậu ấy chắc chắn đang ở nhà ngủ nướng... đúng, đúng!

Cậu ấy không hề đi, hôm qua cũng không, hôm nay cũng không, ngày mai cũng không, tên đó sợ nhất là ngồi máy bay, Hàn Thừa Tâm mắc chứng sợ độ cao, sao cậu ấy có thể đi nước ngoài được chứ, còn muốn lừa tôi nữa, cậu ấy tưởng tôi là con ngốc chắc?

“Này... này... cháu học sinh ơi... tới rồi!” Chú lái xe thấy bộ dạng tôi khóc đến sừng húp cả mắt, hình như cũng hết hồn.

Tôi hoàn hồn lại, nhảy ra khỏi xe một cách điên cuồng chạy đến trước cửa nhà Thừa Tâm.

“Thừa Tâm, Thừa Tâm, là tớ, là Đa Lâm! Đi học thôi! Đừng ngủ nữa! Lên lớp rồi!” Tôi ngoác miệng ra gào lớn, nước mưa đã làm mờ mắt tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy nước mắt mình còn lạnh hơn cả nước mưa.

Chẳng có ai đáp lại, chung quanh yên ắng như tờ, tịnh không nghe một âm thanh nào.

“Hàn Thừa Tâm! Hàn Thừa Tâm! Van xin cậu hãy ra đi có được không? Tớ sai rồi, tớ không nên chọc giận cậu, là tớ không tốt, có phải cậu vẫn đang giận không? Xin lỗi, tớ xin lỗi cậu có được không? Thừa Tâm, xin lỗi mà, cậu đi học với tớ có được không, chúng mình vẫn sẽ cùng về nhà, được không hả?” Tôi đứng trước cửa nhà Thừa Tâm khóc gào, nhưng chẳng ai trả lời, chẳng có ai cả, tôi nghẹn giọng, cổ họng đắng nghét, thật khó chịu!

Người đi đường đều quan sát tôi bằng ánh mắt kỳ quái, tôi bịt chặt miệng đau khổ khóc.

“Đa Lâm!”

Là giọng của Thừa Tâm... Dường như tôi nghe thấy tiếng Thừa Tâm đang gấp gáp gọi tôi, tôi quay đầu lại ngó quanh quất như điên, nhưng tôi chẳng nhìn thấy, ngay cả bóng cậu ấy tôi cũng không thấy, lao vùn vụt qua trước mắt tôi, chỉ là xe cộ mà thôi...

Thừa Tâm! Rốt cuộc cậu đang ở đâu?

“Thừa Tâm! Thừa Tâm! Van xin cậu làm ơn mở cửa ra được không, xin cậu đừng làm thế! Thừa Tâm à! Thừa Tâm... chúng mình sẽ mãi mãi ở bên nhau phải không? Chúng mình sẽ ở bên nhau phải không? Chúng mình mãi mãi không xa nhau, đúng không? Đúng không...”

“Hàn Thừa Tâm! Cậu mau ra đi đi! Dù cậu muốn đi nước ngoài cũng được, dù cậu muốn rời khỏi đây cũng được, van xin cậu cho tớ nhìn mặt một cái có được không? Đừng có cứng đầu nói xa tớ là đi ngay thế! Tớ thề sau này sẽ không đi đánh bida nữa, tớ thề sau này sẽ không chọc giận cậu nữa, tớ thề sau này sẽ hoàn toàn nghe lời cậu! Làm ơn ra gặp tớ đi có được không... Làm ơn đừng rời xa tớ... Làm ơn đừng vứt bỏ tớ... xin cậu đấy...”

Tại sao tôi không nói nổi nữa, chỉ ngồi mọp xuống đất khóc nức không ngừng... Thừa Tâm, cậu ở đâu? Tại sao không đến gặp tớ? Tớ vẫn chưa kịp nói với cậu, tớ vẫn chưa kịp nói với cậu...

Thừa Tâm à... tớ thích cậu... luôn luôn như thế... tớ vẫn luôn thích cậu... Thừa Tâm...

Thừa Tâm...

Van xin cậu, mau quay về được không... Chúng mình cùng về nhà nhé, được không?

Được không...

...

...

...

Thừa Tâm, cậu có biết trên trời vì sao sáng nhất là sao nào không?

Là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm đó, nó đối xứng rất xa với sao Ngưu Lang cung Thiên Ưng, cách nhau một dải Ngân Hà... Haizzz... Ngưu Lang Chức Nữ thật đáng thương, rõ ràng là yêu nhau sâu sắc như thế, lẽ ra phải ở bên nhau suốt đời! Cậu nói xem có đúng thế không?

Phần đặc biệt:

Năm 1997, đúng vào ngày sinh nhật Hàn Thừa Tâm và Doãn Đa Lâm tròn tám tuổi.

Đa Lâm nhảy tung tăng trên con đường từ trường tiểu học về nhà, vừa vui vẻ liếm cây kẹo que vị dâu tây trong tay vừa mở to đôi mắt nhìn ngó khắp xung quanh.

Woa! Mùa hè đến rồi đó!

Ánh nắng vàng rực của buổi chiều tà chiếu rọi càng rạng rỡ hơn, những tàng cây rậm rạp hai bên đường xanh ngút mắt, mùi cây lê và cây tòng quỳ lại cuốn tới từng đợt, những dây sắn dây ven đường vẫn chưa đâm chồi, trơ trụi quăn quýt leo ở phía bên kia, gần đó còn có những bà mẹ trẻ ôm những đứa con nhỏ đến tiệm tạp hóa mua bánh ăn.

Đó là một ngày hè nóng bức, đến cả tiếng chim sẻ kêu trên ngọn cây cũng có phần mơ mơ hồ hồ, chỉ biết đậu ở trên cành liên tục kêu lên những tiếng lanh lảnh “Nóng! Nóng!”.

“Đồ mất dạy!”

Đột nhiên, một giọng nói dường như từ trong khu chung cư vắng đến bên tai Đa Lâm, khiến cô bé giật mình hết hoảng. Rốt cuộc là giọng nói từ nơi nào? Đa Lâm hiếu kỳ nhìn về phía có âm thanh ấy phát ra.

Ồi... hình như có người đang đánh nhau! Đa Lâm nheo mắt nhìn thật kỹ, là một đám đánh nhau! Có tới mấy tên con trai đang vây quanh một cậu bé trắng trẻo đẹp trai, trên mặt đứa nào cũng hầm hầm giận dữ.

“Mày mới nói gì hả?” Cậu bé bị bao vây mắt lộ hung quang, co chặt nắm đấm, lạnh lùng hỏi tên vịt đực đó.

“Tao nói mày là đồ mất dạy! Đồ mất dạy! Đồ con nuôi mất dạy! Sao, mày có ý kiến gì à?”

Không đợi tên vịt đực kia hả hợng nói hết, cậu bé trắng trẻo đẹp trai đã cho một đấm trúng giữa mặt đối phương, liền ngay sau đó, tất cả mấy đứa còn lại đều nhào tới, chắc là vì muốn hỗ trợ cho đồng bọn, cậu bé đẹp trai nhanh chóng bị đánh gục xuống đất.

Mấy tên hư hỏng khốn kiếp đó vừa đấm đá cậu bé vừa gào lên chửi bới không ngớt:

“Đồ mất dạy! Mày là đồ con nuôi mất dạy! Mẹ tao nói mày là đồ con nuôi!”

“Đúng! Đúng! Đồ mất dạy, mày dám đánh tao hả! Xem xem hôm nay tao có tha cho mày không!”

“Đánh nó! Đánh nó! Đánh thẳng mất dạy này đi!”

Trời ơi! Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Đa Lâm thấy máu trong người cô chạy rần rật! Bọn này sao lại dám ỷ đông hiếp yếu chứ?! Đúng là quá đáng thật!

Cô nhất định phải chặn đứng bọn chúng!

Đa Lâm giậm dừ co nắm tay, cũng không biết dũng khí từ đâu đến, cô trốn trong đám cỏ rậm rạp hét to về phía trước:

“Không được rồi! Chú cảnh sát tới rồi!”

Đột ngột, tất cả đều dừng lại.

“Cái gì? Ch... chú cảnh sát hả?” Con vịt đực bị dọa đến kinh hãi.

“Anh ơi, cảnh sát sắp đến rồi! Bọn mình chạy mau thôi!”

“Ồi! Tao không muốn bị bắt vào tù đâu! Tao không muốn! Chạy mau đi!”

Trong chớp mắt, mấy thằng nhóc vừa khóc vừa chạy tóe khói mất tăm tích.

“Cậu... cậu không sao chứ?” Đa Lâm thấy mấy tên đó chạy xa rồi liền vội vã nhảy ra, cô bé nhìn thấy cậu bé đang khuyu dưới đất, trên mặt bị đánh mảng xanh mảng đỏ, cuống quýt móc chiếc khăn tay hình mèo Kitty yêu thích nhất ra đưa cho cậu.

“Soạt!”

Ai mà biết cô bé tốt bụng mỹ nhân cứu anh hùng lại bị cậu bé gạt tay ra.

“Đồ nhiều chuyện! Nhìn gì mà nhìn! Ai cần cậu quan tâm chuyện vớ vẩn! Tránh ra!” Giọng cậu bé tức giận muốn điên.

“Cái gì?! Cậu... sao cậu có thể thế chứ! Cậu mới là đồ nhiều chuyện! Tớ đã cứu cậu mà!” Đa Lâm có phần bị tổn thương cự nự lại.

“Cái đồ nhiều chuyện chết tiệt, còn không mau tránh ra!? Tớ cho biết tay!” Vừa nói, cậu bé vừa giơ nắm đấm lên.

“Cậu... đúng là chẳng lẽ độ gì cả! Sớm biết thế tớ đã không thèm cứu cậu!” Đa Lâm lè lưỡi với cậu bé, sau đó đứng dậy hừ một tiếng rồi đi tiếp về hướng nhà mình.

Cậu bé nhìn thấy món đồ cô bỏ quên lại, là một cây kẹo que màu xanh vị dưa lưới.

“Mẹ nó!” Cậu bé chửi thề một tiếng, tức giận gãi gãi đầu, chụp lấy cây kẹo rồi vội vã đuổi theo cô bé mặc váy hồng nhiều chuyện ban nãy.

Đa Lâm liếm cây kẹo, tung tăng nhảy trên thảm cỏ, thảm cỏ xanh mượt mọc gần những tán cây cao cao, giống như một đại dương xanh bao la, hương hoa cỏ bay trong gió, Đa Lâm lập tức quên ngay chuyện bực mình vừa rồi.

“Đứng lại! Chết tiệt, đứng lại coi!”

Sau lưng vẳng đến một tiếng nói kỳ quái, Đa Lâm hiếu kỳ quay đầu lại, chỉ thấy một cậu bé người ngợm bần thủ đang chạy hùng hục về phía cô. Há? Đó không phải là cái tên hung dữ vừa nãy sao?

“Đồ nhiều chuyện, tôi không thèm cái này! Mau mang cây kẹo chết tiệt của cậu về đi!” Cậu bé quơ tay nắm lấy váy cô bé.

“Mẹ ơi! Có tên dê xồm! Mẹ ơi!”

“Đừng chạy! Đồ nhiều chuyện! Đừng chạy!”

...

...

“Đợi đã! Hàn Thừa Tâm! Cậu đợi tớ với! Cậu chậm chút được không, tớ mới học chạy xe mà.”

“Đúng là ngốc! Mười sáu tuổi rồi mà không biết chạy xe! Này, Doãn Đa Lâm, chúng ta đánh cược đi? Cược xem ai đến trường trước?” Thừa Tâm cố ghìm tốc độ lại.

“Gì thế? Này này, cậu chạy sau xe tớ làm gì đó?”

“Hi hi, tớ dạy cậu làm cách nào để thắng tớ đó mà!”

“Thật không? Sao thắng được?” Doãn Đa Lâm hiếu kỳ hỏi.

“Chính là thế này...” Vừa nói, Hàn Thừa Tâm giơ chân đạp một cái thật mạnh vào đằng sau xe Doãn Đa Lâm, sau đó cười ha ha lên.

“Á...” “RẦM!” một tiếng cực lớn, cả xe lẫn người đều nhào xuống đất.

“Này, Đa Lâm! Này, cậu sao rồi?” Hàn Thừa Tầm cuống cuống vút luôn xe, lao đến hỏi.

“Á... đau chết tở mắt thôi! A! Đau quá, cậu đừng đụng vào!” Doãn Đa Lâm vừa khóc vừa đánh vào tay Thừa Tầm.

“Đau chỗ nào? Này này, nói mau cho tở xem xem! Cậu là đồ ngốc, không ngờ cậu lại ngốc như thế, ái chà ái chà, tở thật không nên đùa với đồ ngốc như cậu!” Hàn Thừa Tầm tuy nói những lời chọc giận người khác, nhưng trong lòng rất lo lắng cho vết thương trên chân Doãn Đa Lâm.

“Làm sao đây, đau chết mắt, lát nữa trễ giờ học thì biết làm thế nào?” Vừa nói, Doãn Đa Lâm lại bắt đầu rơi nước mắt.

“... Này, tở chờ cậu đi có được không? Ê, đừng khóc nữa, a! Coi chừng đầu gối có sẹo đó! Tệ thật, cậu thế này thì ai thèm cưới chứ!” Hàn Thừa Tầm cố ý nói một cách đứng đắn.

“Cái gì? Thật không? Tại sao... tại sao không cưới được?” Doãn Đa Lâm quả nhiên nín khóc ngay, chuyển toàn bộ sự chú ý sang chuyện kết hôn.

“Tất nhiên rồi, cậu nghĩ thử xem có ai mà muốn kết hôn với một người đầu gối có sẹo không, vả lại tở cũng chẳng thích con gái có sẹo ở đầu gối.” Hàn Thừa Tầm chép chép miệng.

“Huhuhuhu... không cưới ai được sao? Thế phải làm sao? Hu hu... thế thì tở phải làm sao đây?”

“Được rồi được rồi, tở sẽ chịu trách nhiệm, tất cả chuyện này đều là do tở, cho nên... cho nên sau này tở miễn cưỡng sống cả đời với cậu vậy!” Hàn Thừa Tầm mặt tràn đầy sự không-tình-nguyện, nhưng trong lòng hoàn toàn không phải thế.

“Ai... ai thềm sống cả đời với cậu...”

“Cậu tưởng tớ muốn chắc?”

“Tớ... tớ càng không muốn hơn cậu...” Doãn Đa Lâm tức giận hét lên.

“Được rồi được rồi, đứng lên đã rồi hãy nói! Ồi... cậu nặng quá đi mất!”

“Ghét! Cậu nói nhảm gì thế! Tớ đâu có nặng!”

“Này, Thừa Tâm, chúng mình thật sự sẽ luôn ở bên nhau chứ?” Doãn Đa Lâm ngồi đằng sau xe Hàn Thừa Tâm, hai tay ôm chặt eo lưng Thừa Tâm, trên má vẫn còn vết nước mắt chưa khô.

“... ừ...” Hàn Thừa Tâm cười, nhẹ nhàng trả lời.

“Này, tớ đang rất nghiêm túc nói chuyện đó! Ồôôô... ! Nhưng mà Hàn Thừa Tâm là nhân vật rất được các bạn nữ yêu mến mà, ai mà biết được, chỉ cần cậu móc tay với tớ...”

“Này, Doãn Đa Lâm, cậu là con ngốc à?” Hàn Thừa Tâm đột nhiên nổi giận.

“Cái gì? Cậu... cậu nói tớ là con ngốc hả? Cậu... cậu...”

“Sao cậu lại có thể không tin lời tớ nói hả, Hàn Thừa Tâm tớ đã bao giờ lừa gạt cậu chưa? Háaaaa...! Người ưu tú như tớ lại sống chung với cậu... đúng là tủi thân chết được!”

“Hi hi... chỉ cần cậu không kết hôn, tớ cũng không kết hôn, chúng ta chẳng phải sẽ được sống bên nhau à, đúng không nào?”

“Ngốc ạ, thế thì chẳng thà trực tiếp nói chúng ta kết hôn với nhau là được... thật là...”

“Sao? Cậu vừa nói gì thế?” Doãn Đa Lâm không nghe rõ.

“À à... không có gì... không có gì hết.” Hàn Thừa Tâm cẩn thận làm ra vẻ ngây thơ.

“Thế thì, Thừa Tâm, cậu có biết câu chuyện Ngưu Lang và Chức Nữ không?”

“Haizzz... tớ không nghe! Đừng hỏi tớ mãi về Ngưu Lang Chức Nữ gì đó nữa, cậu cứ lật lại chuyện cũ rích thế thì có hay ho gì?”

“Ê! Hàn Thừa Tâm, cậu nghe hay không?”

“... Haizzz, sau này nếu mà ở bên cậu, sao tớ có thể sống đây.”

“Cậu ở đó làm nhảm gì thế hả? Này! Hàn Thừa Tâm! Cậu nghe không?”

“A a! Chớp sáng chớp sáng như thủy tinh, đầy trời những đốm sao nhỏ xinh...”

“Ê! Thừa Tâm! Hàn Thừa Tâm...”

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sự Trùng Phùng Kỳ Lạ

Ba năm sau.

“Này này, đề này không phải như thế, sao có thể dùng công thức này được? Được rồi được rồi! Các bạn đưa tôi xem cả đi, ở đây thì chỗ này là tổng của thừa tích của bình phương bx và ax, đầu tiên phải tính ra bình phương của bx, sau đó mới có thể dựa vào nó tìm ra bình phương của ax, tiếp theo đó là...”

Giảng đến đây, tôi cầm phấn viết quay xuống nhìn những bạn học sinh đang mắt tròn mắt dẹt ở phía dưới, tim tôi đột nhiên lạnh như có gió thổi qua – Trái đất thì ra là nguy hiểm như thế, tôi có thể nào quay về sao Hỏa được không?

Đã dạy học được hai tháng rồi, cuối cùng tôi cũng đã phát hiện ra nỗi khổ của thầy cô giáo, thì ra lúc học sinh nghịch ngợm hay ngủ gục thật đúng là cách thức giết chết họ mà không thể nào giải nổi mỗi hận đấy! Lúc trước tôi thật không nên ngủ trong giờ học, hu hu! Cái nghề giáo viên này đúng là không dễ dàng gì! Ngày nào cũng phải dậy sớm! Như tôi bây giờ vẫn chưa sửa được thói quen đi trễ của mình! Buồn ghê! Tuy bây giờ tôi chỉ mới là giáo sinh thực tập mà thôi... nhưng cũng có thể xem là giáo viên rồi!

“Cô Doãn đến rồi, chúc mừng đã ra viện!” Tôi vừa bước vào cổng lớn của bệnh viện, chị y tá Hỷ Yến vui vẻ bước đến cười hà hà.

“Chào chị! Lâu quá không gặp rồi, hôm nay tôi có cần chích thuốc không?” Tôi ghét nhất là dậy sớm, thứ hai là đi làm, thứ ba chính là chích thuốc, vậy nên mỗi khi tôi gặp mấy chị y tá này là đều có cảm giác choáng váng chóng mặt.

“Chích à? Không cần nữa đâu, chẳng lẽ cô thích bọn tôi chọc qua đâm lại trên đít mình lắm sao?” Hỷ Yến cười híp mắt trả lời, sao cô ta nói chuyện lúc nào cũng trắng trợn thế nhỉ, chẳng hạn biến mông thành phần đít gì gì đó.

Haizz... nói tóm lại là một tuần trước tôi chẳng qua chỉ là bị cảm thôi mà, thế là ông bố bà mẹ mới kết thúc chuyến du lịch vòng quanh thế giới về nhà đã khẩn trương làm thủ tục cho tôi nhập viện... Hại tôi phải chích bao nhiêu lần, đúng là xui xẻo chết đi được, chỉ là một trận cảm thôi mà, cái ông bố và bà mẹ nhà tôi ấy...

“Bác sĩ Khương vẫn chưa tan ca đâu, cô có muốn ở lại đây chờ anh ấy không?” Cô y tá Hỷ Yến nhếch mày đảo mắt, xem ra cô ta càng thích giỡn với tôi hơn.

“Ồ, thế hả, vậy tốt quá, a, đúng rồi! Chuyện đó... chị Hỷ Yến, chị có nhìn thấy di động của tôi đâu không? Hôm tôi bị đưa vào bệnh viện ấy, có khi nào mất ở đó không? Chẳng phải chị luôn chăm sóc tôi sao? Chị có nhìn thấy qua chưa?” Tôi suyt chút nữa quên mất mục đích chính hôm nay đến đây, vội vã hỏi thăm.

“Di động? Di động của cô Doãn mất rồi à?” Cô ta chớp đôi mắt to hỏi ngược lại.

Hư... nghe giọng cô ta nói, tôi đoán chắc là cô ta không nhìn thấy rồi, thật thất vọng quá, thêm lần này nữa là tôi đã mất hai cái di động rồi, xui xẻo quá chừng! Và lại gần đây kinh tế đất nước cũng không phải là giàu có gì cho lắm... khổ đời tôi!!!

“Ôi... tôi mới mua đây thôi mà, màu đỏ, phía trên còn treo một cái bùa bình an mẹ tôi cho nữa, trên lá bùa bình an đó viết hai chữ màu đỏ ‘cát tường’...” Tôi nóng nảy giải thích.

“Ôi... thật tiếc quá, tôi quả thực không thấy nó, hay là cô đợi một lát để tôi đi hỏi các y tá và bác sĩ khác nhé!”

“A, thế không cần nữa đâu, nếu không tìm ra thì thôi bỏ qua luôn... và lại tôi cũng chẳng hi vọng gì nhiều cho lắm...” Tôi có hơi bất lực nhún nhún vai.

“Hà hà! Thế sao? Nhưng... tôi rất hiếu kỳ đó, cô Doãn à.” Hỷ Yến ngoảnh sang nhìn tôi.

“Sao?”

“Cô Doãn và bác sĩ Khương quen nhau khi học cấp ba phải không?”

“Hả? Ờ ờ... đúng vậy...” Tôi hơi nghi hoặc gật gật đầu.

“Hà hà hà hà! Thảo nào tình cảm tốt gheeeeeeeeeê! Trong bệnh viện này có rất nhiều bác sĩ nữ và y tá đang thầm thương trộm nhớ bác sĩ Khương đó! Cô Doãn phải nắm cho chắc vào nhé!”

“Ờ... thế... thế à...” Tôi hơi ngượng ngập sờ sờ mũi.

“Đúng thế đúng thế! Nhà bác sĩ Khương giàu có như thế, lại rất đẹp trai! Thân hình cũng rất đẹp! Và lại điều quan trọng nhất là, anh ấy đối xử với cô Doãn rất hết lòng! Hì hì hì hì, cô Doãn nói xem có đúng thế không?” Hỷ Yến hớn hở cười châm chọc.

“A... ừ ừ... thế à... anh ấy đúng là rất tốt! Nhưng chị đừng hiểu lầm, tôi và bác sĩ Khương của các chị chỉ là bạn bè thân quen mà thôi, không

phải như chị tưởng tượng đâu, quả thật không phải thế mà!” Trước khi bị hiểu lầm, tôi đã vội vã huơ huơ tay giải thích.

“Cái gì chứ?! Bạn bè thân quen hả? Sao có thể được! Nhưng bác sĩ Khương nói cô Doãn là vị hôn thê của anh ấy mà!” Cô ta có phần kinh ngạc há hốc miệng.

Oái! Vị hôn thê?! Không... không phải chứ?!

Ôi tôi buồn!!!

Cái tên Khương Tải Hoán này đi khắp nơi nói nhảm gì thế này! Căn bản chính là chuyện nhảm nhí mà, tôi và anh ta nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là bạn bè có quan hệ tốt hơn một chút thôi, sao lại có thể vô duyên vô cớ mạo nhận là vị hôn thê được chứ?! Cho dù là nói đùa thì cũng nên vừa phải thôi! Thật là...

“Haizzz... anh ấy rốt cuộc đã nói gì với các chị vậy...” Tôi gục đầu xuống, uể oải thở dài.

“Ha ha, thật ra cũng không nghiêm trọng như cô Doãn nghĩ đâu! Theo tôi thấy thì, cô Doãn và bác sĩ Khương đúng là rất xứng đôi đó! Bác sĩ Khương vừa trẻ vừa đẹp trai, cô Doãn cũng rất xinh đẹp, hơn nữa lại là giáo viên, đây đúng là một cặp đẹp đôi!” Hỷ Yến hơi phấn khích.

Oái? Xứng đôi???

Làm ơn đi...sao mà thế được!

“Ha ha, thế à, thế à...” Trời ạ! Cô y tá này sao thích ghép đôi bậy bạ thế này! Tôi cảm thấy trên đầu mình rịn ra một đống mồ hôi.

Ừ hử... tha cho tôi đi, cái bệnh viện này đúng là dễ sợ thật! Đến y tá mà còn thích buôn chuyện nhảm nhí cứ hỏi đi hỏi lại thế này thì bác sĩ còn

đến mức độ nào nữa đây?!

“Đa Lâm!”

Đằng sau vắng đến một giọng nói quen thuộc.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn sang.

“A! Tiền bối!”

“Cho tôi hai phần bò bít-tết, cảm ơn!”

“Dạ, xin anh đợi một lát!” Cô gái phục vụ mặc váy quần tạp dề đỏ, người hơi gầy mỏng dường như rất thích nói chuyện với Khương Tải Hoán đây mà.

Haizzz! Không phải tôi lo lắng Khương Tải Hoán trêu hoa ghẹo nguyệt gì gì, mà là sợ những cô gái ngây thơ này sẽ bị lừa gạt mất! Hư...

“Nghe nói bò bít-tết ở đây rất ngon, chắc em đã đói rồi nhỉ, nếu không em đã chẳng chạy đến tìm anh.” Khương Tải Hoán thờ ơ chụp cho tôi một lời nói dối, vì lúc tôi muốn ăn miễn phí thì anh ta chính là cái máy rút tiền duy nhất của tôi.

“Ha ha, tiền bối này thật là... nói em thành ra thế này, nếu không thì bữa này để em mời là được chứ gì!” Tôi chỉ có nước cười trừ, thật ra vốn chẳng hề có ý định thanh toán.

“Không phải anh lo lắng chuyện tiền bạc, anh chỉ lo lát nữa thôi là em sẽ đói tới mức ăn hết cả bát đĩa luôn thôi!” Khương Tải Hoán nheo mắt cười, chế giễu.

“Em không ăn mất đĩa của anh đâu mà lo!” Tôi hết sức xấu hổ đảo đảo mắt về phía anh ta.

Cứ như thế, trước khi món ăn được dọn ra, tôi và anh ta nói những chuyện rất trẻ con rất tẻ nhạt và chẳng có mùi vị gì thế đấy, trong mắt của cô phục vụ mặc váy đeo tạp dề đỏ thì chúng tôi giống như đang ve vãn tán tỉnh nhau vậy.

Haizzz! Dù đã tốt nghiệp cấp ba rồi, nhưng tôi không thi lên đại học, mà trực tiếp đến trường làm giáo viên thực tập, vì trước kia tôi luôn có ước mơ làm giáo viên mà!

Và Khương Tải Hoán hình như thừa kế bệnh viện lớn của nhà để lại, đúng là một tên luôn sung sướng chẳng có gì phải lo nghĩ!

Trịnh Hiếu Anh, đã mở một quán café của riêng mình, việc làm ăn rất thuận lợi, lần nào gọi điện cho nó cũng có vẻ rất bận rộn, hư... cũng chẳng trách, người ta đã trở thành bà chủ rồi mà!

Còn Hiền Chu và Chính Hạo, hai đứa chúng nó đã cùng nhau học lên đại học rồi! Hà hà, trong bọn chúng tôi, hình như trình độ của hai đứa nó là cao nhất ấy, cuộc sống sinh viên, chắc chắn phải thú vị hơn nhiều so với cuộc sống học sinh rồi nhỉ!

Hơn nữa, hai đứa nó sau khi tốt nghiệp cấp ba đã bắt đầu sống chung với nhau, bây giờ hai đứa đang vừa học vừa kiếm tiền, cha mẹ hai bên dường như cũng đồng ý việc mấy năm nữa bọn nó sẽ kết hôn, đúng là những ông bố bà mẹ vừa tiến bộ lại vừa thoải mái!

Haizzz, mấy đứa chúng tôi dường như chẳng ai học đại học cả. Cũng đúng, chỉ cần mình được vui vẻ thì học lên đại học hay không cũng đều như nhau cả. Ông bố bà mẹ và thằng em của tôi một năm trước đã kết thúc chuyến du lịch thế giới rồi, họ đột ngột trở về nhà làm tôi vẫn chưa thật sự quen lắm.

“Đa Lâm, em đang nghĩ gì vậy? Thịt bò bị cắt nát hết rồi!” Tiếng Khương Tải Hoán kéo tôi trở về hiện thực.

“A? Ồ, anh không hiểu gì rồi, phải cắt nát thế này mới ngon chứ!” Tôi vội vã định thần lại, nói qua loa cho xong chuyện.

“Này, Đa Lâm, dạo này em không đi đóng tiền điện thoại hả? Anh gọi điện thoại cho em hầu như lần nào cũng như đang thiếu tiền ấy, nếu không thì anh đóng tiền giúp em nhé, làm bác sĩ vẫn rất giàu mà, nếu tương lai anh vẫn có thể làm viện trưởng thì em chính là bà nhỏ rồi!” Anh Tải Hoán dường như đã hoàn toàn đắm chìm vào trong ảo tưởng.

“Ồ, chuyện đó, không cần đâu, tự em giải quyết là được rồi, còn nữa, em sẽ không kết hôn với anh thì làm bà nhỏ gì chứ!” Tôi tức giận liếc anh ta một cái, cúi thấp đầu ăn thật nhanh món thịt bò.

“Hà hà, biết rồi biết rồi!”

Nhưng mà, nói ra thì, ôi di động đáng thương của tôi! Sao lại làm mất nữa rồi... hu hu hu hu, xem ra vẫn phải đi mua lại cái khác mới được... buồn quá! Money của tôi... a... huhuhu... Doãn Đa Lâm, đây chính là cuộc đời đó, muốn không nhận cũng không được!

Hư... phải về trường thôi, bữa trưa cũng đã giải quyết gọn ghẽ, no quá... trong văn phòng có thuốc tiêu không nhi, ăn nhiều quá đến mức tôi sắp đi không nổi rồi!

Hu... hu! Tôi cố gắng bước! Cách mạng vẫn chưa hoàn thành, đồng chí phải tiếp tục cố gắng chứ!

“Cô ơi! Cô ơi! Không hay rồi! Chính Triết bạn ấy... Chính Triết xảy ra chuyện rồi!” Tôi vừa bước vào cổng trường, chạy tới đón là ủy viên văn nghệ của lớp tôi, Thẩm Hà Na.

“Sao? Chính Triết? Chính Triết xảy ra chuyện gì hả?” Tôi hoảng hốt mở to mắt.

Không phải chứ?! Xảy ra chuyện là sao? Tại sao trong lòng tôi lại có dự cảm không lành thế này?

“Cô ơi! Cô mau đi với em đi! Đi với em!”

“Oái! Em chậm chút nào...”

.....

“Em sống thì còn ý nghĩa gì nữa... em đã không còn lý do gì để sống nữa rồi! Em buồn quá! Hu hu! Cô Doãn, xin lỗi cô! Cô đã giúp đỡ em nhiệt tình thế... em... em lại khiến cô thất vọng... em... em không sống nữa! Em chẳng còn quyển luyện cuộc đời này nữa! Để... để em chết đi cho xong!”

Tôi hoang mang chạy đến hiện trường, chỉ thấy dưới dãy lầu ken đặc học sinh đang bàn tán ầm ĩ, một đoàn dài người xếp hàng đến tận sân tập, và lại dường như tôi còn nghe văng đến từ trong không trung một giọng nói nào đó, tôi chỉ cảm thấy sự việc hình như càng tiến tới mức độ nghiêm trọng quá rồi, thế là tôi vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên tòa lầu cao hơn mười mấy mét một bóng hình đang lắc lư trên đó... Chính... Chính Triết!

Ôi trời ơi! Sao lại thế này? Chuyện gì thế này, Chính Triết sao lại nghĩ không thông thế! Chính Triết! Cái thằng nhóc này rốt cuộc muốn làm gì đây! Có gì mà không nghĩ ra chứ!

Tôi chóng mặt quá đi mất! Có chuyện gì mà không thể nói được chứ, đừng có chạy lên sân thượng thế kia!

Hừ... tôi vội vã lấy từ trong túi xách ra một cái loa khuếch âm (vì lễ Tình nhân cần nên mới phải làm cái đạo cụ này) rồi chạy đến dưới lầu, đằng sau theo đuôi một đám thích xem film hành động.

“Chính Triết! Này này! Em đừng như thế, em xuống đi đã, được không? Chúng ta có thể nói chuyện mà! Này! Em mau xuống đây cho cô, ở đó rất nguy hiểm đấy! Tiểu tử thôi, em có nghe thấy không? Chính Triết, em còn chưa chịu xuống đây nữa hả? Chính Triết, mau xuống đây, chuyện gì cũng có thể nói được mà! Chỉ cần em xuống đây đi đã! Em có nghe thấy không?” Tôi hướng cái loa về phía nóc tòa lầu gào to lên.

Cái thằng nhóc này muốn làm gì đây hả, làm gì mà phải dùng đến hành vi ngu ngốc nhảy lầu này để giải quyết tất cả chứ!

“Cô ơi, cô đừng sợ...” Một học sinh tốt bụng đứng bên cạnh lên tiếng an ủi.

Tôi sợ gì chứ, quả thực chỉ cảm thấy khó chịu đến mức toàn thân đang run rẩy, tự sát thì có gì hay ho?! Quả là khiến tôi tức chết đây mà!

“Này, bạn ơi, nha đầu đang gào hét bên đó đúng là giáo viên của các bạn à?” Không biết là tên con trai nào đang đứng sau lưng hỏi một câu, hình như đang nói tôi, nhưng bây giờ tôi đâu rảnh mà quay lại nhìn đằng sau!

Haizzz! Buồn quá, Chính Triết đáng thương của tôi!

“Đúng vậy, cô ấy là giáo viên của chúng em!” Một cô bé dường như chỉ một lòng thích xem cảnh ồn ào, trả lời rất ư khó chịu.

“Hừ... chết tiệt! Cái thằng nhóc trên kia sao có thể để cô giáo của mình đứng dưới lầu cầm loa khóc trời khóc đất để ảnh hưởng đến nhân dân thành phố thế này? Quả đúng là phiền chết được!” Thật là! Nói nhiều như thế, hẳn không mệt à? Đúng là...! Tôi đâu có làm ảnh hưởng gì đến anh ta chứ!

Nhưng mà... giọng nói đó có vẻ rất quen? Chẳng lẽ là ảo giác của tôi sao?

“Này! Sao nó lại muốn tự sát vậy?” Giọng nói ấy lại hỏi tiếp.

“... Vì thành tích học tập bị giảm sút!” Cô bé bất lực nhún nhún vai.

“Cái gì? Chết tiệt, vì thành tích học bị giảm sút nên đi tự sát à, đồ ngu hay sao vậy... Thế thì chắc là tụt hạng nhiều lắm! Này, tụt xuống nhiều không?”

“Cũng không phải nhiều lắm, tụt xuống còn hạng tư cuối năm học.”

“Chết tiệt! Hạng tư mà đi tự sát à?! Tức chết mất thôi! Huyết áp của tôi! Thế... thế trước đây hạng mấy?”

“Hạng nhì.”

“Đúng là muốn chết mà! Điên thật rồi! Con thỏ nhép chết tiệt! Nếu tôi là hỏa tiễn, tôi nhất định tùm nó xuống rồi đem thả ra biển cho cá mập ăn ngay!!!”

Cái tên sau lưng tôi hình như đang tức giận lắm, nhưng đúng là một tên hư đốn chẳng biết thông cảm gì cả, sao lại có thể lên án trái tim yếu đuối của Chính Triết chứ?! Không biết nói chuyện thì đừng có nói! Đúng là...!

“Chính Triết! Này này! Em mau xuống đây đi, được không? Em muốn cô phải làm gì mới chịu xuống đây? Đều do cô không chỉ bảo em cho tốt!! Nhưng em đừng vì chuyện tụt hạng mà nghĩ không thông chứ! Giữ được núi xanh thì sợ gì không có củi đốt! Chỉ cần lần sau em cố gắng phấn đấu là được mà! Haizzz, Chính Triết à, nếu bây giờ cô là một con ruồi, cô nhất định sẽ đi cứu em! Nên em mau xuống đây đi có được không? (Ruồi? Hà hà, so sánh này đúng là thích hợp quá...)

“Woa a!!!”

Lúc này tất cả học sinh trong trường đều bụm miệng lại hét to lên, cũng bao gồm cả tôi trong đó, vì đang có một bóng người níu lấy đường ống nước mà trèo lên trên đó, trời ạ! Là diễn viên hành động hay sao thế? Thân thủ thật lợi hại!

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Nhìn theo bóng anh ta leo lên, tim tôi dường như muốn nhảy vọt ra từ cổ họng!

Đợi anh ta cuối cùng đã leo lên tới nóc, dưới lầu vang lên một tràng vỗ tay âm ỉ, “clap clap clap clap”, đâu đâu cũng là những gương mặt hâm mộ sùng bái, hơn nữa tiếng vỗ tay cũng vang dội xưa nay chưa từng có.

Khoảng cách quá xa, tôi không cách nào nhìn rõ được khuôn mặt của người vừa leo lên, nhưng nhìn chung có thể thấy dáng anh ta rất cao, nhưng lại gầy như một bộ xương, tại sao... tại sao dáng người này lại có vẻ thân quen đến thế? Quen lắm quen lắm... Thành thật! Tim tôi chẳng hiểu sao lại nhảy loạn lên.

Chẳng lẽ là... chẳng lẽ...

Không... không thể! Đây là chuyện không thể! Doãn Đa Lâm, mà đừng nghĩ ngợi lung tung nữa! Xem ra, tình hình lúc này cũng chẳng phải lúc để cho mà suy nghĩ lung tung đâu!

“Woa a! Anh... anh là ai?! Không được đến đây! Không được đến đây! Nếu không tôi sẽ nhảy xuống đó!” Chính Triết nhìn thấy bóng người leo đến bên cạnh cậu, lập tức hoảng loạn trốn đi lung tung.

“Này, tiểu tử thôi, có phải cậu bị bệnh thần kinh phân liệt không hả? Cậu to gan lắm mà, vậy sao còn giả vờ nhát gan với tôi hả? Còn muốn nhảy lầu tự sát à? Cậu nhảy đi, sao chưa nhảy hả? Nhảy đi! Có chuyện gì thì cứ nhảy lầu đi!” Vừa nói, người đó bước về phía trước đẩy mạnh Chính Triết một cái.

“Á...”

Tất cả mọi người dưới lầu đều căng thẳng la toáng lên (lần này cũng bao gồm cả tôi luôn).

“Không... không mà! Tôi không cần! Woa huhu! Đáng sợ quá!” Chính Triết liền khóc òa lên rồi ôm chặt cánh tay người đó gào to.

Chóng mặt quá... rốt cuộc nó muốn chết hay không muốn chết vậy?

“Này này, cậu bỏ tay ra đi! Cái tên đầu óc bất thường này, có chuyện gì thì cứ nhảy cho mọi người xem đi! Nào nào, nhảy đi nhảy đi! Có gì mà sợ chứ! Chẳng phải cậu ghê gớm lắm à? Nhảy xuống rồi lại bay lên như siêu nhân ấy! Mau nhảy xuống đi!” Anh ta vừa nói vừa lắc lắc tay, Chính Triết sợ đến mức như trèo hẫng lên đầu anh ta.

Đúng vào lúc này, đội bảo vệ và hàng loạt người kịp thời chạy đến, họ dẹp mọi người sang một bên rồi dùng một cái thang dài dựa vào, sau đó leo lên để cứu người.

Thượng đế ơi, cảnh tượng này quá đổi hoành tráng, tôi kinh ngạc đến mức mắt chữ O miệng chữ A rồi.

“Này này! Người trên kia đưa tay ra đây! Nép sát vào tường! Đừng cử động gì hết! Chúng tôi sẽ cứu hai người xuống! Xin hai người phối hợp giùm!” Một ông đội mũ bảo vệ (hình như là đội trưởng, nhìn y hệt như một con cáo) giương loa lên gào hét lên phía trên.

Hừ... nhưng mà cái ông này, chẳng phải tôi muốn nói đâu, nhưng mà, ông nói cái gì mà “đưa tay ra đây” và “nép sát vào tường” rồi “đừng cử động” ... hừ, ta nói từ ngữ của ông hình như có hơi...

“Đừng mà, anh ơi, anh ơi! Cứu em với, em vẫn chưa muốn chết! Nhất định đừng đẩy em xuống mà!” Chính Triết nước mắt rùng rùng đầy mặt hét to.

“Haizzz, tôi nói cậu nhảy xuống đi, chẳng phải cậu muốn chết lắm à? Cháu gái của tôi vừa hay cũng học trường này, lần nào thi cuối năm cũng hạng ba, nếu cậu muốn chết thì nó may mắn lên được hạng hai đấy! Tôi và nó về nhà nhất định sẽ đốt pháo cho cậu để chúc mừng cho xem! Đừng kéo dài thời gian nữa! Cậu nói xem phải không?” Vừa nói anh ta vừa tóm lấy Chính Triết rồi bước lên một bước.

“A...a... đừng mà... a!!!” Tiếng kêu thảm thiết! Đúng là giống như đang giết heo ấy!

“Tách tách ... tách tách...”

“tách tách... tách tách...”

Í? Tự nhiên có thứ gì nho nhỏ óng ánh bay bay lượn lượn thế này... kỳ thật, mưa à? Thứ gì mà tí tách thế, uhm! Thượng đế ơi! Mùi vị kỳ quaaaaá! Tôi bịt chặt mũi dùng cái loa quạt quạt không ngừng.

“Á! Ghét thật! Nước tiểu! Chết tiệt! Sao lại tè trên đó chứ hả? Đáng ghét! Cậu muốn chết thì nhanh lên đi! Chết tiệt!” Một cô bé dường như bị chọc tức, ôm lấy mặt tức giận đùng đùng bỏ chạy.

Nói thế... thứ mà tôi nghĩ hồi nãy... là thứ Chính Triết... vừa...

Ọe! Làm... làm gì thế hả?!

“Anh ơi, em không muốn nhảy nữa! Không nhảy nữa! Chúng mình xuống dưới đi! Chúng mình đi thôi!” Chính Triết cuối cùng đã hồi tâm chuyển ý, nhưng cậu cũng đã khiến chúng tôi trả một cái giá nhất định rồi!

Hèm hèm! Tôi về nhà rồi thì có phải nên tắm một cái không? Tốt nhất còn phải khử độc nữa! Hôm nay đúng là đủ xui xẻo rồi, vận khí không tốt vận khí không tốt...

“Cái tên tiểu tử thối, sớm như thế thì không tốt à? Hại tôi người dính đầy nước tiểu này! Chết tiệt chết tiệt! Đúng là chết tiệt! Hừ... xui xẻo chết đi được!” Vừa nói, anh ta vừa ra sức đánh một cái lên đầu Chính Triết như để xả giận, vậy mà dám khiêu khích một người muốn nhảy lầu như thế... người này đúng là khiến... người ta phải khâm phục...

“Này này! Tiểu tử thối, cậu đập lên quần tôi rồi! Này! A...” Đột nhiên trên nóc nhà vang xuống một tiếng kêu thảm thiết.

“Trời ơi...!” Tất cả thêm một lần nữa đồng thanh hét toáng lên kinh hãi.

“Ôi mẹ ơi!” Tôi vội vã bịt mắt, sợ đến suýt ngất.

Cứ như thế, tiếng kêu la của chúng tôi biến thành âm thanh điện ảnh bị hạn chế người xem.

Chỉ thấy người con trai đó oái một tiếng rồi rơi xuống tấm bạt cứu sinh, “rầm” một tiếng ngã mạnh xuống, rồi ngất lịm đi.

Giống như một phiến lá từ không trung bay la đà xuống, đúng là kinh động lòng người! Hu... tim tôi!!!

Trời ạ trời ạ! Anh ta được nhân viên bảo vệ đưa lên cáng cứu thương, rồi dần dần cáng ra khỏi nơi đó! Trời ơi, lúc này đúng là quá đáng sợ! Tôi vỗ vỗ lên ngực, cố gắng để tim mình đập bình thường trở lại.

“Anh ơi, anh ơi! Anh không bị sao chứ?” Tất cả học sinh đều nhào đến hỏi thăm, các nữ sinh cơ hồ khóc không thành tiếng (có cảm giác một vườn bách thú ấy!).

Tôi cũng tụt vào trong đám đông, đứng vào khoảnh khắc nhìn thấy mặt của anh ta, tôi hoài nghi không biết con người của mình có rời khỏi trò chơi hay không.

Thượng... thượng đế ơi! Đây... đây không phải con đang mơ chứ?!

“Thưa... Thưa... Thưa Tâm?!”

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gặp Lại Happy Angel

“Bây giờ, chúng ta hãy phát thưởng và tặng hoa cho Hàn anh hùng nhé!” Giọng vang vang của hiệu trưởng trường ngập trong lớp bốn năm thứ ba, đúng, chính là lớp tôi dạy đấy...

Cái tên đang đứng trên bục giảng và nhận hoa chính xác là Hàn Thừa Tâm, không sai! Làm sao đây, phải làm sao đây... sao lại gặp lại Thừa Tâm trong hoàn cảnh này chứ, trong lòng tôi có chút không thoải mái...

“Sự dũng cảm của Hàn anh hùng đã giúp cho chúng ta có thêm động lực học tập và tiến lên phía trước! Hàn anh hùng không chỉ cứu được tính mạng của bạn Thôi Chính Triết, còn cứu cả lòng yêu đời của bạn ấy nữa! Chúng ta hãy cho một tràng pháo tay cổ vũ Hàn anh hùng nào!” Vừa nói, hiệu trưởng vừa vui vẻ vỗ vỗ tay, ở dưới lớp cũng toàn những đôi mắt phấn khích, tôi cũng chỉ có thể vỗ tay lộp bộp theo mọi người.

Thừa Tâm đứng trên bục giảng vừa nâng cao phần thưởng và bó hoa vừa cười tí mắt, gật đầu đáp lễ, cậu ta đảo ánh mắt về phía tôi rồi sau đó lại rất ngượng ngập quay đầu lại cười nói tiếp với các học sinh, hiệu trưởng và thầy cô giáo khác, ánh mắt của cậu ta và tôi chỉ giao nhau trong một giây lát, nhìn thấy dáng điệu cậu ta cười nói với người khác, tôi chỉ có thể gượng tỏ ra bộ dạng chẳng liên quan gì đến mình rồi quay người đi ra ngoài.

Hư... cậu ấy... đã từ nước ngoài về rồi ư?

Tại sao... cậu ấy chẳng gọi một cuộc điện thoại nào cho tôi để báo chứ? Hoặc là, cậu ấy cũng nên nói cho người khác biết, sau đó để mọi người có thể chúc mừng cậu ấy trở về chẳng hạn...

Sao tôi lại có cảm giác bị bỏ rơi thế này? Trong lòng thấy cay đắng quá!

Hừ! Tôi mệt mỏi thở ra một hơi thật dài.

Tôi lê tấm thân nặng nề, ngồi phịch xuống bậc thang cạnh sân thể dục, buồn phiền thở dài.

Sao lại ra thế này, sao lại gặp lại cậu ấy chứ, trong ba năm này, không ngờ thật có thể gặp lại cậu ấy... Phải làm sao đây? Tuy ngày nào tôi cũng mong đợi cậu ấy trở về, tuy ngày nào tôi cũng chờ đợi mỗi mòn cậu ấy quay về bên tôi, nhưng mà... tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý! Tôi... tôi phải dùng biểu cảm thế nào để đối diện với cậu ấy đây?

Khó chịu quá, mỗi lần nghĩ đến cậu ấy, tim tôi cứ lắc bên trái đảo bên phải mãi, tôi thật sự sợ phải nhìn thấy cậu ấy, lúc đó, tôi nhất định lại bị chìm vào cảm giác mê đắm cậu ấy... hừ... làm sao mới được đây, tôi bây giờ, chắc chắn rất giống một con ngốc...

Trước ba năm, tôi và Thừa Tâm đã xa nhau như thế, cậu ấy không để lại cho tôi một lời nào thì đã biến mất khỏi cuộc đời tôi, biến mất một cái là biến luôn trong ba năm.

Trong ba năm, lại cũng chẳng có bất kỳ thư từ và cuộc điện thoại nào, thậm chí tôi còn cho rằng, tôi sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại Thừa Tâm nữa, thậm chí tôi cho rằng, Thừa Tâm đã hoàn toàn quên sạch sẽ tôi rồi. Nhưng, bây giờ đột nhiên lại gặp mặt, tôi thật không biết nên vui hay nên buồn đây...

Hư... rốt cuộc tôi phải làm sao mới được? Trong lòng rối tung... đúng thực là loạn xạ cả lên...

“Này, cậu ngồi ở đây một mình làm gì thế hả?” Một giọng nói bỗng cất lên ở ngay bên cạnh, tôi hoang mang ngẩng đầu lên nhìn.

Là tôi đã thấy ảo giác chẳng? Tại sao Thừa Tâm lại đứng trước mặt tôi? Nhìn thấy dáng cậu ấy đứng trước mặt mình, mà như đang lặp lại dáng điệu ba năm trước cậu ấy đứng trước cổng trường đợi tôi cùng về nhà, trong lòng lại dấy lên sự khổ sở. Có một nỗi buồn phiền không thể nói ra cứ đọng mãi trong miệng... khó chịu quá...

“Ồ... ồ... lâu... lâu quá không gặp!” Tôi có hơi vất vả mới nói nổi câu này.

“Ha ha, đúng rồi, lâu quá không gặp, không ngờ cậu đã trở thành giáo sinh thực tập rồi nhỉ, ghê gớm thật đấy!” Thừa Tâm cười một cách thoải mái, sau đó bỏ một đồng đồ trong tay xuống rồi ngồi kế bên tôi.

Tôi cảm thấy một sự ngượng ngập khó so sánh nổi, không biết nên nói gì và nên làm gì, nhưng cũng có ý thức ngồi nhích ra một bên, trong lòng chỉ nghĩ nên giữ khoảng cách với cậu ấy, sau đó cúi thấp đầu xuống bắt đầu nghịch nghịch mấy ngón tay một cách buồn tẻ.

“Đa Lâm, cậu...”

“Ha ha, đúng thật, lâu quá không gặp! Lần này quả thật rất cảm ơn cậu, ha ha, nếu không có cậu thì không chừng Chính Triết đã xảy ra chuyện rồi!” Tôi vội vã cắt ngang lời cậu ấy muốn nói, tôi sợ không cẩn thận sẽ rơi nước mắt mất, đến lúc đó tôi nhất định sẽ làm lộ tẩy hết mọi tình cảm vốn chôn giấu trong lòng bấy lâu.

Đến ngay cả lúc cậu ấy gọi tên tôi, tôi cũng vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ, và vẫn luôn có một cảm giác đau buồn đến mức muốn

khóc...

Đa Lâm ngốc! Mà còn đang lo sợ bất an điều gì nữa đây? Đừng nghĩ phức tạp quá, giữa mà và Thừa Tầm vốn chẳng có quan hệ gì đặc biệt mà, không phải sao? Chỉ là lớn lên từ nhỏ bên nhau thôi, mà đừng có nghĩ mọi việc phức tạp quá! Chỉ cần nói chuyện với cậu ấy bình thường là được rồi, giống như trước đây thì không tốt hay sao?

“... Thế à... .. không có gì, lao động chân tay thôi mà... hơn nữa, tớ cũng chẳng muốn thấy người nào chết trước mặt tớ nữa.” Thừa Tầm cười với tôi, ý vị sâu xa mà nói thế.

Hử? Không muốn thấy ai chết trước mặt cậu ấy nữa? Tại sao cậu ấy lại nói thế? Câu nói này... nghĩa là gì chứ?

Tôi nhìn thẳng vào gương mặt tươi cười của cậu ấy, ánh mắt lại chẳng cách gì rời ra được. Ba năm rồi, đã ba năm rồi không được nhìn thấy gương mặt thân thuộc này, nụ cười thân thuộc này rồi.

Trong lòng phút chốc cảm thấy buồn phiền... Rất muốn hỏi, rất muốn hỏi cậu ấy vì sao lúc đầu không từ biệt mà đã đi, rất muốn hỏi lúc đầu vì sao cậu ấy đột ngột rời xa...

Nhưng, lời muốn nói lại nghẹn trong cổ, không thoát ra nổi.

Tôi cúi đầu, không dám nhìn khuôn mặt khiến tôi thấy đau lòng nữa.

“... Này, Doãn Đa Lâm, cậu không quen tớ nữa à?” Giọng Thừa Tầm đột nhiên vút cao lên, y như đang chất vấn một người lạ vậ.

“Hả? Cái gì? À... quen... quen chứ...” Tôi giả như hờ hững trả lời.

“Thế tại sao cậu không nhìn vào mắt tớ? Thế tại sao cậu không cười với tớ một chút? Cậu thế này là sao hả?” Thừa Tầm nghiêm túc hỏi.

Không phải không muốn nhìn vào mắt cậu, cũng không phải không muốn cười với cậu... chỉ là, tôi sợ sẽ không kiềm chế nổi mà rơi nước mắt thôi, tôi sợ tôi sẽ để lộ tất cả tình cảm của mình mất... tha thứ cho tớ nhé, Thừa Tâm, thật lòng xin lỗi cậu.

“Cô ơi! Cẩn thận!!!” Đột nhiên, phía trước vọng đến một tiếng hét khẩn cấp, tiếp đó là một vật đen mờ mờ lao như bay về phía này ...

Cái gì? Tệ thật! Là... là bóng đá sao?

Tôi ngỡ ngác ngồi chờ đẫn ở đó, bỗng nhiên, một bóng người mạnh mẽ vọt qua trước mắt tôi, chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, không biết vật gì đã tiếp xúc thân mật với đất cát thế nữa...

A... đầu tôi... đau đau đau quá... Hử... hả? Đợi đến lúc tôi định thần lại, phát hiện ra tôi đang nằm đè lên ngực một người, mà cái người đang bị tôi đè lên ấy... chính là Thừa Tâm!

Tôi hoảng hốt mở to đôi mắt, trời ơi! Mặt tôi bây giờ nhất định có thể nấu chín được mấy bình nước ấy nhỉ?

Sao rồi? Đây, Thừa Tâm, sao cậu không động đậy gì vậy? Sao cậu ấy không mở mắt ra? Cậu sao vậy hả? Tim tôi lập tức như bị thắt lại!

“Hàn... Hàn tiên sinh... này, Hàn tiên sinh! Ông bị sao thế hả? Hàn tiên sinh... Đây! Thừa... Thừa Tâm! Thừa Tâm ơi, cậu sao rồi? Tỉnh dậy đi! Thừa Tâm!” Tôi khuyu xuống bên ngực cậu ấy lay lắc mãi, sao thế này? Cậu ta chắc không bị quả bóng đá trúng vào đầu thành ra dở người đấy chứ? Sao lại thế này? Tôi suýt tí nữa hoảng đến nỗi khóc âm lên.

Đột nhiên, cậu ấy len lén mở một mắt ra cười tít với tôi, tôi hết hồn đến mức nhảy vọt lên khỏi người cậu ấy, vội vã chỉnh sửa lại đầu tóc và quần áo vừa nãy bị làm cho rối tinh lên.

“Nè, Doãn Đa Lâm! Chẳng phải cậu không quen biết tớ à? Làm gì mà như sắp khóc thế, có phải đau lòng vì tớ không?” Thừa Tầm đứng lên, phui phui bùn đất dính trên người, nói như nhìn thấu tôi.

“Ai... ai đau lòng chứ? Cậu đừng nói nhảm!” Tôi vội vã làm ra vẻ thờ ơ, cứng nhắc đáp trả lại.

“Thế làm gì mà ra vẻ sắp khóc chứ?” Thừa Tầm giễu cợt.

“Nhảm... nhảm nhí gì vậy? Cậu mới là sắp khóc thì có!” Tôi không chịu thua, trả lời.

“Tớ về đây, chẳng lẽ cậu... chẳng lẽ cậu không vui hả?” Thừa Tầm vẻ hơi thất vọng nhìn tôi.

“... Chuyện đó... chuyện đó... vừa nãy, cảm... cảm ơn cậu nhé! Ngại quá, tớ còn có việc, tớ phải về lớp trước đây! Tạm biệt!” Nói xong, tôi giấu gương mặt đỏ bừng lên, quay người chạy biến.

Thừa Tầm dường như vẫn đứng đó, nhưng tôi không có can đảm quay đầu lại xác định xem cậu ấy đã đi rồi hay chưa.

Cậu ấy đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, tôi vốn chưa chuẩn bị tâm lý tí xiu nào! Trong ba năm, một người biến mất không tăm tích lại đột ngột trở về bên cạnh tôi, bảo tôi phải làm sao đây? Bây giờ tôi nhất định rất thảm hại nhỉ? Tôi giống như một kẻ tháo chạy trước mặt cậu ấy vậy!

Thật đó, Doãn Đa Lâm đã không còn là Doãn Đa Lâm ba năm trước nữa rồi, mà Hàn Thừa Tầm cũng đâu còn là Hàn Thừa Tầm của ba năm về trước nữa! Tất cả đều là quá khứ rồi, tất cả đã kết thúc... Doãn Đa Lâm, đừng ngốc nghếch nữa! Đừng ôm ấp hy vọng gì đối với Thừa Tầm nữa, hai người ba năm trước đã không được ở bên nhau thì hai người của ba năm sau cũng không thể...!

Nhưng mà, tại sao cho đến tận bây giờ... tôi vẫn thích tên đó hoài vậy?

Thờ ơ bước trên con đường về nhà, di động của tôi đột ngột ting ting tang tang vang lên, tôi vội vã hoàn hồn lại móc điện thoại ra nhìn sơ màn hình hiển thị, là số của Hiền Chu.

“Alo, Hiền Chu hả?”

“Tớ nè tớ nè! Đa Lâm, bây giờ cậu đang ở đâu thế?” Bên kia điện thoại vang đến giọng Hiền Chu vui vẻ hào hứng gấp trăm lần thường ngày.

“Tớ hả? Ô, tớ vừa đi làm về, bây giờ đang trên đường về nhà... Sao? Hôm nay cậu không phải lên lớp à?”

“Ừ ừ, trường bọn tớ hôm nay có hoạt động lễ lạc gì đó, quả thực chán muốn chết, tớ không đi! Phải rồi, Đa Lâm, cậu tan sở rồi có việc gì nữa không?”

“Ôi, không có, không có việc gì khác cả!” Tôi bình thản trả lời.

“Thật chứ? Ồ, tốt quá! Vậy đợi lát nữa bọn mình đi uống một ly đi! Hà hà, tớ có việc quan trọng muốn báo với cậu!” Hiền Chu cũng chẳng biết là chuyện gì mà hôm nay giọng mình tỏ ra có sức sống và chí khí lạ thường.

Chuyện quan trọng? Liệu có chuyện quan trọng gì mới được chứ? Tôi cảm thấy hơi bồn chồn.

“Được rồi, tớ sẽ ngồi ở trong quán ăn “Thật lòng” bên cạnh trung tâm thành phố đợi cậu là được, cậu phải đến nhanh đó, nghe chưa? Đừng có như lần trước bắt tớ đợi suốt hai tiếng nữa nhé!” Tôi có phần bất mãn nhắc lại chuyện cũ, ai bảo con nha đầu Hiền Chu này cứ trước khi ra ngoài lại lễ mễ chậm chạp làm chi.

“Ừ ừ! Được được, tớ biết rồi! Lần này chắc chắn không để cậu đợi lâu đâu! Cậu đi trước nhé, tớ thay quần áo rồi đi ngay! Bye bye!”

“Tút tut tut...” Tiếng cúp điện thoại, lòng tôi chẳng hiểu sao lại càng cảm thấy buồn phiền hơn.

Hàn Thừa Tâm, cậu đã về thật rồi, hôm nay tôi đã được nhìn thấy khuôn mặt khiến tôi mong nhớ suốt ba năm trời, nhưng mà, sao tôi lại cảm thấy đau buồn như thế chứ? Sau này tôi gặp mặt cậu ấy thì phải tỏ ra thế nào đây?

Hư... tôi nhìn lên trời thở dài một tiếng.

Được rồi được rồi, quên hết mọi chuyện không vui đi! Quên hết mọi chuyện không tốt đi! Đợi lát nữa uống một ly là sẽ khá lên ngay mà! Tôi hít một hơi thật sâu, nhắc chân lên đi về phía trung tâm thành phố.

.....

“Hiền Chu, cậu cứ rầu rĩ nằm nhà mãi cũng không chịu ra ngoài chơi, có ở cùng nhau cũng đâu cần phải làm bà chủ nhà chứ! Trường các cậu có phải cũng sắp cho nghỉ dài ngày rồi không? Nếu đã như thế thì hôm nào đó bọn mình đi dạo phố mua đồ cho vui! Cậu thấy đề nghị này thế nào?” Tôi và Hiền Chu ngồi trong quán ăn uống rượu nấu, trên bàn bày đủ thứ điểm tâm và món ăn nhẹ.

“Thì... thì cũng hết cách rồi! Cái tên tiểu tử thối Chính Hạo đó không thích tớ cứ chạy long nhong ngoài đường, vả lại tớ chỉ cần về trễ thôi là hẳn cứ càu nhàu cắn nhằn tớ mãi không thôi, a a! Đúng là phiền phức chết đi được, tớ lại không dám chọc giận hẳn, để tránh hẳn lại lải nhải cảm ràm lên lớp tớ nữa...! Haizzz... không ngờ ở chung lại phiền phức đến thế! Vừa đi học vừa làm việc nhà, rút mất mười năm tuổi thọ của tớ chứ ít gì!” Hiền Chu vừa uống rượu vừa giơ nanh nhe vuốt nổi giận nói to.

“... Đương nhiên rồi, thoát chốc từ một người biến thành hai người, việc phải suy nghĩ cũng nhiều hơn, hơn nữa hai người còn phải đi học, tất nhiên sẽ mệt mỏi hơn rồi! Hừ... rõ ràng là ở cùng một nơi, mỗi tuần cũng chẳng gặp được cậu mấy lần, ngày nào cậu cũng ở nhà với chồng yêu của cậu, hồi cấp ba cũng đã yêu đương mấy năm rồi, lại thêm ba năm nữa, hai cậu ngày nào cũng ở với nhau nhàm chán thế mà cũng không thấy phiền hả? Tớ thì thấy buồn chết rồi đây...” Tôi cầm lấy chai rượu “ừng ực” uống cạn.

“Đa Lâm, sao hôm nay cậu chẳng có tinh thần gì thế này? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Hiền Chu đặt chai rượu trong tay xuống, nâng mặt tôi lên quan sát tỉ mỉ.

“Chẳng có gì xảy ra hết, có thể có chuyện gì chứ? Chẳng có chút xíu chuyện gì cả! Hừ... cậu đừng quá bận tâm thế!” Tôi miễn cưỡng cười với nó một cái, nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được, gương mặt tươi cười này của tôi mới nhợt nhạt làm sao.

“A! Đúng rồi đúng rồi! Hôm nay tớ nghe được từ chỗ Chính Hạo một tin tốt lành đây! Đúng là đã khiến tớ bàng hoàng hết cả người ấy! Này này, Đa Lâm, cậu nghe tớ nói! Cậu có biết hôm nay ai trở về rồi không? Cậu có muốn biết không? Tớ đã ngây cả người ra khi biết đó!”

“... Ai vậy?” Tôi buồn rầu hỏi.

“Tớ mà nói ra thì bảo đảm cậu sẽ hết hồn! Chắc chắn là thế!” Hiền Chu lải nhải nói không ngớt, lại còn khoa chân múa tay nữa chứ.

“Ây cha, đúng là..., thế thì cậu còn không nói nhanh đi? Đừng có vòng vo nữa! Mau nói xem!” Tôi hơi nóng nảy quát to lên.

Cái tên Hiền Chu này đúng là càng ngày càng lảm mồm, thật đáng thương cho Chính Hạo ngày nào cũng phải sống cạnh nó.

“Cậu đừng gấp thế, nghe tớ từ từ nói cho cậu biết ai đã về nhé!”

“Mau nói đi!” Tôi quả thực sắp bị nó chọc tức điên lên rồi đây.

“Là Thừa Tâm! Hàn – Thừa – Tâm!” Hiền Chu sợ tôi nghe không rõ, nói ra từng chữ từng chữ.

“Phụt!”

Phản ứng đầu tiên của tôi là phun hết toàn bộ chỗ rượu hồi nãy vừa uống ra, hành động này đã thu hút toàn bộ ánh mắt ghê tởm của khách khứa xung quanh.

“Nhìn đi nhìn đi! Tớ nói là kinh ngạc đến cực độ mà! Chẳng sao, lúc đó tớ nghe Chính Hạo nói cũng phản ứng y hệt cậu!” Hiền Chu gật gù đắc ý, thật không biết có gì mà nó lại hài lòng thế.

“Cậu... Hiền Chu... vừa nãy cậu... cậu nói ai đã về hả? Cậu... cậu nói là Thừa Tâm?” Trời ạ, thì ra Chính Hạo cũng đã biết rồi, thì ra là thế, tại sao tôi cảm thấy chỉ mình tôi bị lừa đến mù mẫm nhỉ?

Ha ha, tức cười thật đấy... hình như chỉ mình tôi là bị bỏ lại thôi...

Nhưng mà, tại sao Thừa Tâm không nói tôi biết mà lại nói cho Chính Hạo trước chứ? Thanh mai trúc mã tôi đây trong mắt cậu ta, quả nhiên chẳng là gì sao? Nghĩ đến đây, tôi không ngăn được cảm giác hụt hẫng.

“Đúng thế đúng thế! Chính là Thừa Tâm, nghe Chính Hạo nói hình như hôm nay cậu ấy vừa từ nước ngoài về! Ra nước ngoài ba năm cuối cùng cũng về rồi, tớ và Chính Hạo đề nghị đến chỗ Hiếu Anh tổ chức một buổi tụ họp chúc mừng Thừa Tâm, chúc mừng cậu ấy cuối cùng đã trở về! Thế nào? Đề nghị tuyệt chứ? Hà hà hà hà!” Đôi mắt đầy chờ đợi của Hiền Chu sáng lên.

Hả? Gì chứ? Chúc mừng... tiệc chúc mừng à?

Nghe đến đây, để kiềm chế nước mắt mình khỏi tuôn rơi, tôi lại tu rượu ừng ực.

“Đa Lâm, chẳng phải cậu cũng rất nhớ Thừa Tâm à? Ha ha, vừa hay! Hôm đó tớ cũng sẽ nói Triều Nhất và Vũ Thành đến luôn, mọi người tụ tập lại cùng chúc mừng cho Thừa Tâm! Đa Lâm, cậu thấy thế nào?”

“Ai... ai nhớ hẳn chứ? Hiền Chu, cậu đừng nói nhảm!” Tôi chau mày, miệng không khớp lòng phản ứng lại.

“Đa Lâm, cậu đừng lừa người ta nữa! Trong ba năm, cậu là người nhớ Thừa Tâm nhất không phải sao? Ngày nào cũng nhắc đến Thừa Tâm, bây giờ làm gì mà cậu cứng đờ miệng mồm thế? Cậu đang giận Thừa Tâm lúc đó đi mà không nói hả? Nhưng bây giờ cậu ấy đã về rồi mà! Tất cả đã là quá khứ rồi! Cậu thế này thì làm sao Thừa Tâm biết được là cậu nhớ cậu ấy chứ?” Hiền Chu nhè nhẹ nhíu mày, trong giọng nói có ý trách móc.

“Tớ không cần hẳn biết, càng không muốn hẳn biết...” Tôi nhắm nghiền mắt hít một hơi thật sâu, giọng hơi nghẹn lại.

“Đa Lâm...” Hiền Chu vẫn muốn nói thêm gì đó, nó mở miệng ra nhưng cuối cùng vẫn bị lý trí ngăn lại.

Haizzz... Doãn Đa Lâm, mày làm gì mà lại nói như tất cả mọi chuyện đều do lỗi Thừa Tâm vậy? Tuy trong lòng tôi biết không phải là lỗi của Thừa Tâm, cậu ấy chưa từng biết đến tình cảm của tôi, vậy nên, cậu ấy vô tội, cậu ấy không hề sai gì cả... Không phải thế sao?

Người sai, chỉ có mình mày thôi, Doãn Đa Lâm...

Tuy tôi có trăm ngàn cái không tình nguyện nhưng để tổ chức tiệc chúc mừng cho Thừa Tâm nên chủ nhật này cũng đã phải đến.

Địa điểm chính là trong quán café Happy Angel của Hiếu Anh đã được đặt sẵn.

Hiền Chu dường như có ý muốn mời cả Khương Tải Hoán đến buổi tiệc này, nhưng vì Thừa Tâm rất ghét anh ta nên tên của anh ta không xuất hiện trong danh sách khách mời.

Nhưng cũng được, như thế thì tôi đỡ phải khó xử khi đứng giữa... Đây không phải là tôi ích kỷ mà tôi nghĩ cho mọi người thôi, chỉ cần nghĩ đến sự xuất hiện của Khương Tải Hoán thì sẽ khiến cả bầu không khí tụt xuống âm mây độ, toàn thân tôi sẽ không ngăn nổi rùng mình liên tục cho xem.

Hừ... tôi phải làm bộ mặt thế nào để đối diện với Thừa Tâm đây? Làm sao mới có thể có vẻ không ngỡ ngàng chứ? Làm sao mới khiến không khí ấm áp hơn?

Tôi quả thực sợ mình làm không nổi... haizzz, phiền thật đấy, thôi đi, cứ đi một bước rồi tính một bước vậy, trước tiên thì không cần nghĩ nhiều là được.

Quán café... đáng ghét, sao lại phải đặt ở quán café tên Hiếu Anh mở chứ? Phải biết là quán café của Hiếu Anh cách nhà chúng tôi rất xa rất xa chứ? Hu hu... để tiết kiệm tiền đi xe tôi nghiệp ít ỏi tôi đành phải lê cái thân xác mệt mỏi, cứng ngắc mà đi bộ đến quán café của Hiếu Anh thôi.

Ôi ôi! Cuối cùng cũng đến rồi, nhìn thấy biển hiệu lớn của quán, tôi kích động đến mức hai mắt sáng rực lên!

“Cạch...”

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lớn của quán.

“Ting ting tang tang...”

Phong linh trên cửa reo lên những tiếng lạnh lót.

“Ây! Hiếu Anh, tới rồi đây.” Tôi cười tít mắt với bạn tốt.

“A! Đa Lâm! Cậu tới rồi! Hà hà, cậu đến sớm thật đấy, là người đầu tiên đó!” Bà chủ Trịnh Hiếu Anh thấy sự xuất hiện của tôi liền vội vã làm động tác chữ “V” chiến thắng với tôi.

Tôi hiểu kỳ mở to mắt lên nhìn bốn bề một lượt, lạ quá? Ở đây ngoài Hiếu Anh và tôi ra thì thật chẳng có ai khác nữa, đến cả bóng người phục vụ tôi cũng chẳng thấy, rốt cuộc đây là chuyện gì?

“Hiếu Anh... làm... làm sao thế? Quán của cậu chắc không vắng thế chứ? Sao chỉ có mình tớ mà chẳng thấy khách khứa gì hết vậy? Nếu cứ thế này thì cậu đóng cửa quán sớm đi là hơn!” Tôi hơi băn khoăn thắc mắc.

“Cái gì chứ? Không phải thế đâu, quán của tớ bình thường đông kinh khủng! Chỉ có điều hôm nay là ngoại lệ, cậu không thấy ở ngoài cửa tớ để biển “tạm ngừng kinh doanh” à? Vì hôm nay đặc biệt tổ chức tiệc cho Thừa Tâm mà, tất nhiên sẽ chỉ có đám bọn mình tụ tập thôi! Hà hà, cậu nói xem phải không?” Hiếu Anh đặc ý giải thích cho tôi, chẳng qua chỉ tổ chức một buổi họp mặt thôi mà, có cần khoa trương thế không?

Còn “tạm ngừng kinh doanh”? Đúng là...

“Nào nào, Đa Lâm, cậu là người đầu tiên tới đây! Muốn uống chút gì không? Tất cả đồ hôm nay đều miễn phí tặng cho mọi người, không có quán thứ hai nào thế đâu đó!” Hiếu Anh tay cầm dao thái rau vừa làm đồ ăn vừa tươi cười hỏi tôi.

“Thế thì, tớ uống nước cam tươi! Ly to đặc biệt nhé!”

“Hừ... con nha đầu này, còn tính lợi dụng cháy nhà để hôi của hả?” Hiếu Anh vừa nói vừa bất lực đảo mắt.

“Thật là, cái gì mà cháy nhà hôi của? Đừng nói chuyện khó nghe thế được không nào? Đã tặng miễn phí thì tớ đương nhiên phải biết quý cơ hội hiếm hoi này rồi! Còn quý hơn là Hiếu Anh người đại keo kiệt nữa chứ!” Tôi cười lè lưỡi, còn làm mặt hề với Hiếu Anh.

“Đúng là... nha đầu này!” Hiếu Anh hết cách đành cười to lên, sau đó đặt một ly nước cam siêu bự xuống trước mặt tôi.

“Woa! Tốt quá! Hiếu Anh tớ yêu cậu!” Tôi hào hứng vỗ tay, vội cầm ống hút uống rất ngon lành.

“Cạch...”

Cửa quán lại bị đẩy ra.

“Ting ting tang tang...”

Bên tai lại vang lên một loạt tiếng phong linh trong trẻo.

“Á á, mệt chết đi thôi! Cuối cùng cũng tới rồi! Trịnh Hiếu Anh, bọn tớ tới rồi!”

“Đa Lâm, úi chao! Cậu tới sớm thật đó, lại bị cậu cướp mất vị trí đầu tiên rồi! Tớ còn tưởng bọn tớ là người đầu tiên nữa chứ!”

Hà hà, lần này là hai cái mồm luôn thân thân mật mật Chính Hạo và Hiền Chu đó, hai người tay trong tay bước vào, còn mang đến một túi đầy bia và nước trái cây, hic... hình như chỉ có tôi tay không đến đây thôi, vẫn cảm thấy mặt mình dày quá.

Tiếp đó là Vũ Thành, Triều Nhất...

Những đứa bạn thân thiết thời học cấp ba đã tề tựu đông đủ, mọi người ồn ào náo nhiệt, nói nói cười cười, giống như thời gian đã quay ngược lại 3 năm về trước, trong lòng tôi trong thoáng chốc như có được sự

an ủi, cảm giác rất hạnh phúc, tôi không ngăn được lòng mình thầm mỉm cười.

Được ở bên mọi người, thật là tốt!

“Cạch...”

“Ting ting tang tang...”

Cửa quán lại bị mở ra lần nữa.

“Ô! Mọi người đều ở đây à!”

Thình thịch!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, tim tôi thoát nhiên nhảy thót lên thật mạnh. Trời ạ, tôi đã quên bég mắt, thì ra... cậu ấy cũng đến đây, sao tôi lại có thể quên bég đi việc quan trọng này cho được?

Hử... trong lòng bỗng cảm thấy vừa sợ hãi vừa căng thẳng...

“A! Thừa Tâm! Cậu cũng đến rồi! Sao mà chậm thế hả? Mọi người đều đang chờ cậu đó! Đợi lát nữa phải phạt cậu một ly mới được!” Chính Hạo cười tinh ranh, cậu ta đảo mắt một vòng về phía Thừa Tâm, lại đảo mắt về phía tôi, sau đó cười càng kỳ dị hơn.

Hử... cái tên Chính Hạo này, làm gì mà cười ám muội thế hả? Làm gì thế!!! Tôi cảm thấy mặt mình nóng dần lên.

“Ha ha, xin lỗi, vừa nãy ngủ trưa một giấc đã quá, lúc tỉnh dậy đã thấy trễ rồi!” Thừa Tâm bước đến bên cạnh bàn ăn, đôi mắt cong cong như trăng non cười cáo lỗi.

Không hiểu vì chuyện gì... là ảo giác của tôi chăng? Tại sao tôi cảm thấy Thừa Tâm trong ba năm rời xa lại trở nên chín chắn hẳn, không còn là

đứa con nít chưa gì đã nổi giận, chưa gì đã tỏ ra thiếu gia như trước kia nữa... Hơn nữa, cậu ấy trước đây có làm sai việc gì thì đánh chết cũng không chịu xin lỗi... Nhìn thấy cậu ấy bây giờ, tôi không nhận được phải mỉm cười, trong lòng cảm thấy rất yên vui.

Rốt cuộc, là ai đã khiến cậu ấy thay đổi nhiều như thế? Mới nghĩ đến người mà không phải tôi ấy, tôi đã cảm thấy hụt hẫng rồi...

“Này Hàn Thừa Tâm, nước ngoài tốt đến thế thật sao? Làm gì mà đi là đi liền một lúc 3 năm vậy, bên đó có người ngoài hành tinh hả? Nếu mà cậu không quay trở về, tớ còn tưởng cậu đã quên hết bọn này rồi nữa đó!” Hiền Chu liếc mắt, đứng một bên nói chua chát.

“Hiền Chu, em nói nhảm gì vậy?” Vừa nói, Chính Hạo vừa vội vã đẩy đẩy cánh tay Hiền Chu, ý bảo nó ngậm miệng lại.

“Đúng đó đúng đó! Hiền Chu, vừa ăn nhiều thế mà không đủ tống đầy miệng à? Nói ít thôi được không? Chẳng phải Thừa Tâm đây đã về rồi hay sao?” Hiếu Anh cũng bực tức vỗ vào đầu Hiền Chu.

“Tớ... tớ đâu có nói sai gì đâu! Thật là! Mọi người làm gì mà dữ thế!”

Thừa Tâm chẳng nói gì cả, chỉ nhẹ nhẹ nhếch nhếch khóe miệng cứng đơ lên, nhún nhún vai, sau đó cậu nhẹ nhàng kéo ghế ra, ngồi kế bên tôi.

Thịch!

Người tôi đột nhiên như bị co rút lại! Trời ơi! Tên này làm gì mà lại lạng lẽ ngồi bên tôi thế này? Mặt tôi bây giờ chắc chắn là nóng lắm! Làm ơn đi, có nhầm không vậy?

Để tránh chạm phải mắt cậu ấy để rồi nảy sinh ra lúng túng ngại ngùng, tôi cẩn thận nhẹ nhàng nhích nhích ghế sang bên kia, giữ một khoảng cách an toàn với cậu ấy...

Hừ... thế này thì được rồi, tôi yên tâm vỗ vỗ lên ngực thở ra một hơi...

Hiếu Anh ngồi bên cạnh như thấy được tôi đang căng thẳng, nó kéo tay tôi, nhỏ giọng nói thì thào bên tai: “Hầy, Đa Lâm, Thừa Tầm vừa mới về, cậu nói chuyện nhiều nhiều với cậu ấy đi! Đừng có ngồi đờ ra đó mãi thế, cậu ấy khó khăn lắm mới về được đó... Nghe rõ tớ nói không hả?”

Hả? Ý gì đây? Tôi có phần kinh ngạc nhìn trôn trôn Hiếu Anh.

Khó khăn lắm mới về được? Thừa Tầm về nước khó khăn lắm sao? Sao lại thế này? Cách nói lạ lùng quá...

Có điều... nói đi nói lại, tại sao Hiếu Anh không gọi Thành Vũ Tuyết đến đây? Chính vì mừng Thừa Tầm vừa trở về, chẳng phải càng nên gọi Thành Vũ Tuyết đến à? Bên cạnh Thừa Tầm vắng đi Thành Vũ Tuyết, tôi lại thấy hơi kỳ kỳ... Hừ... tôi làm sao thế này? Trước đây chẳng phải rất ghét Thành Vũ Tuyết cứ quẩn mãi lấy Thừa Tầm hay sao?

“Hiếu Anh”, tôi nép sát vào người nó nói khẽ, “Cậu không gọi Thành Vũ Tuyết đến à? Thừa Tầm và nó... chắc cũng rất lâu rồi không gặp nhau đó! Cậu không liên lạc với nó sao?”

“Không cần, chẳng cần phải làm thế!” Hiếu Anh khoát khoát tay, giọng nói có phần gượng gạo.

Lạ thật, nó bị sao thế nhỉ? Tại sao gọi Thành Vũ Tuyết đến lại là việc chẳng cần thiết? Thừa Tầm chẳng phải là thích Thành Vũ Tuyết ư?

“Ba năm không gặp, trong ba năm trời, Thừa Tầm... cậu nhất định rất cực khổ phải không? Nhưng mà, bây giờ cậu có thể quay về rồi, đúng là quá tốt! Tớ rất vui... thật sự rất vui...” Chính Hạo nâng ly rượu, giọng nghèn nghẹn, chẳng lẽ là tôi nhìn nhầm à? Sao tôi lại nhìn thấy trong mắt cậu ta có ánh nước long lanh vậy?

Nghe Chính Hạo nói, Hiếu Anh cũng hơi trầm mặc ngồi một mình bên kia tự rót rượu cho mình.

“Không sao, Chính Hạo, chuyện đã qua rồi, tớ chẳng sao đâu mà, hà hà.” Thừa Tâm mỉm cười, lời cậu ấy nói lập tức khiến bầu không khí chùng xuống.

Không chỉ là Hiếu Anh, đến Vũ Thành và Triều Nhất cũng lặng phất, gương mặt mỗi người đều tỏ vẻ nặng nề.

Là sao? Chuyện đã qua rồi... câu nói này là ý gì? Tại sao Chính Hạo và Hiếu Anh đều hết như đang che giấu việc gì vậy? Vẻ mặt của bọn nó... tại sao lại bi thương như thế? Thừa Tâm trở về chẳng phải là chuyện tốt sao? Tại sao mọi người đều không vui vẻ gì thế kia?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ trong ba năm ấy, Thừa Tâm xảy ra chuyện gì sao? Trong lòng tôi chợt nảy ra dự cảm không lành.

“Sao thế? Chính Hạo, Hiếu Anh, hai người làm gì mà ủ rũ không vui vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hai người làm trò gì thế? Hôm nay chẳng phải là buổi tiệc gặp nhau sao? Sao không vui lên một chút?” Câu hỏi vô tâm của Hiền Chu lập tức khiến cả bầu không khí càng thêm tĩnh lặng.

“Này! Làm gì thế, chẳng phải hôm nay nói là Thừa Tâm vừa từ nước ngoài về, mọi người muốn chúc mừng thật vui à? Sao mà mặt mày người nào người nấy thảm não thế kia? Các bạn bị sao vậy hả?” Hiền Chu chau mày đặt ly rượu trong tay xuống, vẫn kiên trì hỏi.

Tóm lại là chuyện gì đây? Tôi nhìn về phía Thừa Tâm đang ngồi lặng lẽ bên cạnh, nhãn thần cậu ấy lạnh nhạt, dường như đang ẩn giấu một điều gì đó.

“Thừa Tâm, cậu... cậu ở nước ngoài đã xảy ra chuyện gì sao?” Tôi nghi hoặc, cuối cùng cũng nhin không nổi phải hỏi.

Thừa Tâm quay đầu lại nhìn tôi, nhẹ nhàng nhếch nhếch mép, dường như rất cố gắng rất miễn cưỡng mới cười nổi.

“Không có gì cả, cậu đừng đoán mò, chẳng có gì xảy ra cả đâu, tớ sống rất tốt.”

“Thật không?” Tôi vẫn hơi nghi ngờ hỏi thêm lần nữa.

“Đương nhiên, tốt thật mà.” Vừa nói, Thừa Tâm vừa nở một nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương.

Không đúng... không đúng! Nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi! Cậu ấy đang dối mình... Cậu ấy chắc chắn đang dối mình... Tôi cố thể nhìn ra từ vẻ mặt của cậu ấy: Cậu ấy nhất định đang nói dối.

“Thừa Tâm!” Chính Hạo ngồi đối diện đột ngột gọi to một tiếng, gương mặt và tròn mắt cậu ấy đều đỏ lừ, giống như đã uống rất nhiều.

Chính Hạo bỗng nhiên đứng phắt dậy, cậu ta say lão đảo cầm chai rượu trong tay, thân người lắc la lắc lư, đột nhiên gạt đổ đĩa trái cây đặt trên bàn xuống đất.

“Hàn... Hàn Thừa Tâm, cậu... cậu đứng lên cho tớ! Đứng lên!”

“Chính Hạo! Cậu đang làm gì thế hả, cậu sao vậy? Cậu uống nhiều rồi! Nhỏ tiếng chút đi, đừng la hét nữa có được không...” Hiền Chu lo lắng chạm vào Chính Hạo đang lắc lư lão đảo, nhưng lại bị cậu ta gạt mạnh tay ra.

“Tránh ra! Đừng lo cho tôi! Ai nói tôi uống nhiều hả? Tôi không có...! Cậu... Hàn Thừa Tâm, cậu đứng dậy cho tôi! Có nghe không hả? Tôi đang

nói cậu đứng dậy!!!” Giọng Chính Hạo càng lúc càng lớn, tròng mắt cũng càng lúc càng đỏ.

Trời ơi! Cái tên Chính Hạo này đang phát điên hay sao thế? Tôi có phần lo lắng nhìn Thừa Tâm đang ngồi cạnh, khuôn mặt cậu ấy không biểu lộ gì nhìn trân trân vào Chính Hạo đang như bị loạn thần kinh, trong ánh mắt đầy vẻ lãnh đạm.

Sao lại thế này? Bọn họ bị sao vậy? Tại sao Chính Hạo đang bình thường lại vô cớ nổi giận như thế chứ? Cậu ấy vốn là người rất ôn hòa dịu dàng mà!

“Được rồi được rồi, Chính Hạo, cậu đừng như thằng say thế nữa! Mau ngồi xuống đi, ngồi xuống đi! Hôm nay là tiệc tổ chức mừng Thừa Tâm trở về mà, mọi người đều phải vui vẻ thoải mái mới đúng chứ! Cậu đừng phá hoại không khí!” Hiếu Anh cuống quýt cười ha ha nói, muốn làm dịu bầu không khí càng lúc càng ngượng ngập này.

“Tớ không có say! Không có!” Chính Hạo ngoác họng ra gào lớn hét lớn y như con vịt chết, tròng mắt cũng theo đó càng đỏ hơn, điệu bộ như bất cứ lúc nào cũng sẽ khóc òa lên.

Làm sao thế? Bữa tiệc đang vui sao lại thành ra thế này? Đúng là khiến người ta không thể giải thích nổi!

“Cậu! Hàn Thừa Tâm! Cậu! Cậu... cậu không phải là đàn ông!!!” Tiếng hét của Chính Hạo lập tức khiến cả bàn như chết lặng.

Trời ạ! Cái tên Chính Hạo này điên rồi à?! Cậu ta đang nói nhảm gì vậy! Cậu ta phải chọc giận Thừa Tâm mới cam tâm hả?

Thừa Tâm không nói lời nào, chỉ ngồi lặng lẽ ở đó, gương mặt vô cảm nghe Chính Hạo hét.

Cậu ấy sao thế nhỉ? Biểu cảm của Thừa Tầm sao lại lãnh đạm thế chứ? Hệt như sợ rằng cậu ấy có thể lật đổ cả bàn bất kỳ lúc nào, tim tôi không ngăn được nhảy loạn xạ.

“Hàn Thừa Tầm, nếu cậu là đàn ông thì cậu nói ra hết tất cả đi! Nếu cậu là đàn ông thì cậu nói hết những chuyện trong mấy năm vừa qua đi! Cứ nghĩ gì trong đầu là một mình làm hết, không chịu bàn bạc với tôi trước, cứ một mình tự quyết định... Cậu... cậu rốt cuộc có còn xem tôi là bạn tốt không hả? Hả?! Có phải không?! Rốt cuộc cậu có xem Mẫn Chính Hạo tôi đây là bạn không hả?! Cậu khinh thường tôi phải không?! Cậu không tin nổi tôi hả? Tôi chẳng là gì trong lòng cậu phải không hả?!”

Thừa Tầm đột ngột đứng phắt dậy, nhẹ nhàng lay lay Chính Hạo, lãnh đạm mở miệng: “Chính Hạo, đừng như thế, tớ không hề có ý đó, cậu uống say rồi!”

“Tôi không say! Tôi không say! Tôi rất tỉnh táo! Trước đây cũng chưa hề tỉnh như bây giờ! Cậu... cậu là thằng nhu nhược! Cậu là thằng hèn nhát! Rốt cuộc cậu muốn giấu giếm mọi thứ đến bao giờ? Cậu muốn giấu đến chết luôn hả? Có gì mà lo lắng chứ! Có gì mà phải sợ chứ?! Sợ cái gì? Lo cái gì? Nói hết những lời cậu muốn nói cho cô ta biết đi! Nếu không nói thì cô ta sao biết được chứ?! Cậu cứ thế này để làm gì? Tính làm gì hả?! Cậu vốn đang tránh né! Cậu đang cố tránh né bản thân cậu!!!”

“Chính Hạo!!”

Mạch đang chạy rần rật trong tai...

Là sao? Giấu cái gì? Thừa Tầm đang giấu chuyện gì? Lo lắng gì? Sợ hãi gì? Tim tôi thoáng chốc như bị bóp chặt, không dám thở mạnh nữa!

“Được rồi! Được rồi, Chính Hạo, cậu đừng điên khùng như thằng say nữa! Thế này mất mặt lắm!” Hiền Chu đứng một bên không hiểu mô tê gì, không biết phải làm sao mới được.

“Hiền Chu, Hiền Chu! Cậu mau dìu cậu ấy vào trong phòng đi, sau nhà bếp là phòng của tớ đó, cậu mau dìu cậu ấy vào đi!” Hiếu Anh vội cướp lấy chai rượu trong tay Chính Hạo rồi nói.

“Ừ, ừ! Được, tớ biết rồi!”

“Không say... không say, tôi không say! Tôi rất tỉnh... tôi chưa tỉnh như thế bao giờ...”

“Được, được! Không say, không say! Được chưa?” Hiền Chu một mặt không ngớt an ủi Chính Hạo đang say khật khưỡng, một mặt dùng hết sức dìu Chính Hạo vào trong phòng Hiếu Anh.

Không còn tiếng la hét của Chính Hạo nữa, không khí đột ngột hạ xuống tới mấy độ.

“Hà hà, thật là...! Cái tên Chính Hạo đó quá biết uống rượu nhỉ... làm cho say bét nhè thế kia... ha ha...” Hiếu Anh nhỏ giọng nói vả lả vài câu, vừa như nói với người khác vừa như lẩm bẩm với chính mình.

Trong không khí, một bầu tĩnh lặng.

Tim tôi bị xáo trộn hoàn toàn bởi mấy lời Chính Hạo nói! Không khí bữa tiệc hình như bị phá hư rồi.

Tóm lại là chuyện gì? Chẳng lẽ trong ba năm này có chuyện gì mà tôi không biết đã xảy ra chẳng? Chẳng lẽ nói trong ba năm nay... Thừa Tâm không ra nước ngoài? Sao có thể...

Khi ý thức đến đây, tôi càng thêm nghi ngờ! Suy nghĩ cặn kẽ một chút, trong ba năm đó không hề nhận được một bức thư một cú điện thoại nào của Thừa Tâm, thậm chí đến cả tin tức về cậu ấy cũng chẳng có lấy một giọt... Quả thực quá kỳ lạ, không phải sao?

Trong 3 năm đó, Thừa Tâm đã ở đâu? Rốt cuộc là làm chuyện gì chứ? Cho dù thế nào, đến cả một bức thư một cú điện thoại cũng không có thời gian sao?

Hay là cậu ấy... vốn không cách nào viết thư và gọi điện thoại được?

Tôi chậm chậm đưa tay ra, lòng rối bời bịt chặt miệng lại.

“Thừa Tâm...” Tôi dờ dẫm mở miệng gọi.

“...” Thừa Tâm câm lặng, cậu cúi thấp đầu, cũng chẳng nhìn tôi cái nào.

“Ba năm nay, cậu ở nước ngoài thật chứ? Thật không?” Tôi có thể nhận ra giọng nói của mình đang run nhè nhẹ.

“Cậu sao vậy? Sao lại hỏi thế? Cậu muốn tớ nói gì?” Thừa Tâm quay đầu lại, lặng lẽ nhìn tôi, giọng nghèn nghẹn.

“Tớ...” Tôi còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn bị chặn lại trong cổ họng.

“...”

“Cậu ở bên đó, sống rất tốt phải không?” Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt cậu ấy.

“Ừ, rất tốt, tốt vô cùng.” Cậu ấy thoải mái trả lời, hệt như đang nói chuyện của người khác vậy.

“Thế à? Thế thì tốt... như thế thì tốt.” Tôi thần thờ cười, câu “thế à” vừa giống như hỏi ngược lại vừa giống đang cảm thán.

“Xin lỗi nhé, tớ còn chút việc, hôm nay tớ phải về trước đây.” Thừa Tâm đứng dậy, nói nhỏ một tiếng với mọi người, sau đó đi thẳng ra cửa

không quay đầu nhìn lại.

“A, Thừa Tâm, sao cậu...” Hiếu Anh há nửa miệng ra, không ngậm lại nổi, mà nói cũng không ra.

“Ting ting tang tang...”

Âm thanh trong trẻo của chiếc phong linh lượn lờ trong gió.

Nhìn theo bóng Thừa Tâm dần khuất sau cửa, tôi mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, trong tim mờ mịt trống rỗng.

Tóm lại là chuyện gì ?

Chính Hạo cậu ấy... rốt cuộc muốn nói gì thế? Nhưng Thừa Tâm, lại như đang muốn che giấu chuyện gì? Trong đó, nhất định có bí mật mà tôi không biết.

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sự Thật Tàn Khốc

“A ha, Đa Lâm! Con về rồi à? Ra ngoài chơi vui chứ?”

“Đúng rồi đúng rồi, có ăn cơm chưa? Còn muốn ăn thêm gì nữa không? Mì lạnh thịt bò thì sao?”

“.....”

Vào đến nhà, tôi không quan tâm đến ông bố bà mẹ đang hỏi đông hỏi tây gì gì, mà đi thẳng vào trong phòng khóa cửa lại rồi quăng người lên chiếc giường đáng yêu của mình.

Hừ... mệt mỏi quá, tôi cảm giác xương cốt trong người đều gãy vụn cả... Tuy nói là Thừa Tâm đã về thật rồi, nhưng mà... nhưng mà tại sao tôi lại cảm thấy giữa mình và Thừa Tâm dường như có thêm một bức tường vô hình trong suốt vậy?

Bức tường này không phải Thành Vũ Tuyết, không phải Khương Tải Hoán, cũng không phải là thời gian hay bất cứ nhân tố nào khác, mà là, mà là sự không thông hiểu về nhau giữa tâm hồn và tâm hồn.

Tuy cậu ấy không nói, nhưng tôi lại vẫn biết rõ rằng, cậu ấy có rất nhiều chuyện đang giấu tôi.

Trong ba năm nói ngắn cũng không đúng mà dài cũng chẳng phải này, cậu ấy đã có quá nhiều bí mật, mà những bí mật này lại là những điều mà

mãi mãi tôi cũng không cách nào biết được.

Hư... chỉ cần nghĩ đến đây thôi thì tôi đã thấy hụt hẫng lắm rồi, khó chịu quá...

Doãn Đa Lâm, tỉnh lại đi, đối diện với hiện thực đi, mà đã không còn là thanh mai trúc mã độc nhất vô nhị của Hàn Thừa Tâm nữa rồi, cậu ấy đã càng ngày càng xa cách mà rồi, giữa hai người... đã... tất cả đã kết thúc rồi sao?

Hư... hơn nữa, Chính Hạo hôm nay lại bị sao thế nhỉ? Cậu ấy muốn nói điều gì chứ? Tại sao thấy Thừa Tâm trở về lại nổi trận lôi đình? Đúng là khiến người ta mù mờ quá...

Xẹt...

Một suy nghĩ đột ngột lướt qua trong đầu tôi.

Chẳng lẽ, Chính Hạo biết điều gì đó sao?

Đúng rồi, Chính Hạo chắc chắn đã biết gì đó, chuyện cậu ta đối xử với Thừa Tâm, nhìn thấy phản ứng cậu ta hôm nay, cậu ta chắc chắn biết được điều gì đó!

Chỉ cần hỏi Chính Hạo thì không chừng cậu ta sẽ nói tôi nghe!

Vừa nghĩ thế, tôi liền vội vàng nhảy ra khỏi giường, định gọi điện thoại cho Chính Hạo.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị bấm số của Chính Hạo thì di động của tôi lại réo lên không hợp thời chút nào.

Là Khương Tải Hoán... tôi chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn nghe máy.

“Alo?”

“Doãn Đa Lâm, bây giờ em đang ở đâu?” Giọng nói Khương Tài Hoán dường như hơi không được vui.

Kỳ lạ, anh ta bị sao thế?

“Em đang ở nhà.” Đã muộn thế này rồi, tất nhiên là tôi phải ở nhà mình chứ... hừ... Tuy không biết tại sao anh ta lại có chút giận dữ nhưng tôi vẫn cố gắng kiềm chế giọng nói mình cho bình tĩnh lại, để tránh xảy ra những lúng túng không cần thiết.

“Ô... thật à?” Khương Tài Hoán như không tin, hỏi lại.

“Sao, chẳng lẽ anh đang nghi ngờ em à?” Tôi cũng hơi bực mình rồi đấy nhé, hừ... ghét nhất là tự nhiên bị người khác vô duyên vô cớ nghi ngờ mình! Tôi ghét nhất là thế đó! Làm gì lại nói giọng đó với tôi chứ? Thật là...!

“Đa Lâm, em biết mà, đâu phải anh nghi ngờ em mà là lo lắng cho em thôi!” Anh ta bất lực thả lỏng giọng nói.

“Vâng cảm ơn anh nhé, em rất tốt, chẳng có gì phải để anh lo lắng cả.” Tôi hít một hơi thật sâu, muốn cố gắng ổn định lại tâm tình mình, nhưng giọng điệu vẫn rất gượng gạo cứng nhắc.

“Sao em lại thế? Còn nữa, vừa nãy anh gọi điện cho em, sao em không nghe máy?”

“Em thấy không được khỏe.” Tôi chẳng nghĩ ngợi gì bịa ngay một cái cớ.

“Em không khỏe hả? Thế thì em có thể đến chỗ anh khám mà!”

“Cũng không phải là gì ghê gớm lắm, em làm gì mà phải cứ chạy đến chỗ anh mãi chứ!” Thật là, sao anh ta cứ thế này mãi vậy? Chẳng có quan hệ bạn bè siêu việt gì, sao anh ta cứ phải nghi thần nghi quỷ ? Chúng tôi đâu phải người yêu của nhau, cho dù có là người yêu đi chẳng nữa cũng không cần truy hỏi nhau tới cùng thế chứ? Tôi quả thực không hiểu trong lòng anh ta đang nghĩ gì nữa...

“... Nghe nói, Thừa Tâm về rồi?” Giọng anh ta thoáng chốc lạnh băng.

Ha, tôi biết rồi, tôi biết rồi! Thì ra là thế, hỏi vòng vèo nửa ngày trời, thực tế là chỉ muốn hỏi tôi xem chuyện này có thật không thôi? Ha, tôi ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, có chút mệt mỏi cười to lên.

“Thế thì sao nào?” Giọng tôi rất bình tĩnh, còn có chút mỉa mai châm biếm.

“Em đi gặp cậu ta chưa?”

“Tiền bối à, chẳng lẽ đến cả chuyện này cũng bị anh cấm sao?” Cứ thế này thì tôi thật sự tức giận đó. Quả thực là sắp điên lên rồi.

“Doãn Đa Lâm!”

“Xin anh đừng có hét lớn với em thế được không? Đúng, không sai, Thừa Tâm về rồi, em cũng đi gặp cậu ấy rồi! Sao, sao? Không được hả? Tại sao không được? Cậu ấy là ai của em chứ? Sao em làm gì cũng phải báo cáo anh hả? Giữa chúng ta có ký kết hiệp thư gì à? Giữa chúng ta có định trước hiệp ước gì sao? Không có chứ?” Cuối cùng tôi cũng nhịn không nổi nữa và điên tiết lên, hét to với anh ta.

“.....” Bên kia điện thoại anh ta đột ngột im lặng.

“Xin lỗi, em thật rất mệt mỏi rồi, em đã quá lời, tiền bối, anh đừng để bụng. Nếu đã không có chuyện gì thì em đi nghỉ đây.” Tôi dứt khoát.

“Đợi một chút.” Im lặng rất lâu rồi đột nhiên anh ta gọi tôi lại.

“... Còn chuyện gì nữa?”

“Có phải em... muốn quay về bên Thừa Tầm không?”

Thình thịch!

Tim đột nhiên đập dữ dội.

Lạ thật... tại sao, tại sao Khương Tải Hoán lại hỏi tôi chuyện này? Tại sao từ miệng anh ta hỏi ra chuyện đó, tôi lại cảm thấy khó trả lời? Ngay cả bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đó, tôi phải nói sao đây?

Tôi im lặng rất lâu trong điện thoại, cuối cùng mở miệng nói lạnh lùng:

“Em không biết. Em cảm thấy phiền lắm, tiền bối, anh có thể cho em yên tĩnh một chút, đừng làm phiền em nữa được không?”

“Đa Lâm...”

“.. ạch!”

Tôi đập máy ngay không thương tình, sau đó nhắm mắt lại, ngã phịch lên trên giường.

Hừ... phiền quá... đúng là quá phiền phức, quả thật sắp phiền chết rồi đây! Trong lòng tôi hiện giờ rối tinh rối mù cả lên, cứ thế này thì tôi sợ mình sẽ điên lên mất...

Trời ơi... rốt cuộc tôi phải làm sao đây? Có ai cho tôi biết, tôi phải làm thế nào mới được đây?

Hàn Thừa Tâm... cái tên quấy nhiễu lòng tôi, tại sao cậu lại xuất hiện lần nữa trước mặt tôi hả? Tôi khó chịu biết bao, đau khổ biết bao, cậu có thể biết được không?

Cậu có biết không, mỗi một ánh mắt một nụ cười của cậu đã khiến cuộc sống bình thường hơn cả bình thường của tôi rối loạn cả lên rồi!

Buổi sáng ngày thứ hai, tôi mang cặp mắt đỏ quạch như trái hồ đào sau khi bị mất ngủ trầm trọng ra khỏi cửa, đến trạm xe buýt đợi xe để đi làm.

Đợi a đợi a đợi a... xe buýt chết tiệt cuối cùng cũng xuất hiện một cách thông thả trong tầm nhìn của tôi.

Hừ... nhìn thấy xe buýt chạy từ từ chậm rãi và một đám người đang đợi để được lên xe xếp thành hàng dài, tôi chỉ có thể tự thở dài một mình.

Lên xe rồi, theo thói quen tôi chọn một chỗ ở phía sau để ngồi, rồi sau đó một mình ngồi thẩn thờ nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Sắp đến trường rồi, phải làm sao để có tinh thần hăng hái đối diện với đám học sinh của mình đây? Tâm tình vẫn rất tồi tệ... Haizzz! Thừa Tâm, cậu ấy bây giờ đang ở đâu? Haizzz~ tôi thở dài không ngừng.

Xe buýt đã gần đến trạm rồi, trạm này dường như đông đúc ồn ào vạn phần, một đám học sinh rầm rầm rộ rộ đứng chờ ngoài cửa.

Tôi hờ hững nhìn mấy cô bé nữ sinh và nam sinh đứng trước mặt mình, sau đó quay đầu đi tiếp tục thờ ơ nhìn ngắm cảnh vật ngoài kia.

Trước đây... lúc tôi và Thừa Tâm đi học, cũng vẫn theo thói quen tìm chỗ cuối xe mà ngồi, sau đó hai đứa vì muốn giành cho được vị trí gần cửa sổ nên cứ cựa cãi với nhau không ngớt...

Bây giờ, tôi ngồi đây, cảm thấy có một cảm giác hoài niệm, trong lòng ấm áp, giống như... Thừa Tâm đang ngồi bên cạnh mình...

“Này! Thừa Tâm, sao hôm nay cậu lại chịu dậy sớm bắt xe buýt với tớ vậy?” Một cô bé nữ sinh cấp ba đứng trước mặt tôi tức giận trừng mắt nhìn cậu học sinh kế bên.

Tim run lên dữ dội!

Thừa Tâm?

Tôi vội vã nhìn cậu nam sinh đứng kế bên cô bé... sau đó ánh sáng trong mắt thoáng chốc lại trở nên u ám... Thì ra không phải là Thừa Tâm, chỉ là một cậu học sinh cấp ba có cùng tên mà thôi.

Nhưng mà... lòng tôi sao lại thấy hụt hẫng quá, tôi bị sao thế này?

“Phiền chết đi! Cậu ồn ào cái quái gì chứ! A a a! Tớ hối hận hôm nay đi xe buýt chung với cậu rồi đó!” Cậu nam sinh kia tỏ vẻ mệt mỏi liếc mắt.

“Ê! Cậu nói gì thế hả? Nếu không phải là tớ mỗi sáng đều đến gõ cửa nhà cậu gọi cậu đi học, cậu không bị trễ học mới là lạ đó! Cậu còn chưa cảm ơn tớ nữa hả? Kim Thừa Tâm! Có phải cậu muốn chết rồi không?”

“Đừng có la hét nữa! Cậu nhỏ giọng chút đi! La la cái gì mà la hả, ta nói cậu có thể dịu dàng tí được không, điệu bộ cậu thế này thì thằng nào dám thích cậu?” Cậu nam sinh trừng mắt với cô bé nữ sinh, chỉ chưa làm điệu bộ giơ nắm đấm lên mà thôi.

“Sao! Sao! Cần cậu quan tâm à? Tớ có làm ni cô thì cũng là tự do của tớ!” Vừa nói, cô bé liền làm mặt hề với bạn mình.

“Cậu nói gì? Cậu muốn chết rồi phải không?”

Lặng lẽ nhìn cậu bé nam sinh và cô bé nữ sinh đứng trước mặt mình, tôi lại như nhập hình bóng tôi và Thừa Tâm bốn năm về trước và 2 cô cậu học sinh đó làm một...

Trước mắt đột nhiên mờ ảo hẫng, nước mắt dần dần bắt đầu trào ra rưng rưng...

.....

“Này! Doãn Đa Lâm cậu đứng lại đó cho tớ! Có nghe không hả? Dừng lại! Cậu muốn chết rồi phải không?”

“Xin lỗi nhé! Thừa Tâm, dù cậu nói thế nào tớ cũng không thể dừng lại được! Vì tớ có chết cũng không thể trễ giờ... a!!!”

...

“Này này! Cậu đi đâu đó?”

“Quan tâm nhiều thế làm gì? Đương nhiên là tớ đi ăn cơm rồi!”

“Ăn cơm á? Đừng có đùa với tớ, tớ thấy cậu lại đi đến sảnh chơi bi-da thì có?”

“Cắt! Đừng làm bộ quan tâm thế nữa, mau đi ăn cơm với Thành Vũ Tuyết yêu dấu của cậu đi! Quan tâm tớ ít thôi! Cứ đi tâm sự với bạn gái bảo bối của cậu ấy!”

“Đồ ngốc...”

.....

“Cậu bị đánh hả?”

“Cái gì? Nói nhảm gì thế? Cậu... cậu mới bị đánh thì có!”

“Thế thì là do cậu khóc à?”

“Gì? Khóc hả? Tại sao phải khóc? Tớ tốt thế này việc gì phải khóc? Cậu có bị bệnh không? Tránh ra!”

“Làm gì thế! Cậu bị sao vậy? Mới sáng sớm đã uống thuốc nổ rồi, tớ quan tâm cậu mà! Làm gì thế a....”

...

“Này! Cậu... cậu muốn đi gặp tên đó thật à?”

“Đúng! Tớ muốn đi đấy! Anh Tải Hoán không biết là tốt hơn cậu gặp mấy ngàn mấy vạn lần đây nhỉ, con trai tốt thế thì tớ làm gì mà lại không đi gặp chứ! Anh Tải Hoán là mặt trời của tớ, tớ thích đi gặp anh ta đấy! Thích thích thích! Thích nhất đấy!”

“Doãn Đa Lâm!!!”

“Cậu đừng có la to thế! Sao? Không được hả? Tại sao cậu có thể có bạn gái mà tớ lại không thể có bạn trai? Tại sao tớ không thể đi gặp anh Tải Hoán? Tại sao hả??? Cậu nói tớ nghe vì sao đi?! Hàn Thừa Tầm, cậu ích kỷ! Cậu vô liêm sỉ! Cậu vốn chưa hề nghĩ đến cảm nhận của người khác!”

...

“... Này, Đa Lâm, cậu nhìn kia... những vì sao trên trời, ha ha, không ngờ, không ngờ đã lâu thế rồi mà những ngôi sao ở đây vẫn sáng thế!”

“... giống như ... hư hư.. vẫn sáng như trước đây chúng ta từng nhìn thấy phải không?”

...

“Huhm... Ngưu Lang và Chức Nữ rõ ràng yêu nhau sâu đậm như thế, tại sao không thể để hai người được sống bên nhau? Cậu nói có phải không, Thừa Tâm?”

“.....”

...

“Này, Thừa Tâm, chúng ta vẫn sẽ luôn ở bên nhau thật chứ?”

“... ừ...”

...

“Doãn Đa Lâm, chúng ta đừng gặp nhau nữa, cho dù có gặp nhau ở trường thì tốt nhất cậu cũng giả như không hề biết tôi đi, sau này đừng đến tìm tôi để cùng về nhà nữa, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi, càng không nên làm những chuyện để tôi ghét cậu thêm nữa, xem như tôi van xin cậu đấy!”

...

“Thừa Tâm! Thừa Tâm! Năn nỉ cậu mở cửa ra đi, được không, năn nỉ cậu đừng làm thế mà! Thừa Tâm ơi! Thừa Tâm... chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau đúng không? Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau đúng không? Chúng ta mãi mãi sẽ không xa nhau, đúng không, đúng không...”

“Hàn Thừa Tâm! Cậu mau ra đây đi! Dù cậu muốn đi nước ngoài cũng được, dù cậu muốn rời khỏi đây cũng được, cậu làm ơn cho tớ gặp mặt được không? Đừng có cứng đầu nói đi là đi thế! Tớ bảo đảm sau này sẽ

không đi đánh bi-da nữa, tớ bảo đảm sau này sẽ không chọc giận cậu nữa, tớ bảo đảm sau này sẽ không đi gặp Khương Tải Hoán nữa, tớ bảo đảm sau này sẽ không phá hoại cậu và Thành Vũ Tuyết nữa, tớ bảo đảm sau này sẽ luôn nghe lời cậu! Cậu làm ơn ra gặp tớ đi được không... Xin cậu đừng xa tớ... xin cậu đừng vứt bỏ tớ... xin cậu đấy...”

.....

Những mảnh rời rạc của hồi ức giống như một cuộn phim quay chậm cứ vụt lóe lên trong đầu tôi, nhìn cậu nam sinh và cô bé nữ sinh mặc đồng phục trước mặt, thế mà tôi cứ ngỡ như đó là mình và Thừa Tâm của ba năm về trước...

Trái tim tôi bây giờ, đang cảm thấy mùi vị gì đây?

Đó là thanh mai trúc mã... đó là bạn trai của của người khác... đó là người đã từng không từ mà biệt... đó là người giấu tôi biết bao điều bí mật...

Thừa Tâm...

Thừa Tâm...

Tất cả đều là Thừa Tâm...

Cuộc đời tôi, chính là Hàn Thừa Tâm! Tương lai sẽ ra sao, tôi không biết, nhưng, tôi lại cảm thấy gương mặt Thừa Tâm xuất hiện trong đầu mỗi lúc một rõ ràng hơn, càng lúc càng...

Dáng điệu khi cậu ấy cười...

...

“Ha ha, Doãn Đa Lâm, cậu là đồ ngốc à? Đi bộ mà cũng bị ngã, có phải cậu ăn bánh ngọt mừng năm mới quá lãng phí không? Ha ha ha ha ...”

...

“Này! Cậu cũng đúng là ngốc quá nhỉ? Đến cả thứ đơn giản là đi xe đạp mà cũng không biết à? Đúng là...”

Dáng điệu hư hỏng của cậu ấy...

...

“Này, cậu có biết không? Làm sao để học đi xe đạp nhanh thật nhanh ấy?”

...

“Hà hà, Đa Lâm! Chúng mình là bạn tốt từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau mà! Mấy miếng lòng của cậu có phải cũng nên chia sẻ cho tớ một ít không? Đừng nhỏ mọn thế mà!”

Dáng điệu khi cậu ấy tức giận...

...

“Ngốc! Muốn gặp cái tên Khương Tải Hoán đó thì cậu cứ tự nhiên đi! Tớ sẽ không bao giờ thèm giữ cậu lại nữa đâu! Không bao giờ! Cậu mau đi đi, mau đi gặp hắn đi!”

...

“Doãn Đa Lâm, từ đây về sau, dù chúng ta có đụng mặt nhau ở trường cũng không cần chào hỏi nữa! Cứ xem như chúng ta chưa từng biết nhau, cứ xem như chúng ta chưa từng gặp mặt nhau đi nhé!”

Dáng điệu nghiêm túc của cậu ấy...

...

“Thế... thế tớ qua lại với Thành Vũ Tuyết thật thì sao? Tớ làm thế thật ấy? Cậu đồng ý thật chứ?”

...

“Này, Đa Lâm, cậu nói Ngưu Lang Chúc Nữ yêu nhau như thế, tại sao... tại sao không thể để hai người được sống bên nhau?”

Từng cảnh từng cảnh, từng khuôn mặt thân thuộc của Thừa Tâm như một cuốn phim tua nhanh vụt qua trước mắt tôi, Doãn Đa Lâm, đừng đổi lòng nữa, cũng đừng đổi người nữa!

Doãn Đa Lâm, mà thích Hàn Thừa Tâm, mà luôn thích Hàn Thừa Tâm, dù bao lâu cũng vẫn không thay đổi, đó là sự thật mãi mãi không thể thay đổi! Vậy nên, mà đừng đổi lòng nữa! Cũng đừng đổi người nữa! Đi nói cho cậu ấy biết đi, mà thích cậu ấy, mà vẫn luôn thích cậu ấy!

Nước mắt tuôn rơi ướt mặt tôi, tôi cắn chặt môi, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, hét lớn lên cho chú tài xế nghe thấy:

“Dừng xe! Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!”

Tôi muốn đi nói với Thừa Tâm, tôi phải đi nói cho cậu ấy biết rằng tôi vẫn luôn thích cậu ấy! Tôi phải nói hết toàn bộ tình cảm của mình cho cậu ấy nghe! Không thèm che giấu nữa, cũng không lừa gạt nữa!

Ding doong... ding doong...

Ngón tay tôi đang run rẩy không ngừng ấn nút chuông cửa, chưa đợi tôi bình tĩnh trở lại thì cửa đã mở xịch ra trong thoáng chốc! Cùng lúc đó, vẻ mặt ngạc nhiên của Hiền Chu xuất hiện trước mắt tôi.

“Đa Lâm? Sao lại là cậu? Chẳng phải cậu đi làm sao? Sao lại đến nhà tớ thế này? Sao mà cũng chẳng gọi điện...” Không đợi Hiền Chu hỏi xong,

tôi không nói năng gì xộc vào nhà.

“Chính Hạo đâu? Hiền Chu, Chính Hạo đang ở đâu?” Bất chấp ánh mắt kinh ngạc của Hiền Chu, tôi mở tung cửa các phòng tìm kiếm, nhưng vẫn chẳng thấy bóng cậu ta đâu cả!

Ở đâu? Ở đâu? Chính Hạo cậu ấy đang ở đâu?

“Đa... Đa Lâm, cậu, cậu bị sao vậy? Chính Hạo... vừa ra ngoài mua đồ rồi...” Hiền Chu như bị dúng điếu điên cuồng của tôi dọa cho chết khiếp, đến trả lời cũng lắp ba lắp bắp.

“Vậy cậu ấy phải bao lâu mới về? Nhanh chứ hả? Hả? Hay là lâu lắm mới về?” Tôi hỏi liên tục.

“Đa Lâm... cậu... bị sao vậy?”

Đúng vào lúc lòng dạ tôi đang rối bời thì cửa lớn của nhà đột ngột mở ra, tôi nghe thấy tiếng Chính Hạo đang gọi lớn ngoài cửa.

“Hiền Chu yêu dấu! Anh về rồi đây! Ha ha, bánh nướng đã mua về rồi này!”

“Chính Hạo! Cuối cùng anh cũng về rồi! Đa Lâm cậu ấy...” Hiền Chu cuống quýt chạy đến bên cạnh.

“... Đa Lâm? A! Đa Lâm... cậu đến rồi...” Chính Hạo nhìn thấy tôi đang đứng một bên, rất nhanh chóng đã phát hiện ra vẻ mặt tôi không giống ngày thường.

“Cậu sao vậy?” Chính Hạo nhíu mày, hơi ngần ngại hỏi.

“Chính Hạo, hôm nay tới đây là có việc muốn tìm cậu! Cậu có thể nói tớ biết rốt cuộc là có chuyện gì không?” Tôi nói thẳng với cậu ấy ý muốn của mình.

“Cậu... cậu có chuyện gì muốn hỏi tớ?” Chính Hạo liếc nhìn Hiền Chu đứng cạnh một cái, lại nhìn nhìn tôi, hình như đã ý thức được gì đó, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ.

“Chuyện của Thừa Tâm!” Tôi dứt khoát nói.

“Ch... chuyện của Thừa Tâm á?” Hiền Chu có phần nghi ngờ hỏi lại.

“Cậu muốn hỏi chuyện gì của Thừa Tâm?” Chính Hạo đặt túi xách trong tay xuống, chậm rãi bước đến trước mặt tôi.

“Tất cả! Chính Hạo, cậu chắc chắn là biết hết tất cả, đúng không? Chuyện xảy ra trong ba năm nay của Thừa Tâm! Chắc chắn cậu và cậu ấy đang giấu giếm tớ đúng không?”

“Đa Lâm, chuyện này...” Chính Hạo có vẻ khó xử trốn tránh ánh mắt truy hỏi của tôi.

“Chắc chắn là cậu biết! Cậu nhất định biết chuyện này! Van xin cậu nói cho tớ nghe! Xin cậu nói tất cả cho tớ biết được không?”

“Tớ... tớ đã nhận lời Thừa Tâm là có chết cũng không nói ra rồi, đặc biệt ... đặc biệt là cậu đó, Đa Lâm...”

“Tớ đã lỡ mồm nhận ra rồi, Chính Hạo, cho dù cậu không nói tớ biết, tớ cũng sẽ tự mình nghĩ ra cách để điều tra! Và lại... tớ cũng có thể đoán ra, Thừa Tâm cậu ấy... cậu ấy trong ba năm nay không hề ra nước ngoài.”

“Cậu... sao cậu lại biết?” Chính Hạo tròn mắt nhìn tôi như thể không tin nổi tôi lại có thể đoán ra.

“Xin cậu đấy, nói hết cho tớ nghe, được không? Chẳng lẽ cậu muốn tớ phải quỳ xuống mới đủ để nói tớ biết sao?” Tôi van xin Chính Hạo vô cùng thành khẩn.

“Chết tiệt! Nếu đã như thế... nhưng... nhưng sớm muộn gì cậu cũng biết thôi! Đã không thể giấu nổi nữa rồi...” Chính Hạo cau mày chửi nhỏ, sau đó rất kiên quyết nhìn tôi, “Được rồi, tớ sẽ nói hết cho cậu biết!”

“Thật không?” Tôi kinh ngạc vui sướng vạn phần hét lên.

“Ừ! Chúng mình vào phòng đi rồi nói chuyện! Việc này, cũng chỉ có cậu và Hiền Chu là không biết thôi!”

“Hả? Hả? Tóm lại là chuyện gì chứ?” Hiền Chu cũng sốt ruột kêu lên.

“Đợi một lát, em cũng sẽ biết thôi mà.” Chính Hạo lạnh lẽo.

Trong phòng.

“Đa Lâm, cậu đã bình tĩnh lại chưa?” Chính Hạo ngồi đối diện với tôi, mà ngồi cạnh tôi là Hiền Chu.

“Ừ, ừ! Tớ đã bình tĩnh lại rồi, bây giờ cậu có thể kể hết cho tớ nghe chứ?” Tôi căng thẳng hỏi.

“Ừ... được thôi, tớ sẽ kể hết tất cả mọi chuyện cho cậu nghe.” Chính Hạo thở dài, nói một cách buông xuôi.

“Ừ! Cậu nói đi!”

“Nói thật là, tớ cũng không biết phải bắt đầu từ đâu nữa, vì chuyện này quả thực rất dài dòng, dài đến nỗi khiến người ta muốn quên cũng không quên được!”

“Không sao, tớ rất rảnh để nghe cậu kể, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Thừa Tâm thì tớ nhất định sẽ kiên nhẫn nghe cậu kể! Xin cậu đó, Chính Hạo!”

“Huhm... tớ biết rồi!” Chính Hạo gật nhẹ đầu với tôi, tim tôi thoát chốc như bị cậu ta bóp chặt lại.

“Được, cậu nói nhanh đi!”

“Đa Lâm... cậu... cậu có biết vì sao Thừa Tâm lại ghét cái tên Khương Tải Hoán đến thế không?” Chính Hạo do dự hồi lâu rồi cuối cùng mới chậm rãi mở miệng.

Tôi nghĩ thật kỹ, nhưng sau đó lắc mạnh đầu.

“Tớ không biết, tại sao thế?”

“Thật ra, chuyện này phải nói đến cả năm năm trước, lúc mà chúng mình còn học cấp 2 đó, tớ và Thừa Tâm còn có cả Vũ Thành đã quen biết Khương Tải Hoán rồi.”

“Các cậu... đã quen biết Khương Tải Hoán tiền bối từ lâu lắm rồi?”

“Đúng thế, không sai! Khương Tải Hoán lớn hơn bọn tớ một tuổi, là đàn anh của bọn tớ, có lẽ cậu không nhớ nhưng lúc đó, Thừa Tâm và Khương Tải Hoán rất thân nhau, hai người thường xuyên đi với nhau, đối với nhau như những người bạn tốt.”

Ồ... thảo nào, tôi nhớ ra chút chút rồi! Thảo nào lần đầu gặp Khương Tải Hoán lại cảm thấy cái tên này rất quen, thì ra là do Thừa Tâm cứ luôn nhắc đến! Cho dù lúc đó tôi hoàn toàn không để tâm... Tôi lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi Chính Hạo nói tiếp câu chuyện.

“Tuy nói rằng lúc đó Thừa Tâm và Khương Tải Hoán rất thân nhau, nhưng mà, trong lúc vô tình, Thừa Tâm lại phát hiện ra Khương Tải Hoán tiếp cận cậu ấy là có mục đích, đã lên kế hoạch rất kỹ rồi, tất cả, đều trở nên như một âm mưu ám muội, khiến cho Thừa Tâm bị đả kích và tổn thương rất nhiều. Nhưng, sự tổn thương nghiêm trọng nhất không phải

chuyện đó, mà là Thừa Tâm biết được Khương Tải Hoán vạch kế hoạch chặn kẻ tiếp cận cậu ấy, thực ra là để thuận lợi hơn trong việc tiếp cận một người khác.”

“Một người khác?... Là ai???” Tôi nóng ruột kêu lên.

Chính Hạo thở ra một hơi dài thườn thượt, sau đó đưa tay lên, chỉ vào tôi.

Hả?... Cái gì???

“Cậu nói... cậu nói tớ hả?” Tôi có phần không dám tin chỉ chỉ vào mũi mình.

“Đúng, không sai, chính là cậu!”

“Cậu... cậu đừng nói bậy! Chuyện này vốn...” Trời ạ, đúng là khiến người ta không thể tin được!

“Cậu nghe tớ nói tiếp đã!” Chính Hạo thở dài bất lực .

“Ờ ờ...” Tôi chỉ có thể ngơ ngẩn gật đầu, trực giác mách bảo rằng, chuyện tiếp theo sẽ càng khiến tôi kinh ngạc hơn.

“Dường như Khương Tải Hoán trước kia đã gặp cậu rồi, hơn nữa vẫn luôn thích cậu, nhưng cậu đã có Thừa Tâm luôn ở bên lạng lẽ bảo vệ, những thằng con trai khác muốn tiếp cận cậu đúng là chuyện khá khó khăn, vậy nên, Khương Tải Hoán mới nghĩ ra cách tiếp cận Thừa Tâm trước, sau đó lợi dụng Thừa Tâm tiếp cận cậu. Theo Thừa Tâm, hẳn ta làm vậy đúng là quá bỉ ổi, vô cùng bỉ ổi, so với những chuyện quang minh chính đại thì người như Khương Tải Hoán quả thực quá nham hiểm.” Chính Hạo tiếp tục nói, giọng nói không tự chủ được đã cao vút lên, giống như đang rất tức giận.

“Chính là vì thế?” Hiền Chu nhỏ giọng hỏi.

“Không chỉ là như vậy!”

“Còn gì nữa?” Tôi vội đề cao cảnh giác, không dám buông lời.

“Đa Lâm, cậu còn nhớ không? Lúc cậu tốt nghiệp cấp hai, tại sao Thừa Tâm không đến đó?”

A... bị Chính Hạo nói thế, tôi thật sự đã nhớ ra rồi! Tôi nhớ ngày hôm ấy trước khi diễn ra lễ tốt nghiệp, Thừa Tâm rõ ràng đã nhận lời là sẽ tặng hoa cho tôi, nhưng mà, hôm đó cậu ấy chẳng những không giữ đúng lời hứa mà đến cả lễ tốt nghiệp của chính mình cũng không xuất hiện, tôi còn giận cậu ta rất lâu vì chuyện này, chiến tranh lạnh với cậu ấy suốt một tuần...

“Tớ nhớ, sao nữa?”

“... Thực ra hôm đó, Thừa Tâm không thể đến kịp để tặng hoa tốt nghiệp cho cậu, là vì Khương Tải Hoán đã ra lệnh cho rất nhiều đàn anh khác đến tìm Thừa Tâm để đánh nhau, cố ý kéo dài thời gian cho nên Thừa Tâm mới không đến kịp lúc cậu tốt nghiệp, Khương Tải Hoán vì muốn phá vỡ quan hệ giữa cậu và Thừa Tâm, thực đã lãng phí rất nhiều công sức và tài năng đấy, đúng là khiến người ta không tưởng tượng nổi, hẳn lại là loại người bất chấp thủ đoạn để có được thứ mình muốn như thế.”

Trời ơi... không ngờ tiền bối lại là người nham hiểm như thế... tôi như không thể tin nổi đưa tay lên bịt chặt miệng. Tuy tôi chỉ biết Thừa Tâm ghét Khương Tải Hoán, nhưng không ngờ rằng trong đó lại có nguyên nhân sâu xa như vậy, hơn nữa... những nguyên nhân này lại là vì tôi...

“Vậy nên, Đa Lâm, cậu đã biết được vì sao Thừa Tâm lại giận chuyện cậu và Khương Tải Hoán qua lại với nhau đến thế rồi chứ? Dù cho chuyện này có liên can tới ai thì tớ nghĩ việc Thừa Tâm làm nhất định là đúng, tất cả những việc cậu ấy làm đều là để bảo vệ cậu!”

“.....” Tôi bịt chặt miệng mình bằng bàn tay không ngừng run rẩy, chẳng nói nên lời.

Ba năm trước, tôi còn cãi nhau với Thừa Tâm vì chuyện gặp gỡ với Khương Tải Hoán... bây giờ nghĩ lại, tôi lúc đó đúng là ngu ngốc, Thừa Tâm... Thừa Tâm vẫn luôn lo nghĩ cho tôi... Tại sao... tại sao tôi lại ấu trĩ đi cãi nhau với cậu thế chứ?

Nhưng mà, nhưng mà Thừa Tâm trong ba năm nay, rốt cuộc đã đi đâu? Cậu ấy có thật là... thật sự đi nước ngoài không? Tại sao tôi cảm thấy có mỗi nghi ngờ không thể giải tỏa được vậy?

“Đa Lâm... cậu nói rất đúng, Thừa Tâm ba năm nay quả thực không hề đi nước ngoài, cậu... có muốn biết ba năm này cậu ấy đã sống ở đâu không?” Chính Hạo như nhìn ra sự ngờ vực trong mắt tôi, thay tôi hỏi ra chuyện đó.

“Không phải nước ngoài, vậy là ở đâu? Thừa Tâm rốt cuộc đã đi đâu?” Tôi rất cẩn thận dè dặt ướm hỏi.

Thịch! Thịch! Thịch!

Tôi căng thẳng nhìn chăm chăm Chính Hạo, cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi căng thẳng nhìn chăm chăm Chính Hạo, cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Trại giam giữ thanh thiếu niên.” Chính Hạo dừng lại một lát, cuối cùng mệt mỏi nói.

“Cậu nói gì cơ?!” Tôi và Hiền Chu như cùng kêu lên một lượt.

Trại giam... thanh thiếu niên??? Chính là cái gọi là nhà tù dành cho người vị thành niên đó sao? Là nhà lao? Thừa Tâm... trong 3 năm đã phải sống ở trong nhà tù sao??? Trời... sao có thể thế? Thừa Tâm sao có thể ở nơi đó chứ?!

“Nói dối... không thể nào...” Tôi không dám tin trừng mắt lên nhìn Chính Hạo.

“Đa Lâm, tớ không có gì phải dối cậu cả, không phải vậy sao?”

Tôi bị lời nói của Chính Hạo làm cho rúng động, cảm thấy cả người mình như nhẹ bẫng, lúc nào cũng có thể ngã nhào xuống đất.

Trại giam... thanh thiếu niên?! Ba năm... trong suốt thời gian 3 năm, Thừa Tâm... cậu ấy đã ở nơi đó...

“Không! Tớ không tin! Tuy tớ biết Thừa Tâm thường đánh nhau nhưng mà... nhưng mà cậu ấy không có lý do gì phải vào trại giam thanh thiếu niên cả! Càng không thể ở đó suốt ba năm! Chính Hạo, cậu nói dối! Cậu ấy vốn không hề có lý do để bị đưa vào đó! Không thể có!!! Cậu đang bịa ra lý do để gạt tớ! Tớ không cho phép cậu phỉ báng Thừa Tâm như thế!” Tôi như đang rút hết toàn bộ sức lực mình ra mà gào lên.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Trại giam thanh thiếu niên? Tức cười quá đó! Thừa Tâm... Thừa Tâm sao lại phải ở đó sống suốt 3 năm cơ chứ?!

Tuyệt đối... tuyệt đối không thể!!!

“Là vì cậu!”

“Cái gì?” Tôi kinh sợ mở tròn mắt, thật không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

“Thừa Tâm bị đưa vào nơi tối tăm đó, tất cả đều là do cậu, là vì cậu đấy.”

Ầm ầm!

Tôi cảm thấy lời Chính Hạo như một tảng đá cực kỳ lớn đập mạnh vào đầu mình, khiến toàn thân tôi bị va đập đến nát vụn.

“Chính Hạo, anh... anh đừng nói bậy! Chuyện này sao vậy được? Chuyện này... quá đột ngột đó! Trước đây anh... anh chưa từng nói em nghe!” Hiền Chu nhìn thấy phản ứng của tôi, vội vã lay lắc Chính Hạo thật mạnh.

“Anh sợ em sẽ nói cho Đa Lâm biết nên mới không dám nói em nghe, em tưởng anh giấu em thế này thì lòng anh thấy vui lắm à?” Chính Hạo thở dài, mệt mỏi liếc nhìn.

“Cậu... cậu nhất định là đang lừa gạt tớ, phải không? Chính Hạo, cậu tùy tiện bịa ra chuyện này, để gạt tớ, đúng không?” Mọi chuyện xảy ra đột ngột thế này khiến tôi không thể chấp nhận, tôi chỉ thấy trước mắt bỗng dưng tối sầm lại, trong mắt đều là nước mắt nóng hổi, làm mờ nhòe tầm nhìn của mình.

Không phải sự thật... không phải thật đâu, tất cả chuyện này, nhất định không phải sự thật...

“Lừa cậu à? Tốt thôi, tốt thôi! Việc đã nói đến nước này rồi thì tớ sẽ nói hết toàn bộ sự thật ra cho cậu biết! Doãn Đa Lâm, cậu nghĩ rằng Thừa Tâm chỉ xem cậu như thanh mai trúc mã hả? Cậu lừa rồi, lừa to rồi! Thừa Tâm cậu ấy... từ trước đã luôn rất thích cậu! Luôn luôn như thế, cậu ấy luôn âm thầm thích cậu!”

“Cậu... cậu nói gì thế hả?” Chính Hạo... cậu ấy vừa nói gì thế? Thừa Tâm... cậu ấy luôn luôn thích tôi sao? Tôi... không phải là đang nằm mơ

đấy chứ? Nếu không, nếu không thì là do tôi nghe nhầm rồi!

“Không... không thể nào! Chuyện này tuyệt đối không thể! Tôi không tin! Nói dối, cậu toàn là nói dối!” Không tin, không thể!!! Nửa chữ tôi cũng không tin được!!!

“Cậu không tin cũng được, nhưng, toàn bộ chuyện này đều là sự thật! Có biết tại sao Thừa Tâm phải vào trại giam thanh thiếu niên không hả? Ha, để tớ nói cho cậu nghe nhé! Hôm đó, sau khi cậu ấy biết suýt nữa cậu bị thằng con trai đó cưỡng hiếp, cậu ấy một mình chạy đến trường tên đó để trả thù cho cậu, muốn cho tên đó biết tay, vì Thừa Tâm quả thực quá kích động, cô gái mà mình luôn luôn yêu thích suýt nữa bị thằng con trai cưỡng hiếp, cậu ấy có thể không kích động, không tức giận được sao? Cậu ấy giận mình không thể bảo vệ được cô gái ấy, cậu ấy giận chính bản thân mình! Cho nên... cho nên, cậu ấy lỡ tay, đá cho cái tên đó nát bét cả nội tạng... cho nên... đã bị đưa vào trại giam thế đó, nhưng mà, cậu ấy không muốn để cô gái ấy buồn khổ, để cô gái ấy không đau lòng, đã van xin mọi người nói cho cô gái đó là cậu ấy đã ra nước ngoài, cậu ấy không muốn khiến cô ấy đau khổ, cậu ấy sợ cô ấy sẽ khóc vì mình, làm tất cả những chuyện đó, tất cả đều là vì cô gái đó! Tất cả đều là thế!” Chính Hạo như dùng hết sức mình hét với tôi toàn bộ câu chuyện.

“... Cậu, cậu lừa gạt, không thể... không thể...” Tôi run rẩy cắn chặt môi, nước mắt không ngừng tuôn rơi ướt đầm gò má, cảm thấy cả người mình như trống rỗng.

“Lừa gạt? Doãn Đa Lâm, những chuyện này, cậu tưởng tớ muốn đùa giỡn chơi cho vui mới lôi ra gạt cậu hả?” Chính Hạo dường như thật sự tức giận, tròng mắt cậu ta đỏ hoe, giọng nói bắt đầu nghẹn lại, “Hàn Thừa Tâm cái tên ngốc đó từ lúc tám tuổi đã bắt đầu thích cô gái ấy một cách ngốc nghếch! Bất chấp thời tiết có lạnh đến mấy, bất chấp trời có mưa lớn thế nào, cậu ấy đều đứng trước cửa nhà cô gái ấy chờ đợi, cùng cô đi học, cùng cô về nhà! Làm thế chỉ để có thể ở bên cô gái ấy! Cho dù cô gái đó sau khi

lên cấp ba đã trở nên nông nổi, trở nên hư hỏng, nhưng cậu ấy vẫn khờ khạo thích cô ta! Nhưng cô gái đó lại chưa hề quan tâm đến cậu ấy, đến cả khi cậu ấy qua lại với cô gái khác, cô ta cũng khuyến khích cậu ấy cố lên! Cậu ấy quá đau lòng, hận đến nỗi không chết đi cho xong, cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng không thể thu hút được sự chú ý của cô gái đó, cậu ấy cảm thấy đau buồn đến mức muốn chết! Dù cho cô gái đó muốn ở bên tên Khương Tải Hoán mà cậu ấy ghét, cậu ấy cũng vẫn quyết định chôn giấu mọi chuyện trong lòng, quyết không để cho cô gái ấy buồn khổ rơi lệ, cậu ấy cố làm tất cả để bảo vệ cô ấy, cho dù không được cô ấy phát hiện ra, cậu ấy cũng muốn mãi mãi thầm lặng ở bên cô, đến cả lúc ở trong trại giam thanh thiếu niên, mỗi câu nói của cậu ấy cũng không rời khỏi tên cô gái đó! Cậu ấy y như một thằng ngốc, hết như một thằng khờ chẳng dám nói gì với cô gái đó! Cậu ấy sợ cô gái đó không thích cậu, sợ rằng cô gái đó sẽ hoảng hốt mà bỏ chạy! Cậu ấy hết như thằng ngốc... Hàn Thừa Tâm như một thằng ngốc!!!”

Không... không... không phải như thế... nước mắt lọt qua kẽ ngón tay tôi rơi xuống, trước mắt tôi tự nhiên như hiện ra gương mặt của Thừa Tâm...

Tại sao... tại sao lại thế này?

Tại sao chỉ có tôi là không biết gì như một con ngốc thế? Tại sao chỉ có tôi là không biết gì hết? Thừa Tâm đã vì tôi làm nhiều chuyện như thế, Thừa Tâm vì tôi mới phải vào trại giam thanh thiếu niên suốt 3 năm trời... Còn mong muốn mọi người xung quanh đối tôi, đối tôi là cậu ấy đang ở nước ngoài...

Hàn Thừa Tâm... cái đồ ngốc này, cậu đúng là đại ngốc...

“Đều là vì cậu! Đều là vì cái đứa ngu ngốc tên là Doãn Đa Lâm! Nếu không phải là vì cậu, Thừa Tâm đã không đau lòng buồn phiền như thế, Thừa Tâm sẽ không đau thương đến mức ánh mắt hết như một con chó con

khi nhìn thấy cậu và Khương Tải Hoán ở bên nhau, Thừa Tâm càng không thể vì cậu mà bị giam giữ trong trại suốt ba năm! Ba năm! Cậu có biết không hả? Cậu ấy đã sống ở đó thế nào, cậu có thể tưởng tượng nổi không? Thế mà cái con người tên Doãn Đa Lâm đó lại chẳng biết gì mà sống rất vui vẻ, bất công!!! Đối xử với Thừa Tâm như thế chẳng công bằng tí nào! Tất cả đều do lỗi của cậu! Doãn Đa Lâm, nếu không phải vì cậu, Thừa Tâm đã chẳng biến thành bộ dạng như hôm nay! Nếu không phải vì cậu, Thừa Tâm bây giờ đã sống rất hạnh phúc vui vẻ! Nếu không phải vì cậu, Thừa Tâm đã chẳng trở nên trắng tay! Tất cả đều do lỗi của cậu! Là lỗi của cậu! Đều là do cậu!”

“Chính Hạo! Đủ rồi, Chính Hạo, anh kích động quá rồi đó! Anh đừng thế nữa... Đa Lâm... Đa Lâm cậu ấy cũng không vui vẻ gì đâu!” Hiền Chu mắt đỏ hoe nghẹn giọng kêu lên.

Đúng... đúng thế... đều là lỗi của tôi, tất cả đều do lỗi của tôi... Sự việc tại sao lại ra thế này? Tôi và Thừa Tâm sao lại thành ra thế này? Chúng tôi rõ ràng yêu thích nhau sâu đậm thế... nhưng mà, nhưng mà tại sao không thể để đối phương hiểu tình cảm này?

Cậu ấy và Thành Vũ Tuyết qua lại với nhau, là để dò ý tôi... Cậu ấy ghét tôi và Khương Tải Hoán ở cạnh nhau, là vì cậu ấy thích tôi... Cậu ấy lừa tôi rằng đi nước ngoài, cũng là vì không muốn để tôi đau lòng... Tôi nhớ ra hôm tôi đến trước cửa nhà Thừa Tâm ba năm trước, đằng sau lưng lướt qua một đoàn xe cảnh sát, còn có âm thanh nhỏ như gió thoảng “Đa Lâm”, là Thừa Tâm... đó nhất định là trên đường Thừa Tâm bị đưa vào trại giam rồi! Cậu ấy vì báo thù cho tôi mà phải vào trại giam... mà ở đó những ba năm ròng rã...

Thừa Tâm... Thừa Tâm, xin lỗi, tớ chẳng biết gì hết... xin lỗi, tớ chẳng hề nhận ra tình cảm của cậu! Tại sao chúng mình đều không thể thành thật một chút chứ? Tại sao chúng mình không thể dũng cảm hơn? Tại

sao chúng mình cứ phải dẫn nhau như thế? Tớ sai rồi... là tớ đã sai rồi, lỗi của tớ, tất cả đều là lỗi của tớ...

Tất cả đều đã có đáp án, bây giờ tất cả đã có câu trả lời rồi. Những chuyện cũ của ba năm trước lướt qua từng cảnh từng cảnh trong đầu tôi... Tại sao Thừa Tâm lại ghét tôi đi đánh bi-da... Tại sao ngày hôm ấy tôi đồng ý chuyện cậu và Thành Vũ Tuyết qua lại thì gương mặt cậu ấy bỗng trở nên sa sầm... Tại sao hôm sinh nhật cậu ấy lại dẫn tôi đến sân thể dục của trường cấp hai cũ rồi muốn hôn tôi... Tại sao hôm đó cậu ấy lại kể lại cho tôi nghe chuyện Ngưu Lang Chức Nữ... Tất cả tôi đều biết rồi, bây giờ tôi, đã biết hết tất cả thật rồi.

“Bây giờ cậu đã rõ hết rồi chứ? Bây giờ, cậu đã biết hết toàn bộ chưa? Doãn Đa Lâm, bây giờ cậu đã nghe rõ hết rồi chứ?” Chính Hạo ôm lấy mắt, giọng nghèn nghẹn.

Đúng... tất cả... đều rõ cả rồi...

“... Tớ... tớ phải đi đây.” Tôi cố sức chùi nước mắt, vội vã đứng dậy.

“Đa Lâm à, cậu thế này thì muốn đi đâu chứ?” Hiền Chu không yên tâm cũng đứng lên theo tôi.

“Không sao, cậu đừng lo cho tớ, tớ không sao... cảm ơn cậu, Chính Hạo, cảm ơn cậu đã kể hết cho tớ nghe...” Tôi bịt chặt miệng, nhào ra khỏi cửa nhà Hiền Chu không quay đầu lại.

“Này! Đa Lâm! Cậu muốn đi đâu hả?” Hiền Chu đuổi theo, gọi lớn lên từ sau lưng tôi.

Gương mặt tôi đầy ngấn nước mắt chưa khô, lão đảo loạn choạng chạy ra khỏi nhà Hiền Chu, trong lòng đau như cắt.

Sao lại thế này? Sao lại thế này? Hàn Thừa Tâm cậu là đồ ngốc, tại sao không nói với tớ lời nào? Tình nguyện kể cho người khác biết, cũng không chịu nói tớ nghe?

Chúng mình... hai người chúng mình đều là đồ ngốc... rõ ràng đã gần gũi nhau như thế, nhưng sao chẳng dám nói gì... cứ luôn luôn, luôn luôn lướt qua nhau... cứ như thế, mà đánh mất nhau...

Tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi như ngày hôm nay? Thừa Tâm à... chúng mình... chúng mình sao không thể dũng cảm hơn một chút?

Nếu như hai đứa mình có thể dũng cảm hơn...

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thì Ra Em Có Thể Yêu Anh

Ha ha, Hiền Chu, cạn ly nào! Uống đi! Uống đi!” Tôi nâng ly rượu trong tay lên cất cao giọng nói.

“Ờ... uống nhiều quá rồi, nhiều quá rồi...”

Tôi và Hiền Chu đang ở trong một quán rượu rất bình thường gọi ra một bàn đầy rượu, cả quán rượu này ngoài tôi và Hiền Chu ra thì chẳng còn vị khách nào nữa cả. Trên mặt bàn bày đây 6,7 chai rượu rỗng, Hiền Chu dường như đã say rồi, mặt tôi hình như cũng uống đến mức đỏ ửng lên. Hà hà... không biết chuyện gì đây, chỉ cần uống rượu thì tôi lại rất muốn khóc rất muốn khóc, haizzz... rốt cuộc tôi bị làm sao thế này? Chỉ cần nghĩ đến Thừa Tâm là tim tôi lại như bị ngàn vạn con kiến cắn đi nhay lại mãi không thôi.

“Hà hà, hà hà! Đa Lâm, sao cậu biến thành hai người rồi thế?” Hiền Chu ghéch gương mặt đỏ bừng bừng lên nhìn tôi cười ngờ nghệch.

“Còn... còn nói tớ à! Cậu... đấy! Cậu, cậu cũng là hai người!” Tôi say đến mức đến mở mắt ra cũng thấy khó khăn quá.

“A~! A... thật không nghĩ được rằng, Thừa Tâm... Thừa Tâm lại làm nhiều việc cho cậu đến thế! Đúng là chuyện khiến người kinh ngạc mà! Tớ còn nghĩ rằng, người Thừa Tâm luôn thích là con nha đầu Thành Vũ Tuyết chứ... Có điều, đã biết... đã biết những chuyện này rồi... hư... tớ... lúc tớ vừa nghe, trong lòng thật khó chịu quá! Doãn Đa Lâm, cậu có biết không?

Trong lòng tớ lúc đó, đúng là chẳng vui chút nào! Cậu... cậu có biết không hả?” Hiền Chu say khướt giơ tay lên chỉ chỉ vào mũi tôi.

“Không vui á? Ha...” Tôi như cười lên một tiếng.

Trong lòng tôi, sao lại có thể vui được? Hư... thật như bị châm chích còn khó chịu nữa, và đau khổ...

“Cậu, cậu cười gì vậy?”

“Bây giờ, bây giờ nói những chuyện này còn có thể làm được gì? Bây giờ nói thế đã vô ích rồi... Dù tớ có khóc chết đi, dù có đau buồn đến chết đi, tớ cũng vẫn không thể bù đắp cho tất cả những gì Thừa Tâm đã làm...” Tôi thở dài thườn thượt, cổ họng đắng nghét, đau như có thứ gì đó đang chặn ngang vậy.

“Thế... thế... thế à!” Hiền Chu cũng thở dài theo tôi, “Nói đúng lắm! Nói không sai gì cả! Cho dù, cho dù cậu khóc đến chết, đau khổ đến chết, cậu cũng không thể trả lại ba năm đó cho Thừa Tâm... hư... trong trại giam thanh thiếu niên, đó, đó là nơi người ta sống ư? Cậu ấy... sao có thể sống được chứ... tại sao tớ không phát hiện ra chứ? Hu hu...”

Nghe Hiền Chu nói đến đây, mắt tôi đã bắt đầu đỏ, sợ bị Hiền Chu nhìn thấy, tôi vội cúi đầu xuống, đưa tay lên ôm lấy mặt.

Hiền Chu say lừ đừ nhìn tôi, đột nhiên mở miệng nói: “Đa... Đa Lâm à, cậu không thể như thế! Thừa Tâm đã làm cho cậu quá nhiều rồi, đúng là quá nhiều! Cậu không thể qua lại với anh Khương Tải Hoán được nữa! Dù hai người đang quen nhau, chỉ cần nghĩ đến Thừa Tâm, chỉ cần cậu còn có chút lương tâm, cậu cũng nên chia tay với anh ta đi! Cậu nên đoạn tuyệt quan hệ với anh ta đi! Nếu không... nếu không Thừa Tâm, Thừa Tâm chắc đáng thương lắm đó!... Thừa Tâm tội nghiệp quá... hu hu hu...” Vừa nói, Hiền Chu phủ phục lên bàn, khóc hu hu thảm thiết.

“Này, tại sao cậu khóc hả? Cậu khóc cái gì chứ? Người đang muốn khóc nhất, phải là tớ mới đúng! Cậu khóc cái gì mà khóc?” Tôi ôm mặt, không kiềm chế nổi nước mắt đã bắt đầu tuôn rơi.

“Tớ đang khóc giùm cậu mà, tớ đây đang khóc giùm cho cậu đấy! Nghe câu chuyện này, tớ có thể không khóc à? Tớ có thể không buồn sao? Thừa Tâm, cậu ấy đúng là đáng thương, quá ngốc nghếch...”

Hu... trong lòng sao thấy buồn phiền thế này? Tại sao lại đau khổ thế chứ? Đúng là... đúng là đau khổ đến chết mất... Tôi nợ Thừa Tâm quá nhiều rồi... Thậm chí tôi còn cứ mãi hiểu lầm cậu ấy, cứ đầu bướng bỉnh làm cậu ấy tổn thương, người chậm chạp không nhạy bén là tôi mới đúng chứ? Thật là... Doãn Đa Lâm, mày quả thật là ngu muốn chết, ngu đến nỗi không bằng con bò nữa!

Ting tang ting tang...

Đúng lúc tôi đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, di động của Hiền Chu đột ngột réo rất.

“Chết tiệt, ai lại gọi vào giờ này chứ?” Hiền Chu bực bội làu bàu.

“Cậu mau nghe đi!”

“Alo? Ai? Ồ, ồ... biết rồi, biết rồi mà, được rồi, bye bye...” Hiền Chu lí nhí một hồi rồi cúp điện thoại.

“Ai... ai đó?” Tôi mơ mơ hồ hồ hỏi.

“Ừ, có chút việc, xin lỗi nhé Đa Lâm, bây giờ tớ phải đi trước đây.” Hiền Chu đứng dậy, lão đảo lắc lư một hồi.

“Ừ, được, cậu đi trước đi.”

“Nếu không thì, Đa Lâm, cậu cùng đi với tớ đi? Được chứ? Chúng mình cùng về.” Hiền Chu tốt bụng đề nghị.

“Không cần đâu, nếu đã có việc thì cậu đi trước đi, tớ... tớ còn muốn ở lại đây uống thêm chút nữa, cậu đi trước đi.”

“Thế, thế tớ đi nhé?”

“Bye bye! Bye bye! Đi nhanh đi!” Tôi hơi nóng nảy xua đuổi.

“Ừ, tớ đi đây, byebye.”

Hư... nhìn theo Hiền Chu dần dần khuất khỏi tầm mắt, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ niềm vui một mình uống rượu rồi, tôi không ngăn được mình nhìn lên trần nhà thờ dài.

Doãn Đa Lâm à Doãn Đa Lâm, giờ thì chỉ còn lại mình mà thôi, cuối cùng cũng đã có thể thoải mái mà say một trận cho đã rồi nhỉ? Đúng, đúng, nhất định mình phải uống say cho đã mới thôi! Tuyệt quá, tuyệt quá!

Ừng ực ừng ực...

Tôi cầm chai rượu, ngửa đầu lên uống cật lực.

Một chai... hai chai... tôi trong lúc mất cảm giác đã uống quá nhiều rồi.

“Hức!” Tôi nấc lên thật mạnh.

Ha ha... ha ha... tôi bây giờ, chắc rất khó coi rất thảm hại phải không? Trên bàn đã đầy hết các chai rượu rỗng mà tôi đã uống cạn... Đầu tôi đau quá, trước mắt cũng bắt đầu mờ mịt rồi... đau quá, đầu đau quá, Doãn Đa Lâm, đáng điếu mà bây giờ nhất định rất khó coi! Nhất định xấu vô cùng! Hư...

Phải... phải... nếu mày trở nên xấu xí, nếu mày trở nên khó coi, Thừa Tâm sẽ không thích mày nữa chứ? Tại sao phải giấu tôi? Tại sao không nói lời nào mà cứ một mình gánh chịu tất cả? Tại sao chưa được sự cho phép của tôi mà một mình chạy đến trại giam thanh thiếu niên chứ?

Hàn Thừa Tâm! Cậu quá đáng! Cậu tưởng... cậu tưởng cậu làm thế, tớ sẽ biết ơn cậu sao? Tớ sẽ cảm kích cậu sao? Cậu đúng là đồ ngốc! Tớ hận cậu! Tớ không thể cảm ơn cậu, tớ sẽ ghét cậu! Hu hu hu... Tại sao chứ, tại sao phải đối xử thế với tớ?

Tôi vừa rơi nước mắt vừa nâng chai rượu lên tiếp tục uống cạn.

“Cô ơi... x... xin lỗi, chúng tôi sắp đóng cửa rồi...” Nhân viên phục vụ bước đến bên cạnh tôi, cẩn thận dè dặt nói với tôi.

Hử? Đóng cửa ư? Sắp đóng cửa rồi à? Tôi lắc lắc, hình như tỉnh ra được một chút.

“Ồ, tôi... tôi biết rồi, tôi đi ngay.” Tôi lấy tiền từ trong ví ra, đưa cho người phục vụ, sau đó cố gắng đứng dậy khỏi ghế, lão đảo loạn choạng như chim cánh cụt bước ra, trước mắt mờ mờ ảo ảo, tôi sợ mình sẽ đứng không vững mà ngã lăn ra đất mất.

Hic...

Bên ngoài trời tối từ khi nào thế nhỉ? Hừ... chẳng lẽ, trong lúc mơ hồ tôi đã uống rượu mấy tiếng rồi sao? Hừ... lạnh quá đi, gió đêm thật lạnh, tôi cảm thấy cơn ngà ngà say của mình đã bị gió lạnh thổi bay đi ít nhiều.

Hừm... không được, không được rồi, hình như tôi đi không nổi... người cứ mềm nhũn ra, haizzz! Tôi đặt mông ngồi xuống bậc thềm bên đường, móc điện thoại ra muốn gọi cầu cứu.

Ô... nhưng gọi cho ai đây? Tôi phải gọi cho ai mới được? Gọi cho Hiếu Anh ư? Hay là gọi cho Vũ Thành? Hoặc là... hoặc là gọi cho Thừa Tâm?

Không, không được, bây giờ tôi... còn mặt mũi nào gặp Thừa Tâm nữa? Tôi phải vác cái mặt nào để đi gặp cậu ấy đây? Đúng là chuyện không thể, tôi đã không cách nào ngẩng đầu lên nhìn Thừa Tâm rồi, trước mặt cậu ấy, tôi vốn không thể nào đứng trước mặt cậu ấy như trước kia nữa rồi.

Tôi đã nợ Thừa Tâm, cả đời này... dù có thêm kiếp nữa cũng không trả nổi... tôi vốn không thể đứng trước mặt cậu ấy mà làm người nữa!

Nhưng mà, ngón tay tôi không nghe lời mà cứ nhấn số điện thoại của Thừa Tâm... trong đầu toàn là giọng nói và gương mặt Thừa Tâm, đầy ắp... Tất cả đều là Thừa Tâm. Tôi như người máy, trong đầu trống rỗng, đến cả điệu bộ nhấn điện thoại cũng cứng đơ đơ.

Tôi hít một hơi thật sâu, cuối cùng cố hết sức đưa điện thoại lên bên tai.

Đừng sợ, Doãn Đa Lâm, mày phải dũng cảm lên, mày nhất định phải dũng cảm mới được!

Tôi cắn chặt môi, cảm thấy toàn thân mình như đang run lên nhè nhẹ.

“Alo?”

Bên kia đường dây vắng đến những tiếng ồn ào, giọng nói này... không phải giọng Thừa Tâm! Chẳng lẽ... chẳng lẽ tôi nhấn nhầm số?

“...”

“Này! Xin nói đi chứ! Đây là di động của Thừa Tâm! Cậu ấy đang uống rượu, không rảnh nghe máy! Xin hỏi cô là ai?”

Giọng nói này, tuy nghe cứ vo ve, nhưng, xem ra rất quen tai.

“Vũ... Vũ Thành hả?” Tôi ôm lấy khuôn mặt đang đỏ bừng, dè dặt ướm hỏi.

“Sao cô lại biết tên tôi??? Đợi chút, đợi chút nào... nghe giọng nói này, cô... cậu là Doãn Đa Lâm?” Vũ Thành bên kia đầu dây như kinh ngạc kêu lên.

“Ừ, ừ, Vũ Thành, tớ là Đa Lâm... Thừa Tầm... Thừa Tầm đang đi với cậu hả?” Tôi cảm thấy giọng nói mình hơi run run.

“Phải rồi, Đa Lâm, Thừa Tầm giờ đang ở cạnh tớ! Còn có Triều Nhất, và mấy cô gái cậu không quen nữa, đều là bạn mà Thừa Tầm mới quen gần đây! Ha ha...” Giọng Vũ Thành rõ ràng là đã say rồi.

Những cô gái không quen?

“Các cậu đang ở đâu?” Cơn say của tôi đã biến mất.

“A? Gì chứ? Đa Lâm, cậu vừa nói gì?”

“Tớ hỏi các cậu giờ đang ở đâu?”

“A... cậu, cậu muốn đến à? Không được, không tiện lắm đâu! Những người ở đây cậu đều không quen, cậu đến để làm gì?”

“Tớ muốn tìm Thừa Tầm, cậu nói tớ biết các cậu giờ đang ở đâu đi? Mau nói tớ biết!”

“Đang... đang ở quán rượu, cái quán mà trước kia tớ với Thừa Tầm hay đến ấy.” Vũ Thành cuối cùng đã chịu thua sự cương quyết của tôi, lảm nhảm nói.

“Được, tớ biết rồi, tớ đến bây giờ đây.”

Gập điện thoại lại, nước mắt bắt đầu lưng tròng.

Thừa Tâm, cậu đợi tớ nhé, bây giờ tớ đi tìm cậu đây.

Trong xe taxi.

“Cô gái này, cô muốn đi đâu? Sao lại khóc thế?”

Chú tài xế một mặt vừa lái xe chậm chậm, vừa hỏi tôi với vẻ rất quan tâm.

“Là tên hư đốn nào chọc cô khóc phải không? Là ai thế? Bạn trai của cô hả?” Ông chú này có vẻ rất thích điều tra đời tư người khác.

“Chú ơi... xin chú lái xe nhanh một chút.” Tôi hơi buồn rầu liếc mắt nhìn.

“Hà hà, được được, không cần gấp đâu mà!”

“Xin chú chạy nhanh một chút được không?!” Tôi thật sắp bị ông chú này làm cho phát điên lên mất thôi!

...

Xuống xe rồi, tôi nhìn “Quán rượu Nữ Vương” trước mặt một cái, sau đó hít thở một hơi thật sâu, vì đã uống quá nhiều rượu nên bây giờ hai mắt của tôi vẫn còn lờ mờ, bước đi cũng lắc lư lảo đảo, đến cả việc tôi đã đến đây bằng cách nào tôi cũng không rõ nữa.

Trong quán rượu.

Người người ngời ngời đối diện nhau có phần im lặng hơn. Bây giờ hình như đã mười mấy giờ rồi, ánh đèn trong quán rượu vẫn nhấp nháy, trong sảnh khiêu vũ vẫn còn những chàng trai cô gái đang nhảy cật lực, quả thật có thể nói là ồn chết đi được, lỗi tai tôi sắp sửa bị thủng mất.

“Uống đi! Uống đi! Ha ha ha ha! Thua thì phải uống chứ!”

“Phải uống cạn đó! Phải uống cạn! Ha ha ha ha!”

Bên tai vẳng lại vô số tạp âm, tôi đi xuyên qua những ánh đèn xanh đỏ, không ngừng tìm kiếm bóng Thừa Tầm.

Hàn Thừa Tầm, Hàn Thừa Tầm, cậu đang ở đâu vậy? Bây giờ rốt cuộc cậu đang ở đâu? Tại sao vẫn luôn bắt tớ phải tìm kiếm cậu? Tại sao cứ luôn trêu đùa tớ thế này?

Cậu có biết không, tớ chẳng thích thế này, tớ chẳng thích thế này đâu!

Mệt quá... Thừa Tầm, cậu có biết không, tớ mệt quá rồi, mệt đến mức muốn chết rồi...

Tôi cố gắng hít hít mũi, gắng sức chịu đựng để nước mắt không trào ra, tiếp tục tìm kiếm Thừa Tầm.

Không biết đã bao lâu, cuối cùng tôi cũng dừng lại tại một chiếc bàn nhỏ.

Hàn Thừa Tầm...

Thoáng chốc, tôi thấy mình không thể thở nổi, Thừa Tầm đang ngồi ở chiếc bàn gần quầy phục vụ nhất, bên cạnh toàn là những cô gái lạ, còn có Triều Nhất và Vũ Thành giờ đã là sinh viên đại học nữa.

Trước mắt bọn họ bày đầy những chai rượu linh kinh đủ loại, xanh xanh đỏ đỏ rỗng không, nhìn thấy cảnh này, tim tôi ngứa rát như bị kiến cắn.

“A! Đa... Đa Lâm, cậu đến thật rồi! Ha ha, đã đến rồi thì mau đến đây ngồi chung đi! Đừng đứng đó nữa!”

Vũ Thành nhìn thấy tôi xuất hiện, say khật khuôn mặt vội vã đứng lên, bước đến bên tôi vỗ vỗ lên vai, ý muốn tôi ngồi xuống cùng chơi với mọi người.

Nghe thấy tên tôi, Thừa Tâm cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn hờ hững một cái.

Mấy cô gái mặt lạ hoặc ngồi bên cạnh cậu ấy hình như không hào hứng gì với sự xuất hiện của tôi, rù rì bàn luận với nhau cái gì đó.

Hừ...

“Thừa Tâm, tớ đến tìm cậu.” Để không bị Thừa Tâm nhìn thấy dáng vẻ liêu xiêu vì uống rượu của tôi, tôi cố gắng để mình đứng vững, nhất định phải thẳng đơ mới được.

“Cậu đến để làm gì?” Thừa Tâm tuy đang nói với tôi, nhưng trước sau vẫn không thèm nhìn tôi gì cả mà lặng lẽ cúi đầu xoay xoay ly rượu trong tay, thậm chí tôi có thể nghe thấy sự lạnh nhạt trong giọng nói của cậu ấy.

“Tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu...” Mặt tôi lại bắt đầu nóng lên, nhất định là vì âm nhạc ở đây quá chất chúa.

“... Có chuyện gì quan trọng thì nói ở đây đi.”

“Không được, không thể nói ở đây, cậu đi với tớ.” Tôi kiên quyết nói.

“Cứ nói ở đây đi.” Thừa Tâm ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm, bị cậu ấy nhìn thế này, những lời tôi muốn nói càng không thể thoát ra, hư... hơi rượu vẫn chưa hoàn toàn bay hết, tôi cảm thấy đầu mình nặng ơ là nặng, hình như còn muốn nôn nữa... Không được, Doãn Đa Lâm, mà nhất định phải chịu đựng...

“Cậu ra ngoài với tớ, chúng ta ra ngoài nói...”

“Không, cứ ở đây, tớ không muốn ra ngoài.” Trong ánh mắt Thừa Tâm đang trừng nhìn tôi tràn đầy sự bướng bỉnh.

“... Ở đây tớ... không nói được... cậu mau đi với tớ đi.”

“Tớ đã nói rồi cứ nói ở đây đi! Có chuyện gì thì cứ nói rõ ở đây!”

Những người xung quanh đột nhiên im lặng hẳn, tất cả đều há hốc mồm nhìn chúng tôi, Thừa Tâm đứng phắt dậy dùng hết sức ném ly rượu trong tay xuống, âm thanh loảng xoảng.

“Cậu muốn nói gì thì hôm nay ở đây nói hết ra đi, có gì thì cứ nói ở đây đi!”

“Ra ngoài nói...” Tôi cố chấp giữ vững ý kiến của mình, nhưng nước mắt lại đang tố cáo sự yếu đuối của chính bản thân.

“Cậu khóc cái gì? Có gì đáng khóc chứ? Khóc gì hả?!” Tiếng quát lớn của Thừa Tâm khiến mọi người xung quanh đều kinh ngạc, tất cả khách khứa đều ngóc đầu nhìn về phía chỗ chúng tôi đang đứng.

“Có chuyện gì thế? Đang làm gì...” Cô nữ sinh đại học ngồi bên không ngừng thắc mắc.

“Thừa Tâm, cậu đang làm gì thế hả? Đừng tức giận, Đa Lâm khó khăn lắm mới đến đây được, cậu làm gì mà phải giận?” Triều Nhất cười tít mắt bước đến muốn làm dịu tình hình.

Không được, tệ quá... Tôi muốn nôn ra lắm rồi, khó chịu quá! Không ổn rồi, dạ dày tôi khó chịu quá, khổ sở như nghiêng sông đổ biển ấy!

“Cậu sao vậy?” Thừa Tâm dường như cũng chú ý đến sự thay đổi trên gương mặt tôi, vội kéo tay tôi lo lắng hỏi.

Tôi bụm chặt lấy miệng hất tay Thừa Tâm ra, nhào ra khỏi cửa không thèm quay đầu lại.

“Ừa... ủa...” Tôi chạy ra ngoài quán rượu, khuyu xuống đất nôn ầm ỉ.

Khó chịu quá... hic... thật không nên uống quá nhiều rượu như thế, thế này rồi có ổn hơn không? Thế này có khỏe hơn được chứ? Ặc...

“Ừa... ủa...”

“Cậu vẫn khỏe chứ?” Một bàn tay nhẹ vỗ trên lưng tôi. Cảm giác quen thuộc thế này... sự dịu dàng quen thuộc thế này... khiến toàn thân tôi cảm thấy ấm áp hẳn...

“Ừa... hic hic... hic hic...”

“Hừm, xem ra hôm nay cậu cũng uống nhiều đấy nhỉ, cậu muốn làm trò gì thế hả? Cậu điên rồi à?”

Là giọng của Thừa Tâm.

Bàn tay Thừa Tâm đang nhẹ vỗ lên sau lưng tôi, thoáng trong giây lát tôi có cảm giác an tâm đến mức muốn khóc òa lên. Tôi không dám quay đầu lại nhìn cậu ấy, không dám để cậu ấy nhìn thấy bộ dạng tôi bây giờ, không thể để cậu ấy nhìn thấy mặt thảm hại khó coi của mình lúc này...

“Không sao, cậu không cần quan tâm, tớ không sao...” Tôi nhẹ gỡ tay Thừa Tâm ra, im lặng cúi đầu.

“... Không phải cậu muốn nói chuyện quan trọng với tớ à?” Thừa Tâm nhẹ thở ra một hơi thật dài, giọng đầy thỏa hiệp.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Bây giờ có thể nói rồi chứ?”

“Tớ muốn ra biển...”

.....

Mặt trăng cao cao treo trên bầu trời, ánh đèn lọt qua từ cửa hàng bán cá sống gần đó và ánh sao trên trời rọi sáng mặt biển mờ mờ, giống như ánh lấp lánh của kim cương nhấp nháy và trong sáng biết bao.

Woa...

Đẹp quá!

Biển rộng... biển lớn... thật sự là biển rồi!

Nước biển xanh nhẹ nhàng vỗ vào triền cát, trên lớp cát vàng trào lên tầng tầng lớp lớp bọt sóng xanh biếc.

“Hư... đây chính là biển...” Tôi giang rộng cánh tay hướng về phía biển, nhẹ nhàng thở một hơi dài, cảm nhận gió biển đang lướt qua người.

“Sao phải đến đây?” Thừa Tâm đứng bên nhìn lớp sóng phía xa, lạnh nhạt hỏi.

“Tâm tình không tốt, nên muốn đến đây cho thông thoáng.” Gió biển thổi như thế, cơn say của tôi dường như đã tan biến mất.

“Tâm tình không tốt?” Thừa Tâm trầm lặng lặp lại.

Hư... đúng thế, là tâm tình không tốt...

Tôi cảm thấy tròng mắt mình lại nặng những giọt nước, cũng may gió biển rất lớn, nhẹ nhàng thổi bay những giọt nước mắt của tôi đi.

Nhìn biển rộng trước mắt, tôi tăng hăng, hít một hơi sâu...

“Hàn Thừa Tâm là đại ngu ngốc!” Tôi dùng hết sức lực gào thét với biển.

“Hàn Thừa Tâm là đại ngu ngốc! Là tên đại ngu ngốc nhất thiên hạ!”

“Phì...! Doãn Đa Lâm, cậu điên rồi à?” Thừa Tâm nhìn tôi đang phát điên, cuối cùng nhin không nổi phải phì cười.

Nhìn những ngọn sóng vỗ ì oạp vào chân đê, tôi nhắm mắt, rồi lại lặng lẽ mở ra.

“Cậu... trong 3 năm nay đã đi đâu?” Rất lâu sau, tôi mới tìm lại được giọng mình.

“... Tại sao lại hỏi vậy?” Giọng Thừa Tâm khô cứng, như không ngờ tôi lại hỏi cậu ấy chuyện này.

“Cậu sống tốt chứ?”

“Ừ, rất tốt...” Thừa Tâm nhìn những con sóng rì rào, giọng nói hờ hững, như đang nói chuyện của người khác.

Tôi thở ra một hơi thật dài, cảm thấy tim mình đau như bị kim chích.

“Thừa Tâm, tại sao cậu phải dối tớ?”

“Cái gì mà dối cậu?”

“Hàn Thừa Tâm, cậu còn muốn giả ngốc nữa hả?” Tôi quay đầu lại, vé mặt kiên định nhìn chăm chú cậu ấy.

“...”

Trong một lúc, chúng tôi đều trầm mặc.

Gió biển nhẹ nhàng thổi qua, thổi tung mái tóc mềm mượt của Thừa Tâm, cậu dường như đang chìm vào nỗi đau thương nào đó.

“Thừa Tâm, cậu muốn tớ phải chết đúng không? Cậu muốn khiến tớ không thể ngẩng mặt lên trước cậu mới làm thế phải không?”

Chậm chậm, Thừa Tâm cuối cùng cũng quay đầu lại, có đôi chút kinh ngạc nhìn tôi.

“Doãn Đa Lâm...”

“Cậu đừng diễn kịch nữa!! Hàn Thừa Tâm! Cậu từ đầu đến cuối đều là diễn kịch, tất cả mọi chuyện cậu đều lừa dối tớ! Tại sao phải thế hả? Tại sao không nói với tớ cậu đã vì tớ mà bị vào trại giam thanh thiếu niên chứ? Tại sao cậu không nói nguyên nhân cậu ghét Khương Tài Hoán? Tại sao cậu không nói với tớ toàn bộ sự thật? Tại sao cứ mãi giấu giếm tớ hả? Chẳng lẽ trong lòng cậu tớ là con người không đáng tin thế sao?” Tôi dùng hết sức lực bản thân, gào lên điên cuồng với Thừa Tâm... dùng ống tay áo lau vết nước mắt trên mặt thật nhanh.

Thừa Tâm nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh hãi. Cậu ấy dường như không dám tin là tôi lại biết tất cả, ánh mắt cậu đột ngột lay động, tròn mắt bắt đầu đỏ lên.

“Cậu... sao cậu lại biết được?” Thừa Tâm giống như một đứa trẻ nói dối bị bắt quả tang, hoang mang nhìn tôi, giọng nói nghèn nghẹn run run hỏi.

“Cậu hy vọng tớ mãi mãi không biết được, đúng không?”

Thừa Tâm cứng giọng.

Tôi nhắm mắt lại, hít sâu, lại thở ra.

“Tại sao đi nói cho người khác biết mà lại không nói tớ nghe? Là ai đã nói, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không lừa dối tớ, là ai đã nói hả... Dù thế giới có tận thế, dù cả trái đất tuyệt diệt, cũng sẽ luôn ở bên tớ... là tên gốc nào đã nói ra mấy câu đó rồi lại len lén bỏ tớ đi suốt 3 năm, là cậu đó! Hàn Thừa Tâm, là cậu! Tất cả đều là cậu!”

“...” Tên đó mím chặt khoe miệng, trong mắt có ánh nước lấp lánh.

“Cậu muốn tớ phải dùng cái chết để báo đáp tất cả những gì cậu đã làm cho tớ hả? Cậu muốn thế phải không? Nhưng mà... cho dù tớ có chết, cho dù tớ có chết mười lần thậm chí nhiều lần hơn nữa cũng không thể báo đáp nổi tất cả những chuyện đó! Tớ... tớ vốn chẳng thể nào ngẩng mặt lên trước cậu được rồi! Tớ vốn không còn mặt mũi nào gặp cậu nữa rồi! Cậu đã vì tớ làm nhiều như thế... tớ phải làm sao đây? Cậu nói tớ biết phải làm sao đi?”

“Đừng nói nữa...” Thừa Tâm nhắm hờ mắt như cố che giấu những giọt lệ, nhưng cho dù như thế thì những giọt nước mắt cũng không thể kiềm chế nổi mà rơi tí tách xuống mặt cát.

Lần đầu nhìn thấy Thừa Tâm rơi lệ...

“Cậu đang khóc sao, Thừa Tâm?” Tôi cẩn thận dè dặt hỏi, trong tim đau nhói.

Thừa Tâm vội vã ngẩng đầu lên, cố gượng cười đầy khó khăn và ảo não: “Không có, tớ không khóc, thật ra cũng chẳng sao, những chuyện đó cậu không cần bận tâm, đã là quá khứ rồi, tất cả đều đã qua rồi, nếu... nếu cậu cảm thấy những chuyện đó mang đến áp lực và phiền phức cho cậu thì cậu hãy quên hết đi, chẳng sao đâu mà.”

Nghe thấy hơi thở phập phồng của Thừa Tâm, nước mắt tôi đau khổ rơi xuống.

“Được rồi mà, Doãn Đa Lâm, quên hết tất cả đi, xem như chưa có gì xảy ra cả, xem như chỉ là một giấc mơ thôi... Đừng đau buồn, cũng đừng thấy ghét bỏ, tớ cũng sẽ không đòi hỏi gì cậu đâu, làm những chuyện này vì cậu là tớ tự cam tâm tình nguyện, vì là vì cậu, cho nên dù là làm gì tớ cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc vô bờ.” Thừa Tâm nhìn tôi sâu lắng, dịu dàng nhưng bi thương, ánh mắt nóng bỏng như lửa của chúng tôi giao nhau giữa không trung, giống như biển lớn đau buồn.

“Hàn Thừa Tâm, chúng ta đều là những đứa ngốc... là đại ngốc đại ngốc đại ngốc nhất thế gian này...” Tôi cố gắng nói, nghèn nghẹn, như nói không hết những điều muốn tỏ bày.

“Đúng thế, là đồ ngốc, là đại ngốc, là đại ngốc đại ngốc đại ngốc nhất thế giới...” Thừa Tâm lẩm bẩm lặp lại.

Tại sao... tại sao lại thế này? Tôi và Thừa Tâm rõ ràng yêu mến nhau sâu đậm thế, tại sao lại không ngừng làm tổn thương nhau, trốn tránh nhau... Chúng mình rất cuộc, rất cuộc là vì sao mà phải ngốc như thế? Ngốc... là đồ ngốc... là đồ đại ngốc đại ngốc đại ngốc nhất dưới gầm trời này...

Tôi phải nói thật với Thừa Tâm, tôi phải nói hết cho Thừa Tâm nghe tất cả tình cảm của mình, tôi không muốn lại sai một lần rồi sai mãi như thế nữa!

Tôi chùi khô nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mắt Thừa Tâm.

“Em yêu anh, Thừa Tâm.”

“...” Thừa Tâm như bị sét đánh trúng, nhìn tôi vẻ như không tin nổi.

“Cậu... cậu nói gì thế?”

“Hàn Thừa Tâm, em chưa từng nói với bất kỳ ai, em không muốn tiếp tục lừa dối bản thân nữa, cũng không muốn lừa dối người khác nữa. Thừa Tâm, em thích anh, luôn luôn thích anh, trước đây đã thích, bây giờ vẫn thích, và sau này cũng sẽ mãi thích anh, em sẽ mãi mãi mãi mãi yêu thích anh.” Cuối cùng tôi cũng không kiềm được nữa, bật ra bí mật đã từ rất lâu luôn chôn giấu trong lòng.

Tất cả đều như ngưng đọng hẳn lại, Thừa Tâm mở to mắt nhìn tôi chăm chú, dường như không dám tin mình vừa nghe thấy gì.

“Em nói lại đi.”

“Chẳng phải anh đã nghe rồi sao?”

“Anh... anh muốn xác nhận thêm lần nữa.”

“Em thích anh, em yêu anh...”

“Em... em đang đùa sao? Em muốn anh vui phải không?”

“Anh nghĩ em có thể lôi chuyện này ra làm trò đùa à?”

“Thế thì tại sao... tại sao trước đây, lúc anh nói muốn qua lại với Thành Vũ Tuyết, tại sao em không ngăn cản anh?” Thừa Tâm như vẫn một mực không tin lời tôi nói.

“Đó là vì em sợ người anh thích không phải là em! Em cứ luôn cho rằng người anh thích là Thành Vũ Tuyết!”

“Thật không? Em nói em luôn thích anh... những lời này, đều là thật chứ?” Thừa Tâm cố gắng mở miệng, có thể nhìn ra lời tôi nói mang đến cho anh sự chấn động rất lớn.

“Là thật, tất cả đều là thật, từ lúc nhỏ lần đầu nhìn thấy anh, từ lần đầu anh dạy em đi xe đạp, từ lần đầu anh nắm tay em cùng đi học cùng về nhà,

từ lúc vô tình đã bắt đầu yêu thích anh, sự bướng bỉnh của anh, ích kỷ nhỏ mọn của anh, tự cao tự đại của anh, dù là những khuyết điểm rất rất khiến người ta đau đầu, nhưng mà, nhưng mà em vẫn thích anh vô phương cứu chữa, chỉ cần ngấn ra là lại nhớ đến anh, chỉ cần nhìn thấy anh cười cười nói nói với những cô gái khác là em lại tức giận, là anh, Hàn Thừa Tâm, là anh đã khiến em mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, tất cả đều là do em thích anh, Hàn Thừa Tâm!!!”

Không kiềm chế nữa, tôi nói một mạch tất cả những gì đã ở trong lòng rất lâu rất lâu rồi, nước mắt tôi cũng cùng lúc rơi ra ướt đẫm gương mặt.

Thừa Tâm kéo tôi lại ôm chặt vào lòng, lặng đi, tôi cảm thấy hạnh phúc như nước thủy triều đang dâng lên trong lồng ngực... Tôi được Thừa Tâm ôm chặt như thế, thật không dám tin tất cả chuyện này là sự thật.

Không phải mơ chứ? Nếu là mơ thì phải làm sao? Nếu tất cả là giả thì phải làm thế nào?

Mặc kệ... tôi không muốn để ý nữa... đây là lần đầu tiên tôi được Thừa Tâm ôm chặt thế, cho dù là mơ cũng được, xin Thượng đế mãi mãi đừng để con thức dậy!

Thừa Tâm ôm tôi thật chặt, như đang dùng cả sinh mệnh này ôm lấy tôi...

“Tại sao em không nói sớm cho anh biết? Tại sao không sớm...” Giọng Thừa Tâm nghèn nghẹn vang lên bên tai tôi, nước mắt càng rơi dữ hơn, rơi trên đôi vai mạnh mẽ của anh.

Tôi không trả lời, chỉ túm chặt lấy áo Thừa Tâm, nước mắt lặng lẽ chảy dài.

“Đa Lâm...”

Thừa Tâm nhẹ cúi đầu xuống kề sát gương mặt tôi, tôi nuốt nước mắt, chậm chậm nhắm mắt lại... không tự chủ được rướn cao người lên.

Thình thịch thình thịch!

Tiếng tim đập như vọng lại trong gió biển, môi Thừa Tâm nóng rực nhưng lại mát lạnh, tất cả âm thanh trên thế giới dường như trong khoảnh khắc đều biến mất hết...

Tôi ôm chặt lấy Thừa Tâm, như ôm cả thế giới vào lòng.

Cầu xin ngài, Thượng đế ơi, xin ngài hãy để khoảnh khắc này dừng lại, mãi mãi mãi mãi ngừng lại đi, con không bao giờ muốn Thừa Tâm xa con nữa...

Thừa Tâm à, bao nhiêu năm nay, chúng mình, đây là lần đầu tiên dừng cảm phải không?

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Câu Chuyện Về Chiếc Xe Lăn

1. "Em muốn uống gì? Sữa hay cà phê?" Thừa Tâm cười tươi hỏi tôi.

"Nước cam tươi."

"Không có nước cam tươi." Thừa Tâm không suy nghĩ gì trả lời luôn.

"Ô, thế thì cho em cà phê đi!"

"Em ngồi đi, đợi một lát nhé!"

Tôi ngồi trong căn phòng chung cư nhỏ của Thừa Tâm, có chút tò mò nhìn tứ phía xung quanh. Thừa Tâm giờ chỉ sống ở đây một mình, việc gì cũng phải tự tay làm, chỉ nghĩ đến chuyện Thừa Tâm vừa ra khỏi trại giam thanh thiếu niên, vẫn chỉ có một mình trong loại phòng chung cư nhỏ thế này, không ai nấu cơm cho anh, cũng chẳng có ai đắp chăn cho khi ngủ, nghĩ đến đây, lòng tôi không khỏi cảm thấy chua xót.

"Thừa Tâm... anh... bây giờ chỉ ở đây một mình thôi hả?"

"Ừ, sao?" Thừa Tâm vừa pha cà phê vừa nhìn tôi.

"Chú và dì đâu rồi?" Cuối cùng nhịn không nổi, tôi vẫn phải hỏi.

"Họ á?" Thừa Tâm do dự một lúc, rồi nhẹ nhàng nói. "Lúc anh vừa bị đưa vào trại giam thì họ đã chạy trốn mất rồi, có lẽ là lo anh sẽ để lại cho họ hậu họa về sau đó mà, cũng chẳng phải là con ruột, nên họ mới chạy

nhanh như thế, anh nghĩ vậy đấy." Nói đến phút cuối, Thừa Tâm còn cười châm biếm, nhưng càng khiến tôi buồn hơn.

"Thừa Tâm, anh đừng nói khó nghe thế."

"Khó nghe gì chứ? Anh chỉ căn cứ theo sự thật mà nói thôi mà." Vừa nói, Thừa Tâm lườm tôi một cái vẻ rất-không-hài-lòng.

Hừm... cái tên này, ba năm rồi mà tính nết vẫn chẳng thay đổi!

"Hàn Thừa Tâm, em mặc kệ trước đây anh thế nào, em chỉ cần anh bắt đầu từ bây giờ, nếu chưa được sự phê chuẩn của em, anh không được tùy tiện rời xa em!" Tôi lập tức chống nạnh bực tức nói lớn.

"Vào nhà vệ sinh cũng không được?"

"Anh... anh khép miệng lại cho em nhờ! Rốt cuộc đã nghe rõ chưa hả?"

"Anh không xa em nữa." Thừa Tâm rất thoải mái trả lời.

"Thật không? Anh thề đi." Tôi kiên quyết.

"Chết tiệt, em phiền quá đó." Thừa Tâm hơi nóng nảy mặt sa sầm hết như Lôi Công.

"Em mặc kệ! Tóm lại anh phải thề."

"Hừ... được rồi được rồi, anh thề!" Thừa Tâm vẻ mặt bất lực nhìn tôi.

"Không được... em vẫn không làm sao tin anh được!" Tôi chau mày lắc lắc đầu.

"Thật là... thế phải làm sao em mới tin anh đây?"

"Thế này đi, chúng mình móc ngoéo!" Vừa nói, tôi liền đưa một ngón tay ra.

"Em điên rồi hả? Muốn anh móc tay với em nữa?" Thừa Tâm bực bội nhướn nhướn mày.

"Em mặc kệ, anh phải móc ngoéo với em! Nếu không em sẽ nằm vật ra đất ăn vạ! Anh xem em dám làm không!"

"Được rồi, này thì móc ngoéo." Thừa Tâm bất lực đưa ngón tay của anh ra nhẹ nhàng móc vào tay tôi, sau đó... đóng dấu! Hoàn thành!

"Ha ha, thế này là OK rồi!" Tôi cười rạng rỡ như hoa hướng dương.

Thừa Tâm nhìn tôi đang hào hứng vậy cũng mỉm cười theo, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc như thế của anh từ sau khi ra khỏi cái trại giam đó.

Thừa Tâm à... trước kia thật là vất vả cho anh quá, nhưng mà bắt đầu từ bây giờ, em sẽ bảo vệ anh thật tốt! Hàn Thừa Tâm, anh yên tâm nhé! Có sự bảo vệ của Doãn Đa Lâm em, anh chắc chắn sẽ mãi mãi hạnh phúc! Hà hà...

"Đây, cà phê." Thừa Tâm đặt ly cà phê đã pha xong xuống trước mặt tôi.

"Cám ơn! Anh yêu..." Tôi nâng lên uống một hớp, hư... đúng là ấm quá! Không ngờ Thừa Tâm lại còn biết tự pha cà phê, đúng là khiến tôi đành phải ngưỡng mộ vậy!

"Đa Lâm, em nghe câu chuyện "Xe lăn" chưa?" Thừa Tâm đột ngột hỏi tôi một câu không đầu không đuôi.

Tự nhiên "xe lăn" ở đâu nhảy ra vậy trời?

"Em chưa nghe." Tôi thành thật lắc đầu.

Thừa Tầm nhìn tôi một cái, mặt mũi thở ra một hơi dài rồi kể: "Có người chồng nợ phạm tội phải ở tù 3 năm, khi thời gian thụ án sắp qua, anh ta viết thư cho vợ nói nếu như có thể tha thứ cho lỗi lầm của anh trong bấy nhiêu năm thì hãy đến trước cửa nhà giam đón anh, tuy người vợ đã đi đón anh ta, hai người cũng đã tốt đẹp trở lại, nhưng đúng vào lúc đó thì một chiếc xe tải lớn từ trước mặt lao đến, người chồng vì muốn bảo vệ vợ nên mới bị xe đụng đến mức phải cắt bỏ chân, cho dù là thế thì người vợ cũng không xa rời chồng mình, trong những tháng ngày sau đó, người vợ luôn ở bên cạnh người chồng ngồi xe lăn, tuy người chồng đã tàn phế nhưng có vợ luôn ở cạnh mình anh ta vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Sao? Câu chuyện này cảm động quá phải không? Người vợ đó có phải là rất vĩ đại không?"

Hừm... Tại sao Thừa Tầm kể tôi nghe xong chuyện này, tôi lại cảm thấy trong lòng hơi bất an và hoảng loạn thế này? Giống như đang kể câu chuyện chính bản thân mình ấy, làm tôi thấy có dự cảm không lành...

Hừ... lắc lắc đầu! Tôi không thể nghĩ lung tung được!

"Anh... anh nghe câu chuyện lung tung vợ vẫn này ở đâu vậy?" Tôi có phần bất mãn lớn tiếng bực bội.

"Lúc ở trong nhà giam, người ta kể anh nghe." Thừa Tầm vẫn bộ mặt thoải mái.

"Sau này ít nghe mấy cái chuyện xui xẻo này đi nhé, chẳng tốt gì hết!" Lòng tôi chẳng hiểu sao càng lúc càng bất an, tóm lại là do đâu chứ?

"Đa Lâm, nếu như có một ngày anh cũng bị cưa chân phải ngồi xe lăn, em cũng sẽ không xa rời anh như người vợ kia chứ?"

Bốp!

Tôi đánh mạnh vào gáy Thừa Tâm!

"Chết tiệt! Đau chết mất, em làm gì mà đánh anh?" Thừa Tâm lập tức giơ nanh nhe vuốt như cọp với tôi.

"Ai bảo anh nói năng lung tung chứ! Gì mà cứa chân ngồi xe lăn, sao anh có thể nói anh như thế hả? Anh là đồ ngốc à? Có người nào lại tự đi trù ẻo mình không?" Tôi bực dọc làu bàu.

"Thật là, sao em chẳng hài hước gì hết vậy? Anh chỉ nói chơi thôi mà! Kích động gì chứ, anh nói cho vui thôi!"

"Nói chơi cũng không được!"

"Đúng là chẳng có chút khiếu hài hước gì cả..." Thừa Tâm vẫn bất mãn cắn nhai mãi không ngớt.

Hứ! Ừ thì em không hài hước đó, được chưa? Tôi vô tình nhìn xuống đồng hồ đeo tay của mình... á! Đã trễ thế này rồi hả? Không về nữa thì chắc chắn bị ông bố bà mẹ mắng cho một trận trời bời cho xem!

"Thế, Thừa Tâm, trễ quá rồi, em phải về đây! Mai chúng mình gặp nhau nhé!"

"Muộn thế này rồi? Anh đưa em..."

"Không cần không cần! Em bắt xe về! Em đi đây, byebye..."

"Này, không cần đưa về thật chứ? Không sao à?"

"Ừ, ừ! Không sao mà! Thừa Tâm." Tôi nhẹ giọng gọi.

"Sao?"

"Em yêu anh."

Nói xong câu nói khiến người ta đỏ mặt ấy, tôi sải bước nhanh như gió ra khỏi chung cư của Thừa Tầm.

Hừ... đúng là xấu hổ chết mất! Tôi ôm lấy gương mặt đang đỏ bừng, nhất thời không ổn định được tâm tình trong lòng, nhưng... thật tốt quá rồi, tôi đã nói hết cho Thừa Tầm nghe những điều đã từ rất lâu chôn giấu trong tim, cuối cùng cũng có thể yêu nhau rồi... Mới nghĩ đến đây, tim tôi thấy sao ngọt ngào quá!

Hi! Doãn Đa Lâm, làm tốt lắm! Ai cha!

Bây giờ tôi là người hạnh phúc nhất nhất thế gian! Ha ha ha ha... Từ nay về sau, tôi và Thừa Tầm không bao giờ xa nhau nữa. Chúng mình sẽ mãi mãi mãi mãi ở bên nhau nhé!

2."Đa Lâm, con đi đâu thế hả? Sao muộn thế mới về nhà?"

Mới vừa bước vào, bà mẹ tôi đã lườm hỏi tôi mãi không ngọt.

"Ừ... không có gì ạ, đến nhà bạn thôi." Tôi nghĩ đại ra một cái cớ để nói cho qua chuyện.

"Hả? Mùi gì thế này? Hình như là mùi rượu... Đa Lâm, con uống rượu hả?"

Oái... mũi của mẹ tôi sao mà thính thế này! Thế này mà cũng ngủ ra!

"Đâu có đâu ạ! Hi hi..." Tôi cười ngốc nghếch để đối phó.

"Đa Lâm, hôm nay sao con vui thế? Có chuyện gì xảy ra à? Xem con cười rạng rỡ như hoa kìa, con đào thấy vàng hả?" Mẹ tôi nghi ngờ hỏi.

"Không... không có mà! Mà... mẹ... hôm nay con thấy không khỏe lắm, con về phòng mình nghỉ trước nha, hà hà, chúc mẹ ngủ ngon!"

Hư... vào đến phòng, tôi cẩn thận khóa cửa lại, thế này cuối cùng mới có thể thở phào được, haizzz! Nếu bị bà mẹ tôi phát hiện tôi ra ngoài uống nhiều rượu thế, tôi nghĩ chắc chắn mình sẽ chết không toàn thân mất... Cũng may tôi thông minh tuyệt đỉnh, nếu không thật khó thoát khỏi ánh mắt sắc bén và giác quan nhạy bén của mẹ... Có thể ở bên Thừa Tâm, tâm tình tôi đúng là tuyệt vời không tả xiết rồi! Hà hà hà hà... Cảm giác mọi thứ cứ như một giấc mơ vậy... Niềm hạnh phúc sắp làm tôi như tan ra mất thôi...

Hư... cuối cùng có thể ngã lên chiếc giường đáng yêu của mình rồi! Thoải mái thật! Nghĩ đến chuyện ngày mai lại được ở cạnh Thừa Tâm, tôi không kiềm được lại cười mãi không dứt.

Ha ha... ha ha ha ha... cuối cùng tôi và Thừa Tâm cũng đã thành thật đối diện với nhau rồi... hư... vui thật, trong lòng thấy dễ chịu quá, chẳng còn tảng đá đè nặng trong tim nữa, thoáng chốc cảm thấy toàn thân mình thư thái quá...

Ting tang! Ting tang tang!

Í? Đã muộn thế này rồi, ai còn gọi điện đến nhỉ? Tôi vội nhảy ra khỏi giường, cầm lấy di động để trên bàn nhìn một cái... hic... là Khương Tải Hoán... trong lòng do dự một lát, rồi tôi cũng nghe điện.

"Alo?"

"Đa Lâm, muộn quá rồi em vẫn chưa ngủ hả?" Giọng Khương Tải Hoán hơi lè nhè, giống như là đang uống rượu vậy.

"Ừ, em chưa ngủ... Tiền bối, anh uống rượu à?" Tôi nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, uống rồi, uống chút thôi mà, sao? Em lo lắng cho anh hả?" Khương Tải Hoán hình như uống nhiều thật rồi, tuy anh ta không nói nhưng tôi vẫn cảm thấy thế.

"Đừng uống rượu, uống nhiều không tốt cho sức khỏe." Tôi đã có kinh nghiệm sâu sắc rồi.

"Vui thật đó, em đang lo cho anh hả? Phải không?"

Tôi hơi trầm xuống, tuy không muốn làm tổn thương anh ta, nhưng bây giờ tôi và Thừa Tâm đã ở bên nhau rồi... Tuy rằng tôi và Khương Tải Hoán chỉ là bạn bè bình thường, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình phải nói chuyện này cho anh ta biết, không nên che giấu làm gì.

"Tiền bối, ngày mai anh có rảnh không? Em có chút chuyện muốn nói." Cuối cùng tôi cũng mở miệng, ngữ khí vô cùng kiên định.

"Ngày mai? Chuyện gì, không nói bây giờ được à?"

"Ừ, là chuyện quan trọng, ngày mai... tiền bối có thời gian không?"

"Rảnh à... ừ... có, ngày mai anh rảnh." Khương Tải Hoán như ý thức được gì đó, giọng nói có vẻ ngập ngừng không chắc.

"Được, vậy thì, chiều mai 3 giờ, anh đợi em ở quán cà phê gần trường em nhé."

"Em... tóm lại là nói với anh chuyện gì?"

"Ngày mai, ngày mai tiền bối sẽ biết mà." Tôi hạ quyết tâm, kiên quyết dứt khoát nói.

"Chuyện quan trọng lắm à?"

"Đúng, là chuyện vô cùng quan trọng."

"..."

"Được rồi, anh biết rồi, anh sẽ đi." Khương Tải Hoán có hơi miễn cưỡng nói.

"Cám ơn anh, tiền bối, anh gọi cho em còn chuyện gì không?" Tôi bình tĩnh hỏi.

"Không... không có gì, chỉ muốn xem xem em ngủ chưa..."

"Ừ, em đang muốn ngủ đây."

"Ừ được, em ngủ đi, mai gặp nhé, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tút... tôi cúp điện thoại.

Trong lòng đột nhiên lại thấy bất an, không biết ngày mai nói cho Khương Tải Hoán biết chuyện này thì anh ta sẽ phản ứng thế nào đây... anh ta sẽ giận chứ? Hoặc là... hư... thật là... đau đầu quá... đừng nghĩ nữa, chuyện ngày mai giao cho ngày mai làm, Doãn Đa Lâm, mà vẫn nên đi ngủ đi, chuyện này sớm muộn gì thì cũng phải giải quyết thôi.

Tôi thở dài, ngã vật ra giường, chằm chằm nhắm mắt lại.

Hy vọng sau khi ngày mai kết thúc, mọi thứ sẽ tốt hơn...

3. Buổi chiều ngày hôm sau.

Trong quán cafe.

Khương Tải Hoán ngồi trước mặt tôi, một tay sờ cằm, không nhúc nhích gì nhìn vào mắt tôi, nhưng nhìn đến độ tôi cảm thấy toàn thân mình nhột nhạt hết mức.

"Sao, em hẹn anh ra đây, không phải là có chuyện quan trọng muốn nói à? Ha ha, tối qua em nói như thế, anh không dám nhắm mắt ngủ nữa, tóm lại là chuyện gì mà quan trọng thế?" Khương Tải Hoán cười tít mắt nhìn tôi hỏi, những ngón tay dài mảnh nhẹ xiết chặt ly cafe trong tay.

"Hừ... ừm... đúng... đúng vậy, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh..." Tôi cúi đầu xuống không dám nhìn anh ta, lắp ba lắp bắp nói.

"Ừ, anh biết, em nói đi, là chuyện gì quan trọng nào?" Đối diện với vẻ chờ đợi của Khương Tải Hoán, tôi lại chẳng biết mình nên mở lời thế nào nữa.

Hừ... phiền toái quá! Rốt cuộc tôi phải nói chuyện này ra thế nào đây? Nếu chọn ở bên Thừa Tâm, tôi phải đoạn tuyệt với Khương Tải Hoán, cắt đứt triệt để! Nhưng mà... nhưng mà, Khương Tải Hoán đối xử với tôi chẳng có điểm nào sai sót cả, trong 3 năm nay, anh ta chăm sóc cho tôi hết mực, hoàn toàn không vụ lợi... Giờ đột nhiên tôi lại nói với anh ta sau này sẽ không gặp nhau nữa, có phải là hơi quá tàn nhẫn không? Tôi làm thế, có phải quá đáng lắm không?

"Em..." Tôi hơi do dự mở miệng.

"Sao thế, sao em không nói? Có phải chuyện này làm em khó nói lắm không? Không sao, em nói đi." Trên khóe môi Khương Tải Hoán vẫn hiện rõ nụ cười rạng rỡ dịu dàng.

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng tươi tắn này, tôi lại thấy có ác cảm...

Hừ... tôi hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, lại chậm chậm mở ra.

"Tiền bối."

"Ừ, có chuyện gì em cứ nói đi, anh đang nghe đây."

"Em... em đã nói hết mọi chuyện với Thừa Tâm rồi, em đã đem hết những chuyện giấu trong lòng, tất cả... tất cả đều nói hết cho Thừa Tâm biết rồi." Tôi nhấn mạnh, cuối cùng cũng nói ra được.

"Nói với... Thừa Tâm rồi?" Khương Tải Hoán nghi ngờ lặp lại, anh ta chần chừ một lúc, sau đó như hiểu ra gì đó, mở to mắt nhìn tôi, "Em nói là... em nói cho Thừa Tâm nghe chuyện em thích cậu ta?"

"Ừ... ừ." Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, dùng hết sức gật đầu.

"Ha, thế sao?" Khương Tải Hoán đột nhiên cười mỉa mai, "Hôm nay em đến, chính là muốn nói anh nghe điều này à? Thế thì có quan hệ gì nào? Đây... chính là chuyện rất quan trọng em nói đó sao?"

"Đúng, đây chính là chuyện em muốn nói."

"Thế rồi sao? Thừa Tâm... cậu ta có thích em không? Cậu ta cũng thích em chứ? Không thể chứ, nếu cậu ta thích em, sao lại có thể qua lại với cô gái khác? Nếu cậu ta thích em, càng không thể bỏ em một mình suốt 3 năm trời, không nghe không hỏi gì em, em nói có đúng không?" Khương Tải Hoán vẫn cười cười.

Thịch!

Tôi cảm thấy tim mình nhảy thót lên.

Khương Tải Hoán... anh ta đang nói gì thế? Năm năm trước, chẳng phải anh ta chủ động tiếp cận Thừa Tâm sao, anh ta không thể không biết chuyện của Thừa Tâm...

"Tiền bối, 5 năm trước, anh tiếp cận Thừa Tâm, mục đích của anh thực chất là để tiếp cận em, đúng không?"

Khương Tải Hoán thoáng chốc như bị sét đánh trúng, giương mắt lên nhìn tôi như thể không tin nổi, xem ra, lời tôi nói đã đem lại cho anh ta sự chấn động lớn rồi đây.

"Em nói đúng chứ, tiền bối?"

"Em... em nghe ai nói vậy?" Khương Tải Hoán trừng mắt nhìn tôi, vội vã nói, "Đa Lâm, em sẽ không tin là thật chứ? Em sẽ không tin đúng không? Nhất định là có người muốn phá hoại, là Thừa Tâm nói với em đúng không? Cậu ta cố ý muốn phá hoại quan hệ giữa anh và em, em đừng nên dễ dàng nghe lời người khác thế! Chỉ cần em nghe theo anh là đúng! Biết chưa? Chỉ tin lời anh là đủ rồi!"

"Thế thì, tiền bối, xin hãy nói em biết, đó là sự thật phải không? Em chỉ muốn biết có phải là thật không thôi..." Tôi trầm giọng, nhìn anh ta bằng ánh mắt cương quyết bình thản.

"..." Khương Tải Hoán cứng họng.

"Là thật, đúng không? Tiền bối, những chuyện này đều là thật chứ?"

"... Phải... xin lỗi..." Khương Tải Hoán cúi đầu, trả lời bằng giọng rất nhẹ rất nhẹ.

"Tiền bối, tại sao anh phải gạt em? Thật ra, trong 3 năm nay, anh cũng biết Thừa Tâm không hề ra nước ngoài, mà là bị đưa vào trại giam thanh thiếu niên, thật ra những chuyện này, anh đều biết đúng không? Anh cố ý giấu em đúng không? Cho nên, lúc Thừa Tâm trở về, anh mới căng thẳng, em nói có đúng không?" Tôi trừng nhìn anh ta bằng ánh mắt sáng quắc.

"Em..." Khương Tải Hoán có hơi kinh ngạc nhìn tôi, như muốn nói điều gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không mở miệng.

"Anh đã không phản ứng gì, chứng minh là em đúng phải không?" Giọng tôi rất bình tĩnh rất bình tĩnh.

"Sao, hôm nay em đến để nói những chuyện này với anh à? Em muốn rời xa anh vì những lý do này, đến bên Thừa Tâm à?" Khương Tải Hoán xi mặt xuống, mặt anh ta càng lúc càng cứng đanh, đồng tử mắt không ngừng co lại.

"Không, em không hề quan tâm đến những chuyện của anh, cũng không phải vì chuyện của anh và Thừa Tâm mới đến bên Thừa Tâm, vì em thích Thừa Tâm, chưa hề dừng lại, em vì là như thế mới quay về bên Thừa Tâm, vì em và Thừa Tâm chưa từng kết thúc." Tôi quyết ý nói.

"... Nếu anh không chấp nhận thì sao?" Giọng Khương Tải Hoán nghẹn lại.

"Tiền bối, chúng ta chỉ là bạn bè, không phải sao? Giữa chúng ta vốn chẳng tồn tại chuyện "xa nhau" và "chấp nhận", em vẫn chỉ luôn xem tiền bối là bạn bè mà thôi."

"Đó chỉ là suy nghĩ của riêng em! Anh chưa từng suy nghĩ như thế." Khương Tải Hoán đột ngột lớn giọng, trong thoáng chốc thu hút toàn bộ ánh mắt của khách khứa xung quanh.

"Tiền bối..."

"Em có thể hiểu tâm tình của anh không? Mười ba năm trước nhìn thấy em lần đầu tiên, anh đã bắt đầu âm thầm thích em, đúng thế! Anh chính là vì nguyên nhân này mới đi tiếp cận Thừa Tâm, nhưng thế thì sao chứ? Bị người ta chỉ trích thì sao? Bị người ta coi là bỉ ổi thì đã sao? Cho dù là anh nham hiểm thì sao? Cho dù là anh ích kỷ thì sao chứ? Chỉ cần có thể đến gần em, chỉ cần có thể khiến em thích anh, bất chấp mọi thủ đoạn anh đều sẽ làm! Âm thầm đi bên em thế này, nhưng đổi lại thì em lại rời xa anh, em có thể hiểu cảm nhận của anh không chứ? Em có thể không hả?"

"Nhưng, tiền bối... chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, đây là chuyện của hai người, nếu chỉ một mình anh cố gắng cũng vô ích..." Tôi nhấn mạnh, không thương xót gì nói với Khương Tải Hoán.

Đúng thế, Doãn Đa Lâm, mà nhất định không được mềm lòng! Đau lâu dài không bằng buồn ngắn hạn, mà nhất định không thể để anh ta hy vọng nữa! Cứ thế đi, đoạn tuyệt với anh ta, để trái tim này của anh ta chết phứt đi! Tuyệt đối không thể vì những lời anh ta nói mà mềm lòng được! Nghĩ đến nỗi đau khổ mà Thừa Tâm đã chịu vì mà đi! Nếu không làm thế, làm sao mà xứng đáng với Thừa Tâm?

"Em nói gì? Nói như thế... em đã yêu đương với Thừa Tâm rồi hả? Em đã đến bên hắn rồi à? Nên... nên em mới tìm anh để nói những chuyện này? Em đã vì tất cả mà quyết định rồi, mới hẹn anh ra đây đúng không? Đúng không?!"

Tôi bị Khương Tải Hoán nói trúng chỉ biết cúi đầu, trong một lúc, tôi chẳng nói nổi gì cả, chỉ có thể im lặng, mũi đột nhiên cay cay.

"Em dễ dàng nói chuyện chia tay như thế, em và Thừa Tâm không thấy bất an à? Em yên tâm nổi không? Em sẽ cười vui được chứ? Em không cảm thấy sợ hãi không cảm thấy hổ thẹn à?" Vừa nói, mắt Khương Tải Hoán bắt đầu đỏ lên.

"Tiền bối, em chỉ đến nói rõ với anh, em nghĩ như thế đối với tất cả chúng ta thì tương đối..." Tôi cứng rắn kiên định, vẻ mặt không gì lay chuyển nổi.

"Cái gì? Em muốn nói rõ với anh cái gì? Há? Em nói đi, nói đi!" Giọng Khương Tải Hoán run dữ dội, tôi mệt mỏi chau mày.

"Xin lỗi, tiền bối, em biết là em không tốt, đều là lỗi của em, em đã khiến anh đau khổ, nhưng... em quả thật không thể tiếp tục lừa dối bản thân nữa, em cũng không muốn lừa dối anh nữa, càng không muốn lừa dối bất

kỳ người nào nữa... nên... nên xin anh hãy quên em đi, xin anh hãy quên em đi!"

"Không được!" Khương Tải Hoán không nghĩ ngợi gì, trực tiếp quăng vào mặt tôi hai chữ đáp lại.

Hư... tôi sớm biết sẽ thế này mà, tôi đã biết chuyện sẽ thành ra thế này từ lâu rồi...

"Tiền bối, anh Khương Tải Hoán! Anh có thể nghe em nói được không, anh làm ơn nghe em nói trước đã, có được không?"

"Em muốn nói gì?" Khương Tải Hoán lạnh lùng nhìn tôi, giọng nói lạnh lẽo hết như tảng đá vừa lấy ra khỏi tủ lạnh.

"Em phải nói với anh chuyện này. Xin lỗi, tiền bối, có lẽ anh đã biết rồi, nhưng... nhưng em vẫn phải nói. Bắt đầu từ khi còn nhỏ, em đã thích Thừa Tâm, thật ra, Thừa Tâm cũng luôn thích em, bọn em đều thích nhau, nhưng lại sợ bị tổn thương, nên bọn em mới luôn chịu đựng... chịu đựng... Nhưng, 3 năm đó Thừa Tâm không hề ra nước ngoài, mà còn bị tống vào trại giam... Nguyên nhân anh ấy phải vào đó, lại là vì em... Tất cả những chuyện Thừa Tâm làm đều là vì em, tất cả đều là vì em, anh ấy vẫn luôn thích em, cũng luôn luôn bảo vệ em trong lặng lẽ, em và Thừa Tâm yêu nhau thật lòng... Nên, tiền bối à, em xin anh, đừng để em và Thừa Tâm xa nhau nữa, cũng xin anh hãy quên em đi, hãy quên sạch sẽ... đừng nghĩ đến em, đừng thích em nữa, được không? Em van xin anh đó... tiền bối!"

Khương Tải Hoán lạnh lùng nhìn tôi, đột nhiên cười rộ lên châm biếm, "Ha, ha ha! Đúng, đúng thế! Anh biết, thật ra anh đều biết hết... Nhưng, anh nghĩ rằng... chỉ cần anh làm ra vẻ không biết gì thì em sẽ ở lại mãi bên anh, chỉ cần anh không nhắc đến, chỉ cần anh giả vờ như chẳng biết gì... Anh biết người em yêu là Thừa Tâm, nhưng, anh hoàn toàn không để tâm! Chỉ cần em cứ ở lại bên anh, chỉ cần em có thể ở nơi mà anh nhìn thấy được..."

Thậm chí anh còn có thể không quan tâm việc trong tim em không hề có anh! Nếu em xa anh, anh nhất định sẽ phát điên, anh nhất định sẽ chết, anh không thể chịu nổi em rời xa anh để chạy đến bên người khác."

Đừng nên như thế... đừng nên như thế... Tôi chỉ muốn đến bên Thừa Tâm, nhưng lại không hề nghĩ rằng, suy nghĩ này của tôi lại làm tổn thương Khương Tải Hoán sâu sắc thế, đây không phải là kết quả mà tôi muốn thấy! Nếu Khương Tải Hoán phát điên hay chết đi, làm sao tôi có thể yên bình ở bên Thừa Tâm được nữa? Có phải tôi hư hỏng quá rồi không? Tôi làm thế có phải quá hư hỏng không?

"Tiền bối, anh đừng như thế, tại sao chúng ta không thể vui vẻ mà đối diện với tất cả chứ? Chúng ta đã không còn là chúng ta 3 năm trước nữa rồi, cho nên... chúng ta không nên như vậy, được không? Bình tĩnh đối diện với tất cả, chẳng phải là tốt hơn sao? Tại sao nhất định phải thế này? Chúng ta không thể là bạn bình thường được à?"

"Đó là suy nghĩ của em... Đương nhiên em sẽ hy vọng anh sẽ có thể để em ra đi một cách nhẹ nhàng, đến bên Hàn Thừa Tâm! Nhưng, thế anh phải làm sao đây? Nhìn em và Thừa Tâm vui vẻ ở bên nhau, anh cảm thấy thế nào em có hiểu được không? Em có thể hiểu không hả? Tại sao em chưa hề nghĩ đến tình cảm của anh chứ?"

"Tiền bối, anh đừng như thế! Cầu xin anh, đừng như thế!" Tôi như gào khóc nói như thét.

"Không được! Không thể nào, tôi sẽ không để em và Thừa Tâm sống vui vẻ đâu! Ở đây nhiều người quá... Đi, chúng ta lên xe nói chuyện! Gọi Hàn Thừa Tâm ra đây, ba người chúng ta cùng bàn bạc chuyện này... Chuyện này, tôi sẽ không dễ dàng để kết thúc thế! Tôi nhất định phải khiến các người trả giá đắt!" Vừa nói, Khương Tải Hoán liền sải bước nhanh như sao băng bước đi, tóm lấy tay tôi lôi theo.

"Tiền bối, anh muốn làm gì? Phải đi đâu chứ? Anh làm gì thế?"

"Hừ... em đi theo tôi, lên xe tôi mau! Nhanh lên!"

Khương Tải Hoán không phân giải gì lời tay tôi, bất chấp tôi chống cự thế nào, anh ta đều chẳng nề nang thương tình gì, lời cứng tôi ra khỏi quán cà phê rồi quăng vào trong xe.

4. Trong xe của Khương Tải Hoán.

"Bây giờ gọi điện thoại cho Thừa Tâm! Nhanh lên, đừng ù lì chậm chạp nữa! Anh nói em mau gọi điện thoại cho Thừa Tâm!" Khương Tải Hoán vừa ôm vô-lăng khởi động xe, vừa tức giận đùng đùng hét lớn với tôi.

"Tiền bối, anh... anh rốt cuộc là muốn làm gì hả? Tại sao phải gọi Thừa Tâm đến? Tóm lại anh muốn làm gì? Van xin anh đừng thế nữa có được không? Tại sao chúng ta không thể bình tĩnh nói chuyện này được chứ?" Tôi mệt mỏi nhìn Khương Tải Hoán đang ngồi bên cạnh.

Hừ... điên rồi, điên rồi, sắp điên thật rồi!

"Anh nói rồi, anh sẽ không để em và Thừa Tâm vui vẻ đâu! Đừng nói nhiều nữa, mau gọi điện thoại cho Thừa Tâm! Mau gọi hăng đến đây! Nếu không anh sẽ đập phá cái xe này! Còn không mau gọi hăng đến đây!"

"Em không gọi! Em không cần! Tiền bối giờ thế này, căn bản không có cách nào nói chuyện được! Em sẽ không để anh làm tổn thương Thừa Tâm!" Tôi có phần tức tối, Khương Tải Hoán rốt cuộc muốn làm gì đây, bây giờ tôi chẳng thể hiểu được anh ta đang nghĩ gì nữa.

"Được thôi, em không gọi phải không? Để anh gọi cho hăng!" Vừa nói, Khương Tải Hoán vừa móc điện thoại ra, cả chiếc xe vì không có vô-lăng điều khiển nên suýt chút nữa đụng vào cột.

"A..." Tôi kêu lên một tiếng, cuống quýt giật lấy di động trong tay Khương Tải Hoán.

"Tiền bối! Anh lộn xộn quá! Vừa nãy nguy hiểm thế nào anh có biết không hả? Anh thật là lộn xộn quá rồi!"

"Hừ... thế thì em mau gọi điện thoại cho Thừa Tâm đi!" Khương Tải Hoán giữ lấy vô-lăng, vừa lái xe thật nhanh vừa lạnh lẽo nói.

"E... em biết rồi." Tôi nhìn Khương Tải Hoán một cái, do dự một hồi, tuy không tình nguyện tí nào nhưng vẫn móc điện thoại từ trong túi ra, chuẩn bị gọi điện cho Thừa Tâm.

"Tút... tut... tut..." Đầu dây bên kia vắng đến một chuỗi âm thanh thật dài, sau một hồi rất lâu, điện thoại Thừa Tâm vẫn không gọi được.

"Thừa Tâm hình như không mang theo di động, điện thoại không gọi được." Tôi bình tĩnh nói.

"Gọi lại."

"Khương Tải Hoán! Tóm lại anh muốn thế nào đây? Chẳng lẽ anh điên rồi hả?" Cuối cùng tôi cũng không nhịn được mà tức điên lên với anh ta. Cái tên này đúng là đủ rồi đấy! Bây giờ tôi thật chẳng hiểu nổi nữa!

"Đúng thế! Anh điên rồi đây! Sao, thế này thì em vui chứ hả? Hả? Em có thể vui vẻ sống bên Thừa Tâm suốt đời rồi hả?"

"Khương Tải Hoán! Anh... anh..." Tôi giận đến mức không thốt nên lời.

Hừ... thật là... tôi đúng là bị anh ta làm cho choáng váng đầu óc rồi!

Đúng lúc này, đèn đỏ trên đường đột nhiên sáng lên, Khương Tải Hoán thắng xe kết lại, dừng trong vạch vôi trắng.

Bên kia con đường, một khuôn mặt quen thuộc men theo dòng người đi đến.

Anh ấy mặc một bộ đồ thoải mái tự nhiên, thân hình cao gầy... Mái tóc mảnh dẻ dựng trên đầu, tôi như lập tức nhận ra ngay khuôn mặt quen thuộc ấy!

Là anh! Là anh! Là người mà bây giờ tôi muốn gặp nhất... là người tôi yêu thích từ mười năm trước... là người tôi thích thích nhất trên thế giới này!

"Thừa Tâm!"

Tôi kích động kêu lên sau kính cửa sổ xe.

"..."

Là Thừa Tâm! Thừa Tâm quay đầu lại, nhìn thấy tôi! Sau đó... anh ấy lại nhìn thấy Khương Tải Hoán đang ngồi bên cạnh, nét cười trên mặt anh lập tức biến mất, anh cau mày, có phần tức giận bước về phía chúng tôi.

Hông hét rồi! Có phải Thừa Tâm hiểu lầm rồi không?

"Brùm... brùm..."

Đúng vào lúc này, Khương Tải Hoán ngồi ghế bên kia đột nhiên rồ ga.

Thoáng chốc, tôi có cảm giác bất an!

Thịch!

Tim nhảy lên đột ngột.

"Tiền bối... Khương Tải Hoán... anh... anh muốn làm gì hả? Anh... chẳng lẽ, anh... đừng! Đừng! Anh... chẳng lẽ anh điên rồi à?"

Khương Tải Hoán không quan tâm đến tiếng kêu của tôi, gương mặt tràn đầy vẻ lạnh lẽo! Anh ta rất nhanh khởi động xe, bắt đầu lao tới phía Thừa Tâm!

Trời ơi! Anh ta đúng là điên rồi!

"Thừa Tâm! Anh mau tránh ra! Thừa Tâm! Đừng đến đây! Thừa Tâm... nguy hiểm...."

Rầm!

Tôi như không dám tin nhìn vào tất cả diễn ra trước mắt.

Sắc mặt tôi càng lúc càng trắng bệch, đồng tử mắt thoát chốc thu nhỏ lại.

Đừng mà... Sao lại thế này? Không thể nào... nhất định là tôi đang nằm mơ phải không? Tôi nhìn thấy bao nhiêu là máu... tai ù đi, khắp nơi là những tiếng huyên náo... đừng mà... đừng mà...

Con đường vốn yên tĩnh giờ đột nhiên hỗn loạn hẳn, những tiếng kêu hét, thảng xe liên tục đến nhức tai. Những người đi đường lũ lượt kéo đến chỗ phát ra tiếng động... nhiều người quá... nhiều người quá...

"Trời ơi! Sao thế này! Sao rồi?! Trời đất ơi!"

"Mau gọi điện cho xe cấp cứu đi! Còn không mau gọi điện thoại nữa? Đền ra đó làm gì?"

"Ây da... chảy nhiều máu quá, không biết còn sống hay không đây, tiếc thật đấy..."

Tại sao lại thế này? Tại sao lại thế này...

Thừa Tâm... Thừa Tâm! Chẳng phải anh đã nói lần này sẽ mãi mãi ở bên em sao? Chẳng phải anh đã hứa sẽ không bao giờ rời xa em rồi ư? Anh nói dối... anh nói dối...

Anh nói dối...

Hàn Thừa Tâm... Thừa Tâm à...

Anh nói xem, tại sao Ngưu Lang và Chức Nữ rõ ràng yêu thương nhau sâu đậm thế, tại sao... tại sao họ không thể ở bên nhau? Tại sao...

Tại sao...

Thừa Tâm à... chúng mình chẳng đã hứa lần này sẽ mãi ở bên nhau rồi sao? Chúng mình... chúng mình cùng về nhà được không? Thừa Tâm, chúng mình cùng về nhé...

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vĩ Thanh

Nửa năm sau.

Trong bệnh viện Nhân Đức.

Bầu trời trong xanh.

Ánh nắng xuyên qua tán lá rậm rạp rơi rải rác xuống tòa nhà bệnh viện.

Gió nhẹ dìu dịu thổi lướt qua.

Lá cây khẽ khua lên xào xạc trong gió.

Một buổi sáng mùa xuân.

Trong không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát, thảm cỏ xanh mướt, nước trong hồ phun vút lên thành đường cong lấp lánh như cầu vồng. Tiếng nhạc nhẹ trôi trong không khí, trên thảm cỏ của bệnh viện, những bệnh nhân mặc áo đồng phục xanh sọc đang tản bộ phơi nắng, tận hưởng ánh dương tuyệt vời.

“Woa! Chị ơi chị hay thật đó! Chị là cô giáo nhỉ! Cô giáo thì cái gì cũng biết phải không?”

“Đúng đó đúng đó! Cô giáo hay thật, câu chuyện gì cũng biết cả!”

“Woa! Woa! Hay thật đó! Clap clap clap...”

Một đám trẻ mặc đồ bệnh nhân đang vây quanh một cô gái tóc dài và một chàng trai đang ngồi trên xe lăn, tíu tít âm ỉ không ngớt...

“Ha ha, chị ơi, chị lại đến thăm anh ấy phải không? Ngày nào chị cũng đến thăm nhỉ! Ha ha ha ha...”

“Woa! Chị là bạn gái của anh ấy phải không?”

“Ha ha, bạn gái! Là bạn gái! Là bạn gái có thể hun hun ấy!”

Cô gái tóc dài hơi ngượng nghịu mím cười, sau đó gập quyển truyện thiếu nhi lại, nói với đám trẻ:

“Được rồi được rồi, truyện hôm nay kể đến đây thôi, các em về đi nhé! Sắp đến giờ phải chích thuốc rồi đó!”

“Ấy? Không mà! Bọn em không về đâu, truyện chưa hết mà...”

“Đúng rồi đúng rồi! Chị đuổi bọn em về gấp thế, nhất định là muốn ở lại một mình để hun hun anh ấy rồi! “

“Lêu lêu lêu! Lêu lêu lêu!”

Lúc này, phía trước không xa vắng đến giọng một cô y tá:

“Này! Cái đám trẻ này, còn không mau về phòng nữa à? Đến giờ chích thuốc rồi! Mau về đi nào, mấy đứa nhóc này!”

“A... lại phải chích rồi! Đau quá điiiiii...”

“Không sao! Tớ không sợ! Tiến lên phía trước! Tiến lên phía trước!!!”

“Đợi tớ với! Mấy bạn đợi tớ với! A, đúng rồi, chào chị chào anh! Hai người hun hun vui nhé!”

Lạch bạch lạch bạch!

Nhìn theo đám trẻ chạy xa dần, cô gái tóc dài quay người lại, nhẹ nhàng đến bên chàng trai đang ngồi xe lăn, cười rất rạng rỡ:

“Thừa Tâm à, chân anh hôm nay thấy thế nào rồi? Có cảm giác chút chút, chút chút nào không?”

Chàng trai trên xe lăn hơi nóng nảy nhảy nhay môi:

“Thật là! Ngày nào em cũng hỏi, có phiền không có mệt không có khát không? Y như bà vợ già ấy!”

“Này! Anh thái độ gì vậy hả? Em quan tâm thành thật mà!”

“Phải phải phải! Anh biết rồi! A... đói bụng quá, anh muốn ăn mì lạnh thịt bò!”

“Cái gì? Anh vừa mới ăn xong mà! Làm gì có chuyện đói nhanh thế, anh là heo đầu thai à?”

“Mặc kệ! Mau mua cho anh mì lạnh thịt bò! Mau lên!”

“Biết rồi... biết rồi! Đợi đến khi chân anh khỏi rồi, em nhất định sẽ bắt anh mỗi ngày phải công em lên xuống lầu! Anh đợi đó mà xem!”

“Thế thì em phải giảm béo đi mới được!”

“Hàn Thừa Tâm... cái anh này! Đừng có quá đáng!”

“A! Đau quá, Doãn Đa Lâm! Đau... sao em lại đối xử với bệnh nhân thế hả?”

Trong ánh nắng.

Tia nước phun lắt rắt trong không trung.

Trong veo...

Như pha lê...

...

Thừa Tâm à, đợi đến khi chân anh khỏe hẳn, em nhất định sẽ bắt anh mỗi ngày đều phải cõng em lên xuống lầu! Ha ha, Doãn Đa Lâm em nhất định phải bắt anh ngoan ngoãn nghe lời! Có nghe chưa hả? Anh nhất định phải khỏe lên đó nhé...

...

HÔN CÁI NÀO! CÔ NÀNG XẤU TÍNH

Mễ Đồng

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngoại Truyện: Dành Cho Khương Tải Hoán

Có lẽ mọi chuyện đã sớm được an bài,

Giống như anh,

Sẽ chỉ thích mình em.

Tình yêu, quả thật là chuyện phiền phức,

Giống như anh,

Sẽ mê đắm mình em thôi.

Năm ấy anh năm tuổi, em bốn tuổi.

Lần đầu nhìn thấy em, anh vẫn chỉ là một chú năm lùn bé tí, đương nhiên, em cũng thế.

Hôm ấy, em lạc đường trong khu chung cư, khóc rất thương tâm rất thương tâm.

Nhìn thấy em đang khóc lóc, anh không hề thấy hiếu kỳ, tuy trong lòng vẫn phập phồng không yên nhưng vẫn quyết định bỏ qua, chạy đến cầu trượt bên cạnh em, chuẩn bị chơi đùa thỏa thích.

Nhưng, đúng vào lúc ấy, bàn tay nhỏ nhắn của em túm chặt lấy mép áo của anh.

Không hiểu do đâu, tim anh đột nhiên run rẩy và vui sướng, giống như đã chờ đợi em làm như thế từ lâu rồi vậy.

Em bầu chặt lấy anh, ngẩng gương mặt đẫm nước mắt lên, liên tục van nài:

Xin anh... xin anh dẫn em về nhà... em muốn tìm mẹ em...

Gương mặt đầy ngấn nước mắt ấy, long lanh như thế, anh suýt nữa đã nhầm lẫn, tưởng rằng mình đã gặp được thiên sứ.

Anh nghĩ, bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, mình đã trượt trên con đường tìm kiếm em, trong lúc không hay biết vẫn luôn tìm kiếm em không mệt mỏi.

Vẫn không ngừng tìm kiếm em, trong dòng người cuồn cuộn, anh vững tin, chỉ nhìn một thoáng thì anh sẽ nhận ra em ngay.

Tuy lúc ấy, anh chỉ mới năm tuổi, em bốn tuổi.

Vậy là, trong quá trình tìm kiếm em, không hay biết gì mà mười năm đã qua đi.

Năm ấy anh mười sáu tuổi, em mười lăm tuổi.

Anh, trong sự kinh ngạc và vui sướng, được gặp lại em.

Lần thứ hai nhìn thấy em.

Em lúc ấy rất rục rỡ, đứng bên cạnh một đứa con trai tên là Hàn Thừa Tâm, nụ cười thanh tân ấm áp như vầng dương, có lẽ em không hay biết, nhưng trong mắt người khác, em và Hàn Thừa Tâm là một cặp kim đồng ngọc nữ.

Chỉ nhìn thoáng qua, anh thề, lần này nhất định sẽ đuổi kịp em, lần này nhất định sẽ khiến ánh mắt em chỉ dừng lại ở anh.

Đã kiếm tìm bao lâu rồi, lần này cuối cùng đã tìm thấy, anh không muốn dễ dàng bỏ qua nữa.

Nhưng, bất chấp anh mong muốn thu hút sự chú ý của em thế nào, ánh mắt của em, chưa từng dừng lại ở anh.

Anh biết, trong mắt em chỉ có một người – Hàn Thừa Tâm.

Nhưng, hấn dám làm tổn thương em, anh có liều mạng mình cũng quyết bảo vệ em cho kỳ được.

Bất chấp dùng thủ đoạn gì, bí ối cũng được, dơ bẩn cũng được, giả tạo cũng được, lừa dối cũng được, chỉ cần có thể khiến em nhìn anh một lần, chết cũng cam lòng, không hề hối tiếc.

Cho nên, anh ôm trong lòng quyết tâm này, tiếp cận Hàn Thừa Tâm.

Vì chỉ có thế thì anh mới dễ dàng đến gần em hơn.

Trong hai năm ấy, anh đã trở thành người “anh em tốt” vô cùng thân thiết với Hàn Thừa Tâm, nhưng cho dù là thế, anh cuối cùng cũng chỉ có thể đứng ở nơi xa xa ngắm nhìn em, vì Hàn Thừa Tâm, hấn còn bảo vệ em hơn cả anh tưởng tượng, hấn không để cho bất kỳ con “ruồi nhặng” nào đến gần em, hấn quả thật đúng là thần hộ mệnh mà thượng đế ban tặng cho em.

Có điều, lời nói dối rất cuộc cũng chỉ là lời nói dối.

Ngày hôm ấy, Hàn Thừa Tâm phát hiện ra kế hoạch của anh, từ đó, hấn và anh không đội trời chung.

Nhưng, cho dù là thế, anh cũng sẽ không giao em cho hấn.

Cho nên, anh sử dụng thủ đoạn cuối cùng, trong lễ tốt nghiệp cấp hai, Thừa Tâm của em, đã không xuất hiện.

Trên sân khấu...

Em đứng ở đó, khi em dời ánh mắt sang anh, tim anh nhảy lên dồn dập cực nhanh.

Tất cả tất cả âm thanh dường như không vang lên nữa.

Trên thế gian này, dường như chỉ có ánh mắt lấp lánh rực rỡ chói mắt của em, hết như cầu vồng vậy.

Khiến anh ngẩn ngơ nhìn ngắm.

Anh hy vọng biết bao, đây chính là tất cả câu chuyện của chúng mình.

Nhưng, thượng đế không hề nghe thấy lời cầu xin của anh.

Cho dù trong ba năm Hàn Thừa Tâm vào tù, anh có thể luôn ở bên em, nhưng anh phát hiện một điều rõ ràng rằng, cho dù anh có ở bên em thì em cũng không chịu để anh tiến vào trái tim em.

Anh bắt đầu tuyệt vọng.

Không còn hy vọng nữa.

Cuối cùng anh cũng biết, cho dù hấn ở nơi đâu, cho dù hấn đi đâu, em cũng không quên hấn, giống như, anh mãi mãi cũng không quên được em.

Em, chưa từng thuộc về anh.

Em, là của Hàn Thừa Tâm.

Mãi mãi, là thế.

.....

Nếu như.

Có một ngày.

Anh đứng trước mặt em, em có thể nhớ ra, thưở ấu thơ, cậu bé đã nắm tay em, cố sức tìm đường về nhà cho em không?

Nếu như...

Có một ngày.

Anh nói với em, anh chính là cậu bé ấy, trong trí nhớ của em, sẽ xuất hiện hình bóng của anh? Chỉ cần một chút chút cũng được.

Đa Lâm à, Doãn Đa Lâm.

Dù thế nào đi nữa, xin em hãy nhớ đến anh.

Anh là Khương Tài Hoán.

Là một người yêu Doãn Đa Lâm.

Cho dù hàng trăm năm hàng nghìn năm sau, em nói với anh em mãi mãi cũng không thể yêu anh.

Nhưng mà, em thân yêu của anh, Đa Lâm, Đa Lâm duy nhất của anh,

Nếu nói yêu Hàn Thừa Tâm như em là đứa gốc, thế thì, anh chính là một kẻ gốc ghếch yêu em.

Không hề ít hơn em chút nào cả.

Vậy nên, anh cho đến phút cuối, chỉ có thể lựa chọn để em được hạnh phúc.

Bởi vì, hạnh phúc lớn nhất của anh, chính là được nhìn thấy em hạnh phúc.

Có một việc, em nhất định không biết.

Em nhất định là mãi mãi cũng không biết được.

Anh còn yêu em,

Hơn cả Hàn Thừa Tâm.

Đa Lâm, nếu như có kiếp sau,

Em nhất định phải yêu anh như anh yêu em, có được không?

Cho dù có sự xuất hiện của Hàn Thừa Tâm,

Cho dù có sự xuất hiện của bất kỳ người nào khác,

Em cũng đừng bỏ lại anh một mình, được không?

Hãy nhận lời anh, đến lúc ấy, em chắc chắn sẽ ở lại bên anh,

Chết cũng không chia lìa,

Được không?

NGOẠI TRUYỆN: DÀNH CHO HÀN THỪA TÂM

Em trước đây, thích để tóc dài đen óng, mơ mộng hệt như Alice trong truyện cổ tích;

Em trước đây, thích đi sau lưng anh, nằng nặc đòi anh dẫn đi thả diều;

Em trước đây, thích kể chuyện Ngưu Lang và Chức Nữ, cho đến khi khiến anh nghe đến nhức đầu chóng mặt.

Anh trước đây, thích gọi em là “gái giả trai”, nhưng chẳng biết từ lúc nào, em đã có được vẻ đẹp của “con gái”.

Anh trước đây, thích biến em thành vật bất ly thân của mình, nhưng trong vô thức, trái tim mình đã bị em cám dỗ.

Anh trước đây, thích nói “chúng mình chỉ là thanh mai trúc mã”, nhưng mà, mỗi một phút một giờ một ngày, anh lại phát hiện ra anh đã yêu em.

Em thân yêu, trong vô thức, anh đã yêu em mất rồi.

Yêu đôi mắt của em, yêu cánh mũi của em, yêu nụ cười của em, yêu giọng nói của em, yêu mái tóc dài của em, yêu gấu váy của em, yêu sự bướng bỉnh của em, đã yêu, tất cả của em.

Vô số lần tự hỏi: Sao anh, lại có thể yêu em?

Chúng mình rõ ràng chỉ là “thanh mai trúc mã”, chúng mình rõ ràng chỉ là “hào huynh đệ”.

Tại sao, tại sao phải khiến anh yêu em?

Anh bắt đầu bất an, anh bắt đầu sợ hãi.

Sợ rằng, em sẽ không yêu anh giống như anh yêu em.

Không có em ở bên, cứ luôn nhìn lên trời ngấn ngờ mong nhớ.

Không có em ở bên, cứ luôn lơ đãng trả lời sai câu hỏi thầy cô đưa ra.

Không có em ở bên, cứ luôn không biết đúng sai, lòng dạ rối bời.

Anh nghĩ, anh có thể, đã lún sâu quá rồi.

Nhưng mà, anh làm sao xé nát được mảnh giấy “bạn bè và thanh mai trúc mã” này đây?

Anh phải làm sao để khiến em yêu anh?

Anh phải làm sao để nói hết với em?

Anh không biết, anh nên làm thế nào?

Cho đến khi chúng mình lên cấp ba, anh nhận ra, em đã càng lúc càng xa anh rồi.

Giữa chúng ta, dường như đã mất đi sự gần gũi.

Em bắt đầu kết giao với những bạn bè khác, em bắt đầu học cách hút thuốc, em bắt đầu thường xuyên đi đánh bi-da và sà n nhảy, em bắt đầu đi với đám con gái mỗi đêm đến quán bar uống rượu.

Em, bắt đầu cách xa tầm nhìn của anh.

Anh rất sợ hãi, rằng em sẽ bỏ anh mà đi như thế.

Nếu như mất em rồi, anh cũng mất đi tất cả.

Em cứ luôn nói anh là thiếu niên bất lương, nhưng, em không biết rằng, anh học đánh nhau là để bảo vệ em;

Em cứ luôn nói anh rảnh rang không có chuyện gì làm, nhưng, em không biết rằng, đó là vì anh dùng tất cả thời gian trong ngày để nhớ em;

Em cứ luôn nói anh thích Thành Vũ Tuyết, nhưng, em không biết, anh vì muốn quên em mới nài xin cô ấy giúp đỡ, anh vẫn luôn cố gắng, tìm kiếm bóng hình em ở cô ấy.

Em không biết sao?

Cô ấy , rất giống “em trước đây”.

Khi anh vì chuyện yêu em mà buồn khổ, là Thành Vũ Tuyết đã ở bên anh, nếu như không có cô ấy bên cạnh, anh nghĩ, anh đã sớm nghệt thở mà chết.

Bị em hiểu lầm rằng anh thích cô ấy, lúc đó, anh đau lòng thật sự.

Khi em mỉm cười với Khương Tải Hoán, anh dường như, còn đau khổ hơn cả chết đi.

Chúng tỏ, em vốn không hề để ý đến anh, không quan tâm chuyện anh thích ai.

Đa Lâm yêu quý,

Anh nghĩ anh thật lòng yêu em.

Anh giống như một thằng ngốc, khờ khạo yêu em.

Làm bất cứ chuyện gì vì em, anh cũng cảm thấy rất vui.

Cho dù,

Chết cũng được.

Vậy nên,

Xin em,

Đừng yêu người nào khác ngoài anh.

Luôn luôn,

Luôn luôn luôn luôn,

Chỉ ở bên anh.

Mãi không rời xa.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Cái Đồ Háo Sắc Quên Bạn

Chương 2: Tớ Có Thể Yêu Anh Ta Không?

Chương 3: Lửa Giận Của Thừa Tâm

Chương 4: Tại Sao Anh Không Là Cậu Ấy?

Chương 5: Món Quà Sinh Nhật Không Được Tặng

Chương 6: Gặp Chuyện Nguy Hiểm

Chương 7: Thừa Tâm, Cậu Ở Đâu?

Chương 8: Sự Trùng Phùng Kỳ Lạ

Chương 9: Gặp Lại Happy Angel

Chương 10: Sự Thật Tàn Khốc

Chương 11: Thì Ra Em Có Thể Yêu Anh

Chương 12: Câu Chuyện Về Chiếc Xe Lăn

Chương 13: Vĩ Thanh

Chương 14: Ngoại Truyện: Dành Cho Khương Tải Hoán